

ТОМ КЕЙН ОЦЕЛЯВАЩИЯТ

Част 2 от „Самюъл Карвър“

Превод от английски: Асен Георгиев, 2009

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Самюъл Карвър продължава да оцелява само благодарение на хората, които внимателно се грижат за него в Лондон, Ню Йорк и Лос Анджелис. Сред тях са (но не са единствените) Айслин Кейси, Андрю Дънкан, Бен Петроне, Бил Скот Кър, Клеър Ферара, Гавин Хилцбрич, Джайлс Милбърн, Джош Кендъл, Джулиън Аликзандър, Лусинда Бетридж, Марк Лукас, Мартин Хигинс, Мишел Декокс, Ник Харис, Патси Ъруин, Пита Найтингейл, Сали Гаминара и Селина Уокър.

Както винаги, бях благословен с любезността и щедростта на хора, които с удоволствие споделяха своя професионален опит. Благодаря на всички тях. Смятам, че не трябва да го казвам специално, но за всяка грешка или изкривяване на действителността при превръщането на фактите в повествуване съм виновен единствено аз. Анди Мисън се опита да научи мен, невежия в областта на летателното дело, на основните принципи на летенето и самолетното устройство. В книгата на Дънкан Фалконър „Първи в действие“ се разказва за акция на Специалната флотска част в Ирак с американски тюлен като пътник, която ме вдъхнови за кошмара на Карвър. Книгите на Джон Кемзъл и Джон „Лофти“ Уазмън за Специалната флотска част и САС ми дадоха много информация за елитните части и обучението на войниците.

Професор Кери Купър щедро отдели от времето и познанията си, за да обсъдим травмите на Карвър и възможностите му за възстановяване. Личният опит на Дениъл Ней с подобен случай ми даде възможност да разбера какво изпитват хората, когато у любимия човек настъпи промяна на личността. Статията на Крейг Ънгър в декемврийския брой на „Венити Феър“ от 2005 година „Американско грабване“ ми отвори очите за апокалиптичната страна на американския евангелизъм и политическото му влияние. Ник Гаскел и Тони Търнбул споделиха с мен дългогодишния си опит от каране на ски в Нарвик. Пал Хансен не само ми позволи (за втори път) да открадна неговата самоличност и външен вид за образа на Тор Ларсон, но и ми обясни как се държат норвежките пътни полицаи. Чарли Брокет ми отстъпи

назаем вилата в Южна Франция, което ми даде възможност като Карвър да обядвам на Райската скала. Раденко Попович ми предаде една напълно нова гледна точка за Косово (да, този изкопан в скалата хангар наистина съществува). Книгите на Тим Джудас „Косово: война и отмъщение“ и „Войник“ на генерал сър Майк Джексън ми дадоха ценна информация за конфликта. Екипите на „Бомбардир Бизнес Еъркрафт“ в Белфаст и Квебек сериозно обмислиха възможното преустройство на частен самолет, така че да има бомбена шахта, без да знаят какво възнамерявам да хвърля от нея. Д-р Франк Барнаби, консултант по въпросите на ядрената технология на Оксфордската изследователска група и автор на книгата „Как да си направим атомна бомба и други оръжия за масово поразяване“, ми помогна да построим една въображаема куфарна бомба.

И накрая искам да изкажа своята благодарност и любов на семейството си и най-вече на моята съпруга Клеър. Много други писатели са ми казвали, че втората книга е най-трудна за написване. Колкото и да е трудно за автора, не по-малко трудно е за хората, които живеят с него. Бог да ви благослови за вашата търпимост.

ПРЕДИСЛОВИЕ

ТОВА СА ФАКТИТЕ...

На 6 септември 1997 г. Уелската принцеса беше погребана на острова в Овалното езеро в Алторп, нейния наследствен дом.

На 7 септември 1997 г. генерал Александър Лебед, бивш съветник по националната сигурност на руския президент Елцин, се появи в американското новинарско предаване „60 минути“, излъчвано в най-гледаното време. Той призна, че правителството вече не знае местонахождението на малките си ядрени оръжия, обикновено наричани куфарни атомни бомби.

„Повече от сто оръжия от предполагаемите общо двеста и петдесет не са под контрола на въоръжените сили на Русия — заяви Лебед. — Не зная къде се намират. Нямам представа дали са били унищожени, складирани, продадени или откраднати. Наистина не знам“.

На 23 февруари 1998 г. Осама бин Ладен използва излизащия в Лондон вестник „Ал Кудс ал Араби“, за да публикува декларацията си, с която обявява война на онова, което той нарича „съюз между ционистите и кръстоносците“. Бин Ладен обяви: „Престъпленията и греховете, извършени от американците, са очевидно обявяване на война срещу Бог, неговия Пророк и мюсюлманите... заради това и в съгласие с Божия порядък, ние издаваме следната фетва до всички мюсюлмани: постановяваме, че да убие всички американци и техните съюзници, военни или цивилни, е личен дълг на всеки мюсюлманин, който трябва да го прави във всяка страна, където може“.

На 20 октомври 1999 г. ФБР публикува проекта „Мегидо“, дългосрочно разследване срещу фундаменталистки християнски секти, „които вярват, че в 2000 година ще дойде краят на света, и са готови да извършат насилствени действия, за да го ускорят“. В частта му „Апокалиптични религиозни вярвания“ се отбелязва: „Много екстремисти се смятат за религиозни мъченици, чийто дълг е да сложат начало или да вземат участие в битката срещу сатаната“.

Докладът също така обяснява: „Сред християнството няма единно мнение за датата, когато ще настъпи апокалипсисът. Много десни религиозни групи обаче вярват, че той приближава“.

Казаното дотук е истина. Оттук нататък всичко е чиста измислица.

MAPT 1993

1.

Самолетният механик беше може би с около половин сантиметър по-нисък от метър и осемдесет и два, а под комбинезона и дебелилото му ватирано яке се криеше слабо и мускулесто тяло. Дълбоката бръчка, която разсичаше мургавото му високо чело, подсказваше решително съсредоточаване върху целта, а ясните му зелени очи излъчваха спокойна, почти смразяваща интелигентност. Късата му кестенява коса беше скрита под плетена вълнена шапка. Долната част на лицето му бе покрита от брада. На гърдите си носеше табелка, която твърдеше, че се казва Стив Лундин.

Табелката беше фалшива. Истинското име на механика беше Самюъл Карвър.

На никого в хангара не му трепна окото, когато Карвър развинти люка на опашката на частния самолет и се качи в задния инсталационен отсек. Сякаш се готвеше да извърши обичайната предполетна проверка.

До тази на пръв поглед маловажна част на фюзелажа не можеше да се стигне от пътническия салон. Така че щом самолетът се окажеше във въздуха, никой ни би могъл да направи каквото и да било, ако нещо се случеше в опасния отсек. Не че се очакваше да се случи. Просто това беше място, пълно с грозни, но функционални елементи, също като мазето на някоя сграда. Тук бяха снопчетата кабели, съставляващи електрическите мрежи на самолета, стоманените въжета и хидравличните маркучи, които управляваха руля, задкрилките и страничните стабилизатори, акумулаторът за хидравличната течност, която се изпомпваше оттам в системата, тръбите, които пренасяха свръхнагорещения и под високо налягане въздух от двигателите за отоплителната система на кабината. Нито едно от тези неща не привличаше погледа, те далеч не предизвикваха вълнение. Разбира се, докато не се разваляха.

Карвър се интересуваеше от тръбите за въздух. Те бяха обвити в дебел пласт сребрист изолационен материал, хванат с пластмасови стяги, и образуваха мрежа с вентили и фитинги, напомняща вътрешен

жилищен водопровод, из целия самолет. Той се зае с тръбите и разхлаби един фитинг, така че горещият въздух да излиза оттам. Фитингът се намираше на по-малко от педя от акумулатора за хидравличната течност.

Когато Карвър завинти обратно люка и си тръгна, съдбата на самолета беше предопределена.

В салона за пътниците работеше телевизор. На репортера на Си Ен Ен му беше трудно да удържи сълзите си, докато стоеше пред почернялата изгоряла църква.

„Не можем да ви покажем как изглежда отвътре този призрачен димящ молитвен дом зад гърба ми“ — каза той с едва сдържани чувства, които оцветяваха мелодичния му ирландски акцент. — „Картините са прекалено възмутителни и ужасяващи. Там лежат изгорелите и обезобразени трупове на четиристотин жени и деца. Миризмата на изгорялата им плът е пропила всичко наоколо.

Докато западните политици отместват очи от тази маловажна част на Западна Африка, десетгодишната гражданска война се превърна в геноцид. Бунтовническите сили, които водят този безскрупулен военен поход, са по-добре обучени и въоръжени от всякога. Техните водачи показват организационно равнище и стратегическо планиране, каквито никога не са притежавали. По някакъв начин и отнякъде тези безмилостни убийци са се сдобили с нови ресурси, нови познания. Затова, докато неколцината оцелели селяни търсят сред труповете своите любими хора, неизбежно възниква въпросът: кой подкрепя бунтовниците? Защото, който и да е той и каквито и да са неговите мотиви, по ръцете му е полепнала кръвта на цял един народ“.

— Мамка му, та това момче е истински артист!

Уейлън Макейб се плесна по бедрото, докато говореше на другите трима мъже в помещението.

През по-голямата част от времето очите на Макейб бяха жестоки и безмилостни, постоянно присвити заради слънчевия блясък в родния му Тексас в тесни цепки от обветрена, набръчкана кожа. Но сега беше свалил малко гайда, разкривайки се пред другарите си.

— По дяволите, кълна се, че е готов да се разплаче само за да покаже колко е чувствителен. Хващам се на бас обаче, че и на него не му пука повече отколкото на мен за някаква купчина мъртви негри.

Завлякъл се е там само заради кариерата и през цялото време си мисли за наградите, които ще получи, задето е такъв хуманист... Мамка му, та той може да изкара не по-малко пари от мен.

— Шефе, сериозно се съмнявам в това — обади се един от мъжете, преди да отпие глътка от бутилката „Молсън Канейдиън“.

— Е, Клит, наистина не знам — отговори Макейб с усмивка, — може би диамантите ми са по-добра отплата. Но не трябва да се забравят и разходите. Той няма защо да купува оръжия и муниции и да плаща на инструктори, за да обучават местните момчета... Я ми хвърли една бира, преди да съм умрял от жажда.

Макар да беше прехвърлил шейсетте, Макейб бе по-корав и притежаваше повече енергия от повечето мъже на половината от неговата възраст. Беше прекарал последните три дни на брега на Юкон в Северозападните територии. Оттам до Северния полюс се простираше най-вече лед. Сега Уейлън седеше в частен салон на летище „Майк Зубко“ в покрайнините на град Инувик и очакваше самолета, който щеше да го отведе у дома.

Опитваше се да реши дали да се довери на предчувствието си, че в района има значителни петролни запаси. Всички големи корпорации се бяха изтеглили от терена. Петролът беше евтин, ваденето му щеше да е скъпо, а местните ескимоси — проклет да е, ако той, Уейлън Макейб, ги нарече инуити, да им го начука, ако се чувстват обидени — взеха да важничат, че племенните им земи щели да бъдат оплячкосани. От тяхна гледна точка ползата не си заслужаваше усложненията.

Обаче Макейб бе обиколил всички места по света, където имаше петрол, както и всички места, където имаше безредици, и бързо разбра, че те до голяма степен съвпадат. Рано или късно заради чалмалиите в Близкия изток и комунягите в Южна Америка доставките щяха да бъдат поставени под заплаха. Междувременно милиарди китайци и индийци купуваха автомобили и строяха фабрики, така че търсенето само щеше да нараства. Голямото търсене и несигурните доставки щяха да означават едно-единствено нещо: стремглаво нарастващи цени. Значи полетата, които сега бяха маловажни, щяха да станат изгодни за експлоатация. На кого щеше да му пука тогава за мнението на някаква групичка ловци на тюлени? По няколко банкноти в правилните джобове и тази неприятност щеше да бъде уредена. А

всеки, който откажеше да вземе парите, скоро щеше да разбере, че е взел погрешно решение.

Някой почука на вратата и Карвър влезе в помещението. Обичайната му отпусната походка я нямаше. Движенията му бяха нерешителни, а изражението колебливо и загрижено. Той създаваше очевидно впечатление, че се чувства неловко пред толкова богат и могъщ човек като Макейб.

— Самолетът е проверен, зареден и готов за излитане. Сър, простете, че говоря така, но трябва да тръгвате. Времето скоро ще се развали.

Макейб рязко кимна веднъж, с което му показа, че е разбрал и че го освобождава да си върви.

Карвър спря за кратко пред вратата, но изглежда никой не забеляза или просто не прояви интерес.

— Приятен полет, сър — подхвърли той.

2.

От Инувик самолетът пое на югоизток по въздушния коридор към Калгари, който се намираше на три часа полет и 2253 километра от териториите, като през по-голямата част от пътя минаваше над планинска пустош.

В мига, когато пилотът запали двигателите, въздухът започна да излиза от тръбата, като през цялото време температурата и налягането му нарастваха. Разхлабеният фитинг насочваше горещината право срещу акумулатора с много чувствителната и леснозапалима хидравлична течност. С течение на времето, докато самолетът се издигаше на крейсерската си височина от около девет хиляди метра, за да поеме над планинската верига Селуин, тя се нагорещяваше все повече и повече. Най-накрая след около четиридесет минути температурата достигна критичната си точка и резервоарът избухна със сила, която разтърси задната част на самолета. Фюзелажът беше достатъчно здрав, за да издържи на взрива, но пламъците от горящата течност лакомо намериха още храна в пластмасовите защитни обвивки наоколо, кабеловодите, през които минаваха снопчетата кабели от електрическите вериги на самолета, изолацията на тръбите за горещия въздух и всякакви други горими материали.

Екипажът едва ли чу взрива от шумовете на турбуленциите и рева на турбините. Първото нещо, което пилотът осъзна със сигурност, беше, че една сигнална лампа го предупреждаваше за избухнал пожар в задния инсталационен отсек. Второто беше, че не може да направи нищо, за да го изгаси. От този момент разполагаше със седем или осем минути, докато пламъците прегризат системите за управление на руля и хоризонталните стабилизатори.

В мига, когато самолетът на Макейб се отлепи от земята, Карвър се качи на тригодишната камионетка „Форд Е 250 Хеви Дюти“, която беше купил с пари в брой преди две седмици в Скагуей, Аляска, и се насочи към най-близката бензиностанция. В тоалетната обръсна брадата на Стив Лундин, свали работния комбинезон и по-късно го изхвърли в кофата за боклук отзад. След това пое на юг към

магистрала „Демпстър“. Малко по-нататък асфалтът свърши. През следващите 724 километра, докато пресече полярния кръг, две времеви зони и няколко планински вериги, под гумите на форда щеше да има единствено глина и чакъл.

В Инувик твърдяха, че това, с което районът се гордее, са съкрушителните размери на местната география и липсата на външни хора. Само територията Юкон беше голяма колкото Испания, а я населяваха около тридесет хиляди души. На фона на съседните Северозападни територии обаче Юкон изглеждаше като градинка в заден двор някъде в предградията. Техните четиридесет хиляди жители бяха разпръснати в район, по-голям от Испания, Франция, Холандия, Белгия и Англия, взети заедно.

На Карвър му беше много приятно да слуша тези самохвални приказки. Той обичаше фактите. Смяташе тяхната точност за успокояваща, нещо сигурно и неподлежащо на преговори в един свят на компромиси, предателства и непредсказуеми чувства. Те отвличаха вниманието му от мисълта, която го караше да изпитва угризения на съвестта: другите хора, които щяха да умрат с Уейлн Макейб. Карвър беше свикнал с идеята за съпътстващите жертви. Разбираше, че често невинните умират заедно с виновните. Схващаше и човешката математика, че е по-добре да загинат шепа хора, отколкото хиляди да бъдат изтрети от лицето на земята чрез геноцид. Дори можеше да си каже, че хората, които работеха за Уейлн Макейб, вероятно знаеха какво прави и бяха спечелили от неговите действия. Но това не означаваше, че всичко това трябва да му харесва.

Неговите тайнствени работодатели, които сами се наричаха Консорциумът, нямаше да се впечатлят от принципните му угризения. Те гледаха на себе си като на пазители на морала в един неморален свят и поправяха злини, които бяха победили политиците и полицаите, ограничени от закони и правилници за действие. Ударът срещу Макейб беше третата задача на Карвър. Бивш офицер от Кралската морска пехота, който беше воювал в корпуса на Специалните флотски части — елит сред елита, той си беше подал оставката, изпълнен с отвращение от безплодността на усилията, които полагаше неговата част. Диктаторите, срещу които той и хората му се бяха сражавали, все още властваха. Към терористите се отнасяха като с държавници.

Контрабандистите на наркотици, оръжия и хора никога не плащаха за своите престъпления.

Той можеше да убие човек лице в лице с пистолет, с нож или с голи ръце. Но неговите работодатели предпочитаха по-фин и неуловим подход. Затова Самюъл Карвър им предоставяше нещастни случаи, подобни на онзи, който току-що беше подготвил за Уейлър Макейб.

3.

Пилотът беше спрял двигателите, за да забави напредването на огъня, и единственият звук идваше от призрачното свистене на въздуха отвън. Стюардесата, седнала на сгъваемата си седалка, хапеше устни и отчаяно се опитваше да потисне паниката, която нейната подготовка и професионалната ѝ гордост едва удържаха. Приглаждаше полата си надолу с резки, разсеяни движения, които подсказваха, че не осъзнава какво прави. Обаче взряна назад към дъното на кабината, тя беше първата, която видя пушека. Той започна да се просмуква в салона през вентилационните шахти и отворите в подовете и преградите подобно на напаст от призрачни отровни змии. Пушекът имаше жлъчно жълтеникави и мръснокафеникави отънъци — коктейл от химикалите, отделени при горенето на различните материали в задната част на самолета. Когато кабината се изпълни с тях, пътниците започнаха да кашлят и да се давят.

— Кислородните маски! — изграчи стюардесата и блъсна с юмрук по вратата на пилотската кабина, насилвайки се да изкара думите сред отчаяните си усилия да си поеме дъх. Вторият пилот обърна глава, усети миризмата на изгоряло и веднага натисна бутона, който освободи падащите капаци над всяка седалка, и над главите на пътниците се залюляха кислородните маски. Тогава и пилотите сложиха своите. Те работеха добре, но пътниците нямаха такъв късмет.

В салона имаше шест пътнически седалки плюс тази за стюардесата, или общо седем маски. Една от тях изобщо не се разгърна. Две други паднаха, но не пускаха кислород. Така петима души се озоваха с четири маски, което доведе до смъртоносна игра на музикални столове^[1]. Маската на стюардесата работеше. Тази на Макейб също. Беше се нагълтал с доста боклуци до момента, в който успя да я докопа, но най-сетне вдишваше сладък чист кислород и конвулсиите на гърдите му започнаха да утихват.

Останалите трима мъже се боричкаха във все по-сгъстяващия се пушек, като крещяха, пищяха и кашляха в отчаяния си стремеж към чист въздух. Единият успя да стигне с удари и ритници до седалката,

над която висеше работеща маска. Друг бе победен от пушека и се отпусна на пода. Застана на колене, сгъна се напред и пое последния си дъх. След това рухна мъртъв на пътеката.

Междувременно третият мъж най-сетне беше намерил работеща маска, но мозъкът му изглеждаше неспособен да даде нужните нареждания на ръцете. Пръстите му безпомощно се гърчеха, докато напразно се опитваше да нахлузи разтегателната каишка на главата си. Сега вече кашляше толкова силно, че забълва кръв. Алена пяна заизлиза от устата му, образувайки мехурчета, докато той хъхреше. Скоро утихна.

През цялото това време самолетът продължаваше да пада от небесата, вятърът виеше около него и го блъскаше, а стоманените въжета, които управляваха задкрилките, бяха прегризани от огъня.

Пилотите бяха прекалено заети, за да се страхуват. Вече почти нямаше светлина в небето, а планините, между които се спускаха, бяха просто черни силуети, очертани на тъмносиния хоризонт. Намираха се на два километра височина и на по-малко от хиляда и петстотин метра над най-ниската точка в района, което им осигуряваше най-много шестнадесет километра за избор и никакъв друг път, освен надолу. Бяха изхвърлили горивото, за да намалят теглото си и да избегнат опасността от още пожари. Бяха спуснали и колесника. Единственото, което им липсваше, беше място за кацане. Тогава едно последно проблясване на светлината се отрази в слой равен бял лед и те забелязаха замръзнало езеро пред себе си.

То приличаше на гигантски чифт очила. Две големи открити части в двата му края образуваха стъклата, свързани от извит канал. Малък остров се извисяваше точно в средата на лявото най-западно стъкло. Обаче езерото беше прекалено близо, а те се намираха още на твърде голяма височина. Щяха да прехвърлят целта.

Пилотът избълва поредица ругатни в кислородната си маска и наклони самолета в още по-стръмно спускане. Искеше да се спусне постепенно, а сега трябваше да се гмурне към езерото като пикиращ бомбардировач, да изравни самолета в последния миг и да се моли механизмите за управление да издържат натоварването.

Самолетът се гмурна надолу, устремен към езерото, а стъклата на пилотската кабина се покриха изцяло с лед.

Сега се намираха над първото кръгло стъкло от „очилата“, все още на около сто и петдесет метра над повърхността, а пилотът трескаво дърпаше джойстика, за да вдигне задкрилките и да извади самолета от пикирането.

В задния инсталационен отсек стоманените въжета, свързващи пилота със системата за управление, бяха изгорели и овъглени, с изключение на няколко останали нишки. През цялото време, докато пилотът изискваше повече подемна сила, натоварването върху им нарастваше и те се опъваха все повече.

Носът не искаше да се вдигне. Щяха да се забият право в леда.

Въжетата започнаха да се разпадат.

Ледът лежеше на по-малко от тридесет метра под тях.

И тогава, в последния момент, самолетът излезе от пикирането, движението стана хоризонтално и точно в този миг последните нишки на стоманените въжета се скъсаха. Задкрилките вече не действаха и на петнайсет метра от замръзналото езеро самолетът се стовари драматично по корем и се плъзна като гигантска хокейна шайба напред.

По някакъв начин успя да улучи права линия в извития канал между едната половина на езерото и другата. Обаче ударът беше достатъчен, за да изхвърли стюардесата от паянтовата сгъваема седалка, да откъсне маската ѝ и да я запрати с хаотично махащи ръце и крака между седалките. Най-накрая тя се блъсна в задната стена и рухна неподвижна на земята.

Уейлън Макейб го беше грижа единствено за неговото собствено оцеляване. Бяха се спуснали на земята цели. Той сметна това за добър знак.

В този миг краят на дясното крило се блъсна в каменния бряг на острова, който стърчеше от леда в средата на езерото. Крилото се отскубна и завъртя останалата част от самолета под нов ъгъл.

Машината излезе на брега през средата на малко скалисто заливче и продължи да се плъзга нагоре по замръзналия бряг, докато лявото крило не се блъсна в масивна канара. То се откъсна, освободи фюзелажа и той се стрелна между скалите и дърветата, като изрови дълбок окоп в дебелия зимен сняг, поваляйки по-малките фиданки, докато носът на машината не се блъсна в голям стар бор.

Ударът беше откъм страната на пилота и той беше смазан като буболечка на предното стъкло, когато едната половина на пилотската кабина беше унищожена и в самолета зейна огромна дупка. Последният оцелял другар на Макейб бе запратен във въздуха заедно със седалката си, но един клон го прониза и спря полета му на около петнадесетина метра по-нататък. Здравата част от кабината се разби в стърчаща от земята скала. Остатъкът от нея се разпадна, отнасяйки помощник-пилота със себе си, а фюзелажът се прекърши на две като счупена клонка. Последните кълба пушек се разнесоха из ледения въздух. Уейлн Макейб се смъкна в обърнатата си назад седалка.

Изгубил бе съзнание, но беше жив.

---

[1] Подреждат се столове с един по-малко от участниците. Когато пуснатата музика спре, всеки трябва да седне на стол. Който не успее, изгаря. — Б.пр. ↑

ЯНУАРИ 1998 Г.

4.

Стаята на Самюъл Карвър предлагаше гледка за милион долара над водата до покритите със сняг върхове, издигащи се в заострена верига отвъд южния бряг. Докато планините се издигаха солидни и неизменни, небесата над тях показваха безкрайно разнообразие от светлина, цветовете и отсенки. За миг скриваха възхитителните околности, а после ги осветяваха. В ясни дни от този прозорец човек можеше да види Монблан. Дори имаше чувството, че ако се протегне, може да докосне черните скали.

Карвър обаче не стоеше до прозореца. След като беше изпратил смъртта при толкова много хора, сега беше осъден на полуживот, хванат в капана на самотното чистилице. Лежеше в леглото, свит в ембрионална поза. Помещението се отопляваше с парно, но раменете му бяха изгърбени, сякаш му беше студено. Беше тихо, но с длани затискаше ушите си, а пръстите му бяха впити в тила. Осветлението беше меко, но очите му бяха стиснати сякаш срещу изгарящ блясък.

В един миг се раздвижи, рязко се изпъна, после се хвърли назад в леглото с главата напред и отвори уста в тихи безсловесни стенания, докато крайниците му потрепваха в случайни спазматични движения. Спазмите му станаха по-трескави и стенанията се усилиха.

Много скоро Самюъл Карвър вече пицеше.

— Събуди се, събуди се!

Александра Петрова сложи ръка на рамото му и се опита да го освободи от хватката на кошмара, като внимателно го побутна, за да го върне в действителността. Тялото му беше слабо и отпуснато след месеците бездействие. Лицето му се беше закръглило, чертите вече не бяха така остри, защото костите бяха изчезнали под натрупалата се плът. Очите му бяха зачервени и изпълнени със страх.

Виковете заглъхнаха, заменени от подсъзнателно мърморене, и в мига, когато се събуди, последва познатото продължение: паническото стрелкане на очи из стаята с полуповдигнато тяло. След това постепенното успокоение, отпускането на възглавницата, докато тя галеше ръката му и го усмиряваше. Накрая той стискаше нейната в

отговор, следваше опит за усмивка и една-единствена прошепната дума:

— Здравсти!

Следваше я още една:

— Алекс!

Това беше името, с което я наричаше Карвър през дните, които прекараха заедно преди многомесечното му затваряне в тази частна клиника на брега на Женевското езеро. То беше знак, че я беше познал и че е благодарен за компанията ѝ, макар още да не можеше да си спомни какво значеше тя за него преди. Но по това време той не знаеше и кой всъщност е Самюъл Карвър, нито какво беше извършил и какво бе понесъл от другите.

— Пак ли същият сън? — попита тя.

Той стисна очи за миг, като че искаше да прогони и последните остатъци от ужаса в съзнанието си, после отговори:

— Не същият сън, а същият край. Както винаги.

— Този път можеш ли да си спомниш какво се случи в началото на съня?

Карвър се замисли.

— Не знам — Гласът му прозвуча безразличен, сякаш не виждаше смисъл във въпроса.

— Опитай се — настоя Алекс.

Той се смръщи в усилие да си спомни.

— Бях войник — започна. — Имаше сражение в пустинята... след това всичко се промени.

— Вероятно си сънувал нещо, което наистина се е случило, защото наистина си бил войник.

— Знам — отговори Карвър. — Каза ми го преди. Не съм забравил.

Той я погледна с очи, които просека одобрение. За пореден път тя се опита да убеди себе си, че мъжът, когото обичаше, още беше някъде там вътре. Представи си време, когато празният поглед ще бъде сменен от яростната сила в очите, която беше видяла в нощта, когато се срещнаха, или от неочакваната нежност, която беше показал през онези откраднати часове, когато се бяха усамотили само двамата.

През нощта на 31 август 1997 г. и двамата се оказаха в Париж, работейки по една и съща задача. Карвър стоеше в единия край на

тунела Алма и чакаше една кола. Тя седеше отзад на бърз мотоциклет и щракаше с фотоапарата мерцедеса, подтиквайки със светкавицата мъжа на волана да кара още по-бързо, и сякаш с камшик го подкарваше към смъртта в ръцете на Карвър.

В мига, в който се срещнаха, тя беше насочила срещу него „Узи“. Секунди по-късно той я прикова към асфалта, притиснал с коляно кръста ѝ. Половин час по-късно го беше последвала в сграда, макар да беше научила, че той я е минирал и зарядите може да избухнат. Имаше му пълно доверие, че ще успеят да влязат и излязат невредими.

Днес, почти половин година по-късно, двамата бяха в Швейцария. Двама души, принудени да споделят ужасно насилие, но в кратките мигове на споделено спокойствие съзрели един в друг надежда не само за любов, но и за известно изкупление.

Алекс имаше свои тайни. По време на пътуването си от затътената провинция на Съветския съюз до веселия лукс на посткомунистическа Москва тя също бе опетнила душата си. И тя като Карвър мечтаеше за бягство. Обаче миналото не беше пуснало нито Карвър, нито нея. То му поиска жестока цена в нощта на кръвопролитията, когато той бе подложен на такива крайни страдания, че самоличността му се откъсна от своята котва и погребва спомените му дълбоко, там, където трудно можеше да бъдат намерени.

Алекс беше започнала да се чуди дали наистина още го обича. Как можеш да обичаш човек, който вече не знае коя си и какво сте означавали един за друг? Някога беше обичала Самюъл Карвър. Сигурна беше в това. И още щеше да го обича, ако беше тук с нея. Но беше ли той още този мъж? Беше ли изобщо мъж?

Тя се зае с възглавниците на Карвър, потупа ги оттук–оттам, за да ги накара да бухнат, и ги препореди. Преструваше се, че се грижи да му осигури по голямо удобство, а всъщност искаше да се отвлече от тези мисли и от чувството за вина, че си е позволила да ѝ минат през главата.

Изад гърба ѝ се чу сдържано кашляне.

На вратата стоеше мъж в мрачен тъмносив костюм и вратовръзка с толкова приглушени шарки, че беше на практика невидима.

— Моля, елате с мен — каза той.

5.

— Добър ден, мосю Маршан — поздрави Алекс, която направи съзнателно усилие да остане права и да се усмихне толкова весело, колкото напрежението и умората ѝ позволяваха.

Тя вече говореше френски. Това поне беше нещо положително през последните месеци. Сега можеше да добави трети език към родния си руски и английския, който беше научила преди едно десетилетие в КГБ. Същата институция я беше обучила да омайва всеки мъж, когото пожелае, но мосю Маршан изглеждаше напълно имунизиран срещу остатъците от нейната някогашна сила. Той беше финансов директор на клиниката и единствената му грижа бяха нетните приходи.

— Госпожице Петрова, бихте ли ми отделили минутка? — попита Маршан, успявайки да съчетае раболепната мазна любезност с отсенки на заплахата. Изчака, докато тя не го последва надолу по коридора по-далеч от ушите на Карвър, и едва тогава заговори отново:

— Става дума за сметката на господин Карвър. Заплащането за миналия месец скоро ще бъде просрочено. Вярвам, че няма проблеми. Трябва да знаете, че ако пациентите не могат да плащат сметките си, политиката на клиниката е да прекъсва тяхното лечение.

— Много добре разбирам — кимна Алекс. — Няма проблеми. Сметката ще бъде платена.

Маршан кимна отривисто в знак, че е разбрал, но едновременно и като сбогуване, завъртя се и закрачи надолу по коридора. Алекс го гледаше, докато се отдалечаваше, и едва след като изчезна от погледа ѝ, тя се върна в стаята на Карвър, рухна на стола за посетители и стисна глава с двете си ръце.

Карвър имаше някъде богатство, печалбите от смъртоносния му занаят, внесени в анонимна офшорна сметка или скрити в касетки в обществени трезори и в други лични скривалища. Парите биха удовлетворили Маршан за години напред, но само Карвър знаеше къде са, а сега нямаше и най-малка представа, че съществуват.

Той имаше поне един благодетел — Тор Ларсон, високия, кльощав норвежец със сплетени на плитки кося, който беше техник, компютърен експерт и най-близък приятел на Карвър. Той беше пуснал Алекс в апартамента. Използва парите, които Карвър му беше платил, и направи всичко възможно да плаща сметките за лечението. Но сега тези пари бяха свършили и Ларсон вече нямаше какво да предложи.

Алекс с радост би дала своя принос, но тя нямаше официални лични документи, нито разрешително за работа и престой и затова беше лишена от възможността да си намери достойна работа. Във всеки случай прекарваше всеки ден до Карвър. Единствената работа, която успя да намери, беше като келнерка нощна смяна в едно мръсно бирхале, чийто собственик с радост беше готов да си затвори очите за швейцарското трудово право, стига да можеше да наема отстъпчиви емигрантки за жълти стотинки. Както често обичаше да припомня на своите момичета, в Швейцария нямаше закон за минималната заплата. Алекс успяваше да свърже двата края с бакшишите, които получаваше, но не можеше да се надява с тях да плаща сметките на Карвър. Не и ако продължаваше да сервира.

6.

Лев Юсов беше на петдесет и две, макар че според западните представи видът му беше на шейсетгодишен. Пушеше твърде силни цигари без филтър. Пиеше прекалено много евтина водка. Едностайното му жилище не се проветряваше през лятото и не се отопляваше през зимата. Стените се лющеха, а черчеветата на прозорците гниеха. Но Юсов не беше по-зле от всеки друг в 12-о ГУМО.

Работниците от 12-о главно управление в Министерството на отбраната бяха като всички други трудещи се в някога могъщата държава. Заплатите им бяха жалки, ако изобщо ги изплатяха. Условието им за живот се влошаваха с всеки изминал ден. Наскоро работниците в 12-о ГУМО бяха започнали гладна стачка, настоявайки да им бъдат изплатени заплатите и надбавките, които им дължаха от месеци. Дори офицерите започнаха да протестират, че ако не си намерят втора работа, не могат да свързват двата края.

Това недоволство беше важно по една много проста причина. 12-о ГУМО беше организацията, която отговаряше за администрирането, съхранението, безопасността и сигурността на руските ядрени оръжия. Когато личният състав на 12-о се ядосаше и обидеше, той можеше да причини сериозни неприятности. Ядът и обидата бяха постоянни чувства у Лев Юсов.

Цял живот в служба на родината и какво? Писар, седнал зад бюро в провинциален склад, който по цял ден проверява документи и получава заповеди от офицери, които не са нещо повече от него, или още по-лошо, от техните надути секретарки. Знаеше, че в техните очи е само безименен дърт черноработник, незначителен бюрократ, чието единствено средство да упражнява власт е да бъде неуслужлив. А Юсов упражняваше тази власт изцяло.

Злощастна участ постигаше искането, което не беше съставено изцяло според изискванията на правилниците, или неточно попълнения формуляр. Способността на Юсов да проявява дребнавост, да пречи и да бъде отвратителен, подхранвана от дългогодишния опит,

беше станала пословична. Никой не слизаше в мрачното без прозорци мазе на Юсов, ако имаше начин да го избегне. Никой не общуваше с него, за да убият заедно времето. Когато Александър Лебед се показва по американската телевизия и заговори за липсващи ядрени оръжия, това предизвика трескаво пазене на гърбовете в 12-о ГУМО. Докато старшите офицери отчаяно се мъчеха да научат дали подобни бомби са съществували и ако е така, какво в действителност се е случило с тях (преди да предадат Черния Петър колкото може по-бързо и по-далеч), на никого не му хрумна да попита Лев Юсов дали при него няма документи по този въпрос, забравени някъде по редиците рафтове, простиращи се в мрака зад гърба му.

Това беше поредната капка в киселинното езеро на Юсовата горчивина. Колкото повече го пренебрегваха, толкова по-дълго размишляваше за всички документи, минали пред очите му, които ценеше като свое най-скъпо и педантично обгрижвано притежание. Нещо глождеше подсъзнанието му, несигурният спомен за компютърна разпечатка, връчена му преди много години, когато половината от тези перковци, които сега го командваха, още са ходели по къси гащи. Тя беше пъхната в картонен плик и съдържаеше цяла поредица номера. Този плик беше безименен и имаше само изходящ номер. Нямахше дори описание на неговото съдържание. Човекът, който го беше предал на Юсов, бе настоял, че няма представа за какво става дума. Просто още един бюрократичен плавей, изхвърлен на брега на неговия отдел.

Четири месеца минаха в безкрайно търпеливо и обстоятелствено ровене, преди Юсов да намери плика.

Отгоре имаше надпис „Строго секретно“ и печат с емблемата на 12-о ГУМО.

Той извади компютърната разпечатка. Хартията беше тънка, мастилото на матричния принтер бе избеляло до светлосиво, но въпреки това успя да различи 127 записа, подредени вертикално на общо шест страници. Всеки запис се състоеше от трицифрени групички. Първите две групи се състояха от девет до единадесет еднозначни числа, разделени на три подгрупи от градуси, минути и секунди. Осмата група се състоеше от осем числа в една група. Един цял запис гласеше: 49.24.29.01=61 94 21 31=04-7 99875495.

Лев Юсов беше изкарал целия си трудов живот в 12-о ГУМО. Първите две числови групи разбра много лесно: можеше да различи

географски координати, когато ги види. Обикновено тези координати описваха мишената на оръжието: или мястото, в което беше прицелено, или това, което беше вече улучило. Ами ако числата не сочеха мишени, а местоположение? Липсващите оръжия, описани от Александър Лебед, бяха преносими. Може да са били отнесени някъде. Може би тези числа сочеха къде се намират.

Колкото до последните осем цифри. Юсов предположи, че означават някакъв пусков код. Той знаеше, че нито едно ядрено оръжие, независимо дали е междуконтинентална ракета или прост артилерийски снаряд, не можеше да бъде взривено без специални предписания. Тези числа щяха да предоставят подходящата за всяка отделна бомба комбинация.

Късно през нощта, вкопчен в полупразната бутилка, Юсов обмисляше важността на онова, което беше открил. Ако беше прав за значението на тези числа, те бяха неговият изход от това лайняно жилище, от лайняната му работа и от лайнарите, с които трябваше да работи.

Някой някъде щеше да плати цяло състояние за този списък. Защото светът щеше да е изложен на милостта на всеки, който го притежаваше и имаше възможност да стигне до бомбите.

7.

Смяташе се, че войната в пустинята се върти около горещината, потта и стряскащите облаци прах. Обаче това беше вярно само когато слънцето грее. А сега си беше зимна нощ. Карвър се чувстваше силно измръзнал, беше му по-студено, откогато и да било, и тракането на зъбите му заглушаваше стърженето на стоманата по пръстта от шанцовите инструменти на мъжете, които се окопаваха.

От мястото, където стоеше Карвър, окопите изглеждаха като черни кръпки върху синьо-сивата шир на осветената от звездите пустиня. Бяха седем с размерите и дълбочината на отворени гробове, очакващи своите ковчези. А може би така изглеждаха златоносните парцели, след като първите златотърсачи са пристигнали и са започнали да ровят из земята за нейните богатства. Карвър и неговите хора също търсеха нещо: фиброоптичния кабел, заровен някъде под краката им, който свързваше иракския диктатор с неговите военни части.

Екипът на Карвър от Специалната флотска част беше получил два часа на сушата, за да прекъсне тази връзка. Оставаха петнадесет минути, но все още нямаше и помен от кабел.

Карвър поклати глава в безпомощно разочарование. Разполагаха само с толкова време, колкото да изкопаят още една дупка. Точно се опитваше да вземе решение къде да се копае, когато чу оглушаващ взрив от бяла светлина и ушите му започнаха да свирят и пукат. Той едва дочу гласа, заглушен от шума в ушите си:

— Шефе, имаме си компания. Няколко роти механизизирана пехота идват право към нас.

Карвър вече тичаше към края на позицията, защото искаше да види лично, но земята сякаш се беше размекнала и засмукваше краката му като подвижни пясъци. Напредваше прекалено бавно. Нямаше да стигне навреме. Междувременно шумът в ушите му започна да се усилва. Искаше да свали слушалките, обаче гласът на наблюдателния пост отново избухна в главата му:

— Имат минохвъргачки. Ето пак...

Пустинната тишина бе нарушена от далечен глух пукот, последван от свистене, и към небето сякаш се стрелнаха фойерверки. Няколко секунди по-късно над зоната за приземяване избухнаха магнезиеви осветителни ракети с парашути, ослепиха очите на Карвър и заляха с ярка бяла светлина дългите петнадесет метра хеликоптери „Чинук“ като любовници, изненадани от разгневен съпруг.

Сега в зоната за приземяване започнаха да падат мини и се разнесе пукотът на оръдейна стрелба. Карвър чу нов глас, заговори един от хеликоптерните пилоти. Гласът прозвуча напрегнато, адреналинът заливаше нервната му система.

— Тук сме като кокосови орехи на стрелбище. Пускам турбините. Бързо качвай момчетата на борда.

Карвър започна да дава заповеди. Той крещеше в своя микрофон, но мъжете очевидно не го чуваха, защото стояха неподвижно и макар роторите да се въртяха с пълни обороти, изглеждаха неспособни да се вдигнат от земята. Внезапно цялата зона на приземяване се изпълни с иракчани. Той не можа да разбере как са се озовали толкова бързо там и защо му говорят на руски. Мислеше, че различава лицата им, но те продължаваха да се размазват пред очите му. Дръпна спусъка на своя автомат, но нито един куршум не излетя, макар пълнителят да бе зареден.

Нещо не беше наред. Хеликоптерите трябваше да излетят с всички негови хора на борда. Тогава експлозивите щяха да избухнат и да прекъснат кабела, превръщайки в последната минута предстоящия провал в триумф. Но това не се случи. Всички негови момчета изчезнаха и сега беше сам с руснаците. Те го вкараха през вратата на едно помещение, където в открито огнище горяха пънове. Той вече не беше в бойната си униформа. Фактически беше чисто гол, с изключение на черната найлонова каишка, стегната на китката му.

Там имаше един мъж, седнал на кресло, а до него стоеше красива жена в сребриста рокля. Карвър извика на жената да му помогне, но тя също не можа да го чуе. Това също не беше както трябва, защото тя трябваше да го обича. Но тя изобщо не го обичаше. Всъщност му се смееше и всички мъже около нея също му се смееха. Сега жената го загледа с ново лице, изкривено, грозно и пълно с омраза, и започна да вика:

— Причинете му болка, причинете му болка. Искам да видя как страда.

Смехът започна да се усилва и един мъж насочи срещу Карвър малка черна кутия с пръст на голямото бяло копче. Изведнъж Карвър се изпълни със страх, който преряза вътрешностите му и го хвърли на колене. Молеше за милост, въпреки че молбите му излизаха като безсловесен хленч, защото знаеше какво ще последва сега. Същото, което ставаше винаги, щом мъжът с черната кутия натиснеше белия бутон.

Бутонът под пръста потъна и агонията започна отново.

8.

— Не разбирате ли, трябва да ми позволите да му помогна!

Д-р Карлхайнц Гайзел беше психиатърът, на когото бе поверен случаят Карвър. Той се отдръпна от леглото, където неговият пациент се гърчеше в самотни мъки, и заговори на Алекс с глас, изпълнен със съчувствие, което обаче не можеше да прикрие неговото огорчение.

— Елате — махна ѝ той и я поведе през клиниката до своя кабинет.

— Какво искате да направя? — попита тя, когато той затвори вратата след себе си.

Гайзел не отговори, докато и двамата не седнаха. След това каза:

— Вече знаете отговора на този въпрос. Трябва да ми разкажете какво точно се случи с него. Как иначе мога да му предложа най-доброто възможно лечение?

Алекс не отговори нищо. Тя отмести очи и бръсна рус кичур коса от лицето си. Накрая се обърна към д-р Гайзел и го погледна право в очите. Лекарят беше напълно свикнал с резултатите от въздействието върху онези, чиито близки боледуват от тежка болест. Госпожица Петрова беше изтощена от месеците тревоги и несигурност. Лицето ѝ бе изтъняло и изглеждаше по-измъчено от преди. Беше бледа, кожата ѝ беше суха и неподдържана, а под очите си имаше големи черни кръгове. Но Боже, какви очи, помисли си той.

Небесносини без примеси, но когато се вгледа по-внимателно, единствено в интерес на безстрастния анализ, както сам си каза, Гайзел забеляза известна несиметричност. Това несъвършенство в едно иначе безупречно съчетание: устните ѝ бяха пълни, скулите високи, носът прав и изящен, по-скоро увеличаваше нейната красота, отколкото я разваляше. Без него тя щеше да е само много хубава. А сега беше омайваща.

— Разбирам — отговори тя, — но не мога да го обсъждам...

— Позволете ми да бъда откровен — каза той и се стегна. — От месеци отказвате да отговорите на моите въпроси. Но ако искаме да се надяваме, че господин Карвър може да оздравее, трябва да имам

информацията, за да мога да го лекувам както трябва. Разберете, свикнал съм да работя с пациенти, които се нуждаят от пълна дискретност. Каквото ми кажете, няма да излезе от тук. Но аз трябва да знам.

— Ако ви кажа, ще му помогнете ли да се оправи?

— Не, не мога да ви обещаю подобно нещо. Но мога да ви заяви следното: ако не ми кажете, няма никаква надежда да му помогна. Колкото по-дълго мълчите, толкова по-сигурно става, че господин Карвър ще остане в това състояние завинаги.

— Аз само се опитвам да го предпазя.

Гласът ѝ беше по-скоро шепот. Опитваше се да убеди колкото него, толкова и себе си. Страданието ѝ беше толкова дълбоко, че човешкият инстинкт на Гайзел го тласкаше да я прегърне, за да я утеши. Обаче професионалната му половина знаеше, че не трябва да казва и да прави каквото и да било. Тя трябваше да има свободата да вземе сама своето решение.

Времето за този подход не беше случайно подбрано. Той знаеше, че вчера я беше посетил Маршан, и изведнъж беше осъзнал какво трябва да означава това. Сметките на Карвър не бяха платени. И ако не ги платяха, той ще бъде принуден да си тръгне. Часовникът вече отброяваше времето до неговото изпъждане и правеше нуждата от лечение още по-голяма.

Алекс правеше усилия да се противопостави на неумолимата логика на своето положение. Най-накрая стигна до някакво решение.

— Добре — започна тя, — ще ви разкажа... Опитах се да избягам от един мъж, руснак като мен. Той беше много богат и много могъщ.

— Беше? — намеси се лекарят.

Алекс пренебрегна прекъсването и съдържашото се в него предположение.

— Той изпрати хората си, за да ме върнат. Карвър... Самюъл научи къде се намирам и ме последва. В Гъцаад. Надяваше се да ме размени за... определена информация. Мъжете, които ме бяха отвели, нямаха намерение да сключат сделката. Те хванаха Самюъл и...

Тя изглежда не желаше или не беше способна да довърши изречението.

— Той е пострадал? — попита Гайзел.

— Да. Съблякоха го гол, завързаха му очите и му сложиха белезници. След това те... извинете... — Тя замълча за миг, за да се успокои, замига често-често и се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Съжалявам — повтори Алекс.

— И какво стана?

Когато Алекс заговори отново, гласът ѝ беше безпристрастен и почти делови:

— Сложиха му колан, свързан с дистанционно управление. Когато включваха дистанционното, той получаваше електрошок, достатъчно силен, за да се стовари на пода и да се гърчи неконтролирано. Измъчваха го така пред мен, караха го да се търкаля в краката ми, за да го унижат.

— Колко пъти се случи това?

— Със сигурност три или четири пъти. Може би повече, но аз не съм видяла.

— Това всичко ли беше?

— Не, само началото. След това го свалиха в едно помещение и го завързаха така, че да не може да мръдне. Помещението беше боядисано в бяло. Стените, подът и таванът също. Беше и много студено. Запушиха му устата с парче кожа и залепиха с тиксо клепаците му така, че да не може да затвори очи, да не може дори да примигва. Сложиха слушалки на ушите му и пуснаха силен шум, който непрекъснато го оглушаваше. Така го намерих. Прекарал бе в това състояние повече от четири часа...

— Разбирам... — измърмори Гайзел замислено.

Историята беше ужасяваща, но той се опита да не покаже колко е потресен от чутото. В този момент, в неговия лекарски кабинет на нейния разказ трябваше да се гледа като на информация, която би могла да му помогне да постави по-точна диагноза. Едва вечерта, седнал вкъщи с питие в ръката, можеше да поразсъждава върху мъките на Карвър от по-човешка гледна точка.

— Сега разбирам откъде идва страхът, който го изяжда — продължи лекарят. — Съзнанието му е изтрило мъченията от паметта, но подсъзнанието му се ужасява от възможността те да се повторят. Но има една страна във вашата история, която ме озадачава... Ако е бил вързан за стола напълно неподвижен, как е избягал?

— Аз го освободих — отговори Алекс.

— Но там е бил онзи мъж, за когото споменахте, с неговите хора...

— Да.

— Как успяхте да...

— Аз не съм ваша пациентка — прекъсна го Алекс. — Нашият разговор не се ползва с привилегията на лекарската тайна.

— Права сте... Обаче... при сама жена и много мъже, сигурен съм, че каквото и да сте направили, то е било в самозащита.

— Прав сте. Сигурно е така.

Гайзел кимна замислено, опитвайки се да проумее чулото току-що.

— Има и нещо друго — каза Алекс.

— Да?

— Искам да разберете какъв беше, преди да се случи всичко това.

Тя замълча за миг, опитвайки се да намери подходящите думи. Тогава си спомни отново за нощта в Париж и отмести очи от Гайзел, погледът ѝ стана празен, защото се вгълби в себе си.

— Когато за пръв път срещнах Самюъл Карвър, се опитах да го убия. След по-малко от час го последвах в един апартамент. И двамата знаехме, че в него е заложена бомба. Тя трябваше да избухне тридесет секунди след отварянето на външната врата. Но аз го последвах в това жилище. Избрах да го направя, защото му имах пълно доверие, че ще ме запази невредима, и защото исках да бъда до него...

Алекс спря отново погледа си върху психиатъра, след което пак го отмести. Продължи, сякаш говореше на себе си:

— Просто искам отново да съм до него...

— Разбирам — отговори Гайзел. — Благодаря, госпожице Петрова. Зная колко трудно трябва да е било да събудите тези болезнени спомени.

Той се изправи и протегна ръка, когато и тя се изправи. Двамата си стиснаха ръцете, но той не освободи нейната и продължи да я гледа, сякаш и тя беше негов пациент.

— Вие също сте имали силно травмиращо преживяване — каза той. — Трябва да поговорите с някого. Ако искате да получите консултация, моля, не се стеснявайте да попитате. — И се усмихна. — Тогава ще станете мой пациент и ще можете да говорите откровено.

— Благодаря, докторе. Няма да забравя предложението ви. Но сега ви моля да ме извините. Самюъл скоро ще се събуди и има нужда да ме вижда до себе си, когато отвори очи.

9.

Далеч в Русия Лев Юсов седеше в един съмнителен бар, наречен „Клуб Кабул“, и се опитваше да обясни значимостта на наглед безполезното парче хартия, пълно с числа, на Баграт Баладзе — тридесетинагодишен мургав психопат с мустаци и лъскав костюм. А при шума в клуба и големите количества водка, които двамата поглъщаха, това беше трудно, особено след като Юсов отказа да посочи местонахождението, докато Баграт не се съгласи на сделката.

— Как мога да се съглася да платя, след като не съм видял за какво си давам парите? — попита Баграт.

— Ако документът е истински, колко ще ми платиш?

— Пет хиляди долара. Американски.

Юсов се беше надявал на повече. Той знаеше, че списъкът щеше да струва милиони, когато стигнеше до крайното си местоназначение. Но в страна, където американската валута струваше много повече от местните рубли, пет хиляди долара бяха повече, отколкото можеше да изкара за десет години.

— Десет хиляди — опита късмета си Юсов.

— Старче, не ми губи времето — каза Баграт и се приготви да става. — Попита колко бих платил и аз ти казах. Майната ти, ако не си съгласен.

— Добре де, добре де — изскимтя Юсов, виждайки как късметът му се готви да го напусне. — Пет хиляди.

Баграт се обърна към един от своите главорези:

— Видя ли? Той притежава мъдростта на старците.

— Отпусна се отново на стола, извади пачка банкноти от сакото си и я остави на масата между тях двамата.

— Ето ти парите. Къде е списъкът?

Юсов пхна ръка зад гърба си и измъкна картонения плик от гащите си. Отвори го и извади разпечатката.

— Ето — започна той отново да обяснява, — първо дължината, след това пусковият код. С оръжията от този списък можеш да започнеш световна война.

Баграт се замисли над думите му и най-накрая кимна.

— Добре, всичко е наред. Вземи си парите.

Той плъзна пачката към Юсов, който се протегна за нея с алчност, която издаде неговото отчаяние. След това се огледа, сякаш беше готов да побегне, преди бандитът да е променил мнението си, обаче Баграт сложи ръка на рамото му.

— Няма защо да бързаш — каза той. — Аз имам да свърша малко работа, но ти остани да празнуваш. Забавлявай се... за сметка на заведението.

Взе плика и стана да си върви. На път към изхода подвикна на бармана:

— Занеси водка на моя приятел... от специалната. Разбра ли? Най-хубавата!

Нелегалната водка, самогонът, е вреден спирт, произвеждан нелегално из цяла Русия. Съставките му включват (но не са ограничени само с тях) препарати за дезинфекция, спирачна течност, бензин за запалки, евтини парфюми и дори сярна киселина. Всяка година хиляди руснаци умират от тази напитка, други получават чернодробни заболявания или ослепяват. Затова лекарите и съдебните медици не се изненадват, когато попаднат на нов случай.

Баграт Баладзе доста се бе двоумил дали да изхвърли един особено гаден самогон, купен от местен казанджия, защото отвратителната му миризма издаваше колко е отровен и го правеше непродаваем дори на най-закъсалия пияница. Той се колебаеше, защото му бе минала мисълта, че е попаднал на отлично оръжие.

Когато Юсов рухна на пода, след като беше опразнил бутилката, двама души го занесоха до чакащата отвън кола и по малките задни улички го откараха до кооперацията, където живееше. Измъкнаха го от задната седалка и го стовариха на тротоара. На другата сутрин, когато за мъртвото му тяло се обади в милицията, дойде кола, за да го откара в моргата. Аутопсията беше небрежна и не даде повод да се започне полицейско разследване. Смъртта на поредния пияница не беше нещо важно.

В служебните помещения на 12-о ГУМО смъртта на Юсов беше по-скоро повод за празненство, отколкото за скръб. Задълженията му бяха поети от по-млад и любезен чиновник.

Новият служител нямаше ни най-малка представа, че липсващият документ наистина е съществувал, още по-малко, че е продаден на амбициозен гангстер, който в момента се опитваше да измисли по какъв начин да го използва, за да изкачи няколко стъпала нагоре в криминалната йерархия. Баграт знаеше, че съществуват посредници, чиято специалност беше организирането на сделки между руснаци, които притежаваха оръжия — конвенционални, химически, биологически, ядрени, и богатите клиенти, желаещи да ги купят. Сега неговата задача беше да намери някой от тези търговци, без да привлече вниманието на други, по-силни престъпници към стоката, която се опитваше да продаде. Ако се разчуеше, щяха да се отърват от него също толкова бързо, колкото той беше премахнал Юсов.

Така Баграт Баладзе се зае да прави проучвания. И светът направи първата си несъзнателна крачка към Армагедон.

10.

Уейлът Макейб направи втората си крачка по този смъртоносен път в препълнения стадион в центъра на Хюстън, Тексас.

Преди пет години, докато го издигаха към хеликоптера линейка, очите му бяха заслепени от снопове светлина, а ушите му проглушени от нещо, което звучеше като пляскането на хиляди ангелски криле. Първите думи, които осъзна, че чува, бяха произнесени от фелдшера: „Цяло чудо е, че си оцелял“.

Лекарите повториха тези думи, след като го приеха в най-близката болница. Репортерите, които обсаждаха скромното заведение, неговият адвокат и финансовият директор, които долетяха от седалището на корпорацията му в Сан Антонио, стюардът, който се суетеше около него по време на полета за родния Тексас — те всички използваха думата, изречена за първи път от фелдшера: чудо.

В дните и седмиците след катастрофата, докато разсъждаваше над невероятното си спасение от смъртта, у Макейб се засили убеждението, че неговото оцеляване не е чудо в обикновения разговорен смисъл на думата, а нещо буквално и дълбоко чудотворно. Господ го беше спасил и той се бе родил наново. Чувстваше се принуден да действа в съгласие с това спасение.

Изминалите от тогава години се бяха отнесли добре с него. Репутацията му се беше променила. Обвиненията в брутални делови ходове, политическа корупция и вандализъм срещу природата бяха изчезнали. Сега славеха Макейб като филантроп, вложил милиарди долари в благотворителна фондация, и човек с дълбоки религиозни принципи. В официалния доклад, съставен от Канадската въздухоплавателна агенция, катастрофата беше определена като произшествие. Но Макейб и за секунда не го повярва. Някой се беше опитал да му види сметката и е бил само на косъм от успеха.

Ако някой беше готов да се обзаложи с него, той щеше да избере онзи механик, на табелката, на чиито гърди пишеше Лундин. На практика той беше влязъл в онзи летищен салон и го бе помолил да се качи на самолета. Макейб беше ходил много пъти в Инувик, но никога

преди не беше виждал този механик. И вероятно никога повече нямаше да го види, което беше жалко.

Би искал да стисне ръката на този човек.

Този кандидат-убиец беше направил Макейб такъв, какъвто беше днес. Тъжно беше, че шестима души трябваше да умрат, за да може той да бъде спасен, но ако такъв беше Божият план, кой бе той, че да го оспорва?

Сега, подобно на десетки милиони свои съграждани, той вярваше в „грабването“^[1], възнесението на Божиите избраници от земята на небето^[2]. Нима неговото собствено спасение не беше едно „грабване“? Наскоро поради настъпилите събития това вярване се беше превърнало в нещо много подобно на мания. Затова Макейб се беше присъединил към хилядите богомолци, които бяха пристигнали от паствата в южната част на страната на този огромен стадион, за да чуят великия проповедник на „грабването“, преподобния Езекия Рей. Когато големият хор, цели двеста души, подредени в пурпурни роби, завърши встъпителния химн и всички седнаха на местата си, Макейб зачака проповедта със същото вълнение като всички останали.

От първите редове се надигна вълна от ръкопляскания, които се усилиха и ставаха по-пламенни, докато към тях се присъединяваха все повече и повече хора. След минути всички на стадиона се изправиха на крака, ръкопляскаха, свиркаха и викаха, за да приветстват едрия войнствен мъж в строг черен костюм. Сребристият му перчем блестеше под светлината на прожекторите, докато крачеше към подиума в центъра на сцената.

Като всеки голям артист Рей застина, потънал в мълчание, докато приемаше аплодисментите. Изчака да се издигнат до едно последно кресчендо, преди да наведе глава и да притисне молитвено длани една в друга. Тогава измърмори словата на деветнадесетия псалм: „Думите на устата ми и помислите на сърцето ми да бъдат благоугодни пред Тебе, Господи, крепост моя и Избавителю мой!“^[3].

Богомолците отговориха с едно полугласно „амин“. Проповедникът отново застина в молитвена поза и потънал в мисли, остави мълчанието да се трупа. После изведнъж застана изправен и грейна в усмивка, а в същия миг двата огромни видеоекрана от двете страни на сцената светнаха.

— Приятели мои — започна той със звучен властен глас, който внушаваше авторитета на държавник от международен мащаб, като същевременно беше запазил лек западновирджински акцент, за да знаят слушателите, че не е забравил своите корени, — нося ви радостни новини за завръщането на нашия Спасител! Това е радостна новина за онези, които са наши братя и сестри во Христа. Но за онези, които отвърнаха лица от Христос, за неверниците, които се подиграват на Господа и се ваят в греха и изкушенията, предлагани от антихриста, тя означава смърт и вечни мъки.

— Вие знаете новината, за която говоря. Думите от Първото послание до солуняни, глава четвърта, стихове шестнадесет и седемнадесет, са гравирани във вашите сърца. „Защото Сам Господ с повеление, при глас на Архангел и при тръба Божия, ще слезе от небето, и мъртвите в Христа ще възкръснат първом...

— ... После ние, останалите живи, заедно с тях ще бъдем грабнати на облаци, за да срещнем Господа във въздуха, и така винаги с Господа ще бъдем“.

Мнозина от вярващите повтаряха заедно с него словата и с радостен вик ознаменуваха края на цитатите.

— Да, точно така! — извика гръмогласно Уейлън Макейб, преди да потъне в пристъп на раздираща кашлица и да започне да пръска слюнки наоколо.

Рей кимна с благодарност.

— Приятели, днес е достатъчно да се огледаме, за да видим кои са благочестивите, кои имат страх от Бога и водят благоприличен и морален живот. Обаче щом пуснем телевизора и започнем да четем отровните думи на медийния елит, ние виждаме онези, които подиграват Бог... които се надсмиват над вярващите... които принизяват святата институция на брака... които се ваят в декадентство и разврат.

— Повярвайте ми, приятели мои, те скоро ще бъдат поносени от сърпа на Христос и заедно с тях всички последователи на антихриста. Защото техният ден за уреждане на сметките ще дойде, и то много скоро!

До този момент богомолците не преставаха да прекъсват с викове и ръкопляскания проповедта. Рей отново вдигна ръце, за да въдвори достатъчно тишина, сред която думите му да бъдат чути.

— Вие можете да попитате откъде знам това? Как мога да бъда сигурен в сърцето си, че денят на Господа ще дойде скоро? Ами Библията ми казва това.

— Спомнете си Второто послание до солуняни: „Защото оня ден не ще настъпи, докле първом не дойде отстъплението и се не открие човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъзнася над всичко, що се нарича Бог, или светиня, за да седне като бог в Божия храм, показвайки себе си, че е бог“.

— В Евангелието на Матей, глава двадесет и четвърта, се казва: „Защото ще въстане народ против народ, и царство против царство; и на места ще има глад, мор и трусове... много лъжепророци ще се подигнат и ще прелъстят мнозина“.

— Звучи ви познато, нали? Прилича на днешния свят! Затова сега очакваме последното предупреждение, че краят е близо — пристигането на самия сатана на земята. Приятели, бъдете нащрек, защото сатаната ще дойде скоро. Стане ли това, трябва да се приготвим за война.

— Ние знаем къде ще се състои тази велика последна битка, защото е писано: „И ги събра на мястото, наречено по еврейски Армагедон“.

— Мнозина от вас вече знаят, че това място наистина съществува. Това е хълмът Мегидо, който се издига в земите на Израел. Можете да идете там и да го видите със собствените си очи.

— Братя и сестри, не трябва да се страхувате от тази велика битка. Защото Христос, който ще се завърне в слава, е могъщ Христос. Христос воинът, който язди на бял кон. Един Христос, който ще накара враговете му да потреперят. Затова се радвайте, че ще дойде. Бъдете щастливи, защото ще бъдете спасени. Обаче бъдете готови за последния сблъсък между доброто и злото.

— Защото е Христос...

— Защото ни носи „грабването“...

— И защото вече е на път!

Докато около него гърмяха виковете „Амин!“ и „Слава на Господа!“, Уейлън Макейб се разкъсваше от противоположни чувства. От една страна, изпитваше възхита от изгледа за предстоящото „грабване“, запленил от величественото вълнение, предизвикано от преподобния Рей. От друга страна обаче, беше изпълнен с таен и

толкова силен страх, какъвто не беше изпитвал от мига, когато самолетът му започна да пада от канадското небе.

Само няколко седмици по-рано, след като не можа да се отърве от кашлицата, която упорстваше цяла зима, най-накрая беше решил да иде при своя лекар. След няколко часа докторът го изпрати при специалист в онкологичния център „М. Д. Андерсън“ в Хюстън. В края на седмицата Макейб за всеки случай се консултира с още един онколог, най-добрия специалист в нюйоркската болница „Слоун-Кетъринг“.

И двамата казаха едно и също. Макейб имал два неподлежащи на операция тумора на белите дробове. Ракът се беше разпространил в мозъка му. Лекарите не бяха сигурни, но смятаха, че е възможно да е причинен от отровните газове, които беше вдишал в горящия самолет. Макейб можеше да види горчивата ирония в това: най-накрая неговият убиец се беше докопал до него. Оставаха му девет месеца живот, но щеше да влезе в болница след шест. Плъзгаше се надолу към зинала пропаст. Страхът, който разяждаше съзнанието му, беше да не умре преди идването на великия ден. Разбира се, той вярваше във възкресението и вечния живот. Всяка седмица утвърждаваше тази вяра в църквата. Но вярата не предлагаше защита, когато мисълта за собственото му небитие го обсебеше в най-тъмния час на нощта. Въпреки утешителните думи на вярата, той не можеше да бъде сигурен, че ще бъде събуден от последния дълъг сън. Повече от всичко друго искаше да е жив, с широко отворени очи в онзи велик ден, когато Господ щеше да се върне при своя народ. Копнееше да види всесъжението, за което беше говорил преподобният Езекия Рей, когато Христос щеше да съкруши гроздовете на гнева и кръвта на неговите врагове щеше да изпълни израелските долини до ръба.

А ако всесъжението не се случеше от само себе си, е, добре, Уейлън Макейб щеше да му помогне да стане, дори това да му струваше и последния цент.

---

[1] Представа в християнството, свързана с пришествието на Исус, в която избраниците ще бъдат „грабнати на облаци“ и ще посрещнат завръщащия се Христос в небесата. — Б.пр. ↑

[2] Първо послание на св. ап. Павел до солуняни, 4:16-17, цитати от Библията. — Б.пр. ↑

[3] Псалтир, 18:15. — Б.пр. ↑

11.

Алекс взе автобуса, за да се върне обратно в Женева, после пресече река Рона и пое нагоре по тесните павирани улици на стария град, по които се издигаха вековни къщи, високи и тънки като книги на лавица. Витрините на магазините за шоколад бяха отрупани с кутии във форма на сърце. Бутиците и марковите магазини бяха отдадени на бельото и прелъстителните рокли. Банките ги гледаха отгоре, знаейки както винаги, че всичко, дори и любовта, си има цена.

Алекс се спря за миг, за да хвърли поглед на един манекен в къса черна официална рокличка и обувки, които се състояха единствено от люшкаци се токчета и няколко тесни кожени каишки.

Някога се обличаше така, избирайки дрехите с увереност, която идваше от това, че беше сигурна в тяхното въздействие. Искаше отново да е онази жена с питие в едната ръка и красив мъж, придържащ другата. Обаче витрината ѝ показваше отражението на едно жалко създание, облечено в палто от магазин за дрехи втора употреба и евтини, не будещи възхищение джинси. След час и нещо трябваше да се постарее да нарисува по лицето си точно копие на естествената си красота. Фалшификат, достатъчен да заблуди клиентите на бирарията, пияни мъже с опипващи пръсти, които очакваха и зрителна наслада да съпътства напитките им със свръхголеми надценки.

Алекс стигна до апартамента на Карвър на последния етаж. Помещенията се опразваха бързо, защото тя продаваше мебелите, за да задоволява безбройните сметки от санаториума. Липсваха ѝ големият честърфийлдски диван и антикварните кожени кресла, омекнали и износени от годините употреба и затова двойно по-удобни. Любимият му широкоекранен телевизор и стереоуредбата бяха заминали заедно с картините, с изключение на една. Тя висеше над камината във всекидневната и представляваше импресионистката представа за слънчев викториански ден на плажа. Жените бяха вдигнали поли, а мъжете навили крачоли в едно изображение на невинни удоволствия.

Алекс само трябваше да спре поглед на картината, за да си спомни следобед, когато я беше видяла за пръв път. Носеше една от старите му тениски и се беше свила удобно като сънлива котка на креслото. Наблюдаваше Карвър, който се движеше под играещите пращинки в слънчевите лъчи, нахлуващи през прозореца на таванския му апартамент. Той крачеше с лекота и животинска изящност. Наведе се над креслото. Тя почувства как погледът му се плъзна по нея, преди да ѝ подаде една от двете чаши с кафе, които носеше. Беше видял, че гледа картината.

— Това е Лулуърт Коув — обясни той. — На дорсетския бряг западно от бившата ми военна база.

— Много е красива. И каква е тази база?

Карвър се беше засмял.

— Не мога да ти кажа това. Може да си опасна руска шпионка.

Тя също се усмихна и отговори:

— О, не. Аз не съм шпионка. Вече не съм.

Алекс казваше истината. Този следобед в апартамента на Карвър за пръв път в живота си тя беше нормална жена, поддала се на блажената слабост да се влюби.

Тази мечта ѝ беше отнета. Нямаше смисъл да се вкопчва в някаква патетична моминска представа за любов и щастие. В действителния живот нямаше такова нещо, а само безкрайна борба за оцеляване. Борба, в която не можеше да става дума за принципи и задръжки. Когато всичко ти е отнето, трябва да мислиш само за две неща: колко много искаш да оцелееш и какво си готов да направиш, за да успееш.

12.

По средата на вечерята мобилният телефон на Кърт Вермюлен започна да звъни. Той го отвори и погледна името на екранчето. След това се обърна към останалите трима души, седнали около масата в малкия италиански ресторант в район „Джорджтаун“ на Вашингтон, окръг Колумбия. С извинителна полуусмивка на лицето, той каза:

— Много съжалявам, но трябва да се обадя.

Обаче, когато каза в апарата: „Задръж“, и стана от мястото си, за да тръгне към вратата на салона, изпита облекчение.

Боб и Тери имаха най-добри намерения, когато го поканиха да вечеря с тях и Меган, тридесет и девет годишна неомъжена адвокатка. Тя беше горещо гадже: привлекателна, умна и много доволна да остави своята адвокатска нападателност в съдебната зала. Освен това беше почти сигурен, че тя също го харесва. В това беше проблемът.

Бяха минали осемнадесет месеца от смъртта на Ейми и той все още не можеше да разбере тази игра на срещи. Двамата се запознаха през лятото на 1964 година, преди да заминат за колежа. Две деца, всяко от които се опитваше да купи последната плоча от албума „Нощ след тежък ден“. И това беше началото на приятелство, което продължи тридесет години. Съжаляваха единствено, че нямат деца, докато Ейми не разви рак на гърдата. И внезапно се случи онова, което никога не беше очаквал — той я надживя и остана сам.

През цялото това време нейното присъствие в живота му беше едно от нещата, които го определяха.

Част от неговата самоличност — като сините очи и пясъчнорусата му коса. Сега, когато тя си беше отишла, той се чувстваше недовършен. По-лошото беше обаче, че изобщо не можеше да измисли как отново да се направи цял. С Ейми всичко беше толкова естествено. Много неща се разбираха, без да има нужда от излишни приказки. Но сега всичко трябваше да се обяснява от самото начало, а той не беше сигурен, че е готов за това. Вярно, беше преспал с няколко жени. В края на краищата, не беше монах. Но Меган заслужаваше

нещо по-добро от обикновен флирт. А Кърт Вермюлен не беше сигурен, че може да й го даде.

— Сега, когато главата му беше заета със съдбата на света.

Беше излязъл от ресторанта на Уисконсин Авеню и усети студа на януарската вечер.

— Добре, Франк, вече мога да говоря. Какви са новините?

— Не са добри, Кърт. Изложих тревогите ти пред държавния секретар, но мнението в Държавния департамент е, че изобщо не са съгласни с твоята преценка. Не ме разбирай погрешно. Всички наистина оценяват високо това, което си постигнал. Просто не виждат положението от твоята гледна точка.

— Какво? Нима не вярват на онова, което казвам?

— Не. Но дори и да е така, никой не иска да се разбере. Искам да кажа, че ние ясно изложихме нашата позиция като администрация. Избрахме коня, който ще яздим, и вече е късно да го сменяме.

— Да, но сте избрали погрешния кон.

— Възможно е, но всички са доволни от това решение. Държавният департамент, Пентагонът, Лангли. Само ти си извън строя. Виж... всички знаем, че през последните години ти се насъбра доста. Напусна службата, изгуби жена си. За какво да си блъскаш главата в стената заради този въпрос? Никой не гледа на него като на приоритет. Не си съсипвай доброто име, което си градил години, заради някаква група налудничави. Повярвай ми, не си заслужава.

— Франк, благодаря за съвета. Поздрави Марта.

Той затвори телефона, сякаш с този физически акт можеше да успокои разочарованието, което гореше в него. През цялата си кариера беше вътре в нещата. Анализите му се уважаваха, а на преценката му се вярваше. А сега беше извън играта и казваше неща, които никой не искаше да чуе. Понякога се чувстваше като онези филмови герои, които биваха затваряни в лудници, макар да си бяха напълно нормални. Колкото повече крещяха, че не са луди, толкова повече хората не им вярваха. Дали и Уинстън Чърчил се е чувствал така, докато е обяснявал на своите хора, че нацистите са смъртоносна заплаха, докато всички останали са искали мир на всяка цена?

Той поклати глава на собствената си самонадеяност. Да се сравнява с Чърчил. Може би наистина се побърква. В ресторанта седеше красива адвокатка, която очакваше от него изискано да прояви

интерес към нея. Точно се готвеше да влезе вътре, когато забелязва примигващата иконка, която му съобщаваше, че има чакащо съобщение. Той набра гласовата си поща и чу женски глас с южен акцент: „Ало, генерал-лейтенант Вермюлен? Обаждат се Браяна от кабинета на президента на Комисията по националните ценности тук в Далас. Зная, че заявихте интерес да говорите пред нашата организация. Вдругиден предстои среща на нашите членове основатели във Феърфакс, Вирджиния, и един от лекторите ни отпадна. Сър, съзнавам, че се обаждам доста късно, но ако можете да заемете неговото място, ще ви бъдем много благодарни“.

Вермюлен изслуша остатъка от съобщението, което се състоеше от подробности на кого да потвърди участието си. Когато отново влезе в ресторанта, изглеждаше много по-щастлив, отколкото когато излизаше.

13.

Най-сетне у Карвър се забеляза напредък. Последните няколко сутрини той успяваше да се разходи в градината, която заобикаляше клиниката. Алекс крачеше до него и търпеливо му съобщаваше имената на хората, които срещаха. Същите имена му беше повтаряла и вчера. Играеха малки играчки, като целта беше да видят дали ще успее да намери обратния път до главния вход на болницата от различни части на парка. В редките случаи, когато успяваше да се справи с това или разпознаваше някое минаващо лице, Карвър грейваше с момчешка радост заради своето постижение. Обаче нерядко нещо или някой го подплашваше. Внезапно проехтелият висок глас, ревът на автомобилен двигател и дори лъчите на ниското зимно слънце, които понякога заслепяваха очите, го караха да се свива и да плаче от страх. Това извикваше на сцената сестрите, които му даваха успокоителни и го връщаха на инвалидна количка обратно в стаята.

В един момент след поредния пристъп на страх, докато гледаше как го отвеждат с количката, Алекс осъзна, че не може да продължава по този начин, без да направи нещо. Причината не беше само в притискащата ги нужда от пари, а и в нейното лично оцеляване. Тя трябваше да намери начин да му помогне. Не само заради него самия, но и заради себе си. В името на тях двамата. С всеки отминал ден чувстваше как още малко от любовта ѝ е изчезнала и се мразеше за това. Чувствата ѝ към Карвър бяха единствените истински през целия ѝ живот. Ако ги загубеше, това щеше да означава, че е изгубила всичко.

Тя остави Карвър в безсъзнание на леглото му в клиниката и се върна в апартамента, решена да поеме своята и негова съдба в собствените си ръце. Докато в банята сваляше миризмата на болнична потиснатост от тялото и косата си, си напомни какъв добре обучен агент беше. Какво би направила онази жена? Отговорът беше прост: щеше да се стегне и да изпълни задачата си.

По времето, когато завърши приготвянето на обяда, решението беше взето.

Тя облече най-чистите и не толкова безформени джинси, които успя да намери, обикновена тениска и зимното си палто. На врата си върза кърпа, а на главата сложи барета. В чантата, която праметна през рамо, освен портмонето пъкна и единствената кутия със сенки, която притежаваше. От чекмеджето, където Карвър държеше разни инструменти за домакински работи, взе малки ножици за кабели. Беше готова да действа, разполагаше с план. Усещането за цел и подтикът на решимостта я накараха да се почувства по-добре от когато и да било през последните няколко месеца.

Първите ѝ операции за КГБ бяха проведени в елегантни хотели в Москва и Ленинград. Тя познаваше тези места и начина им на работа и се чувстваше у дома сред потоците служители и гости. Сега щеше отново да работи там.

За начало изборът ѝ се спря на „Империал“, най-лъскавия хотел в града. Той привличаше чуждестранни туристи и бизнесмени със своите стаи, а женевските банкери и дипломати с баровете и ресторантите си. Това беше най-подходящата обстановка за Алекс да преоткрие своята стара магия. Обаче първо трябваше да се облече подходящо за представлението. Нужните средства ѝ липсваха, затова се налагаше да намери начин да се сдобие с тях.

Тя мина пред главния вход на хотела, а после зави покрай задната страна, където се намираще входът за служителите. Той беше достатъчно широк, за да могат камионите да стигат до товарната рампа. От едната страна имаше портиерна, а до нея поставка с перфокартите на чистачките, снабдителите, келнерите и работниците по поддръжката и часовници, на които те се регистрираха на влизане и излизане от работа. Алекс се приближи към портиера, който охраняваше задния вход, и го заговори на най-лошия си френски със силен руски акцент:

— Извинете, господине — започна тя.

Портиерът, който четеше някакъв жълт вестник, не ѝ обърна внимание.

— Извинете — повтори Алекс. — Имам среща със старшата камериерка в петнадесет часа. Идвам за мястото на камериерка.

Портиерът неохотно премести погледа си към тетрадката, в която бяха записани срещите.

— Име?

— Екатерина Кратохвилова — отговори Алекс, произнасяйки бързо неразбираемото за мъжа съчетание от съгласни. Той се вторачи безпомощно в отворената страница, а лицето му се изкриви в една гримаса. Очевидно не беше разбрал казаното от нея.

— Няма такова име — изръмжа портиерът. — Елате утре.

— Това е невъзможно! Аз уговорих среща. Моля проверете отново. Екатерина Кратохвилова.

Няколко камериерки в униформи минаха край тях и всички извърнаха глави, за да видят какво става. Алекс долови погледите им.

— Може би вие можете да помогнете? Дойдох да се срещна със старшата. За мястото на камериерка. Може ли да се видя сега с нея?

Момичетата погледнаха към портиера, сякаш искаха да го накарат да направи нещо.

— Не зависи от мен — настоя мъжът. — В тетрадката няма нищо.

Алекс погледна четирите жени умолително. Тя беше планирала много грижливо своето изпълнение. В три следобед всички гости, които щяха да си тръгват, вече щяха да са си уредили сметките, а стаите им щяха да се оправят за следващите гости. В същото време малцина от новите гости щяха да са пристигнали. Това беше най-спокойното време от работния ден, когато дори най-заетият служител би могъл да отдели време, за да се срещне с неочакван кандидат за работа.

Една от другите камериерки я съжали.

— Аз ще ида да я повикам — предложи тя.

— Много благодаря — изригна Алекс, а портиерът я изгледа с безразличие.

Камериерките изчезнаха.

Алекс направи няколко крачки в сянката. Портиерът се зае отново с жълтия вестник.

В далечния край на коридора се появи жена на средна възраст с присвити устни и строг поглед, сребристата ѝ коса беше стегната на кок, а от врата ѝ висяха очила за четене на златна верижка. Тя разговаряше с камериерката и очевидно беше раздражена от това нахлуване.

На Алекс ѝ трябваша около две секунди да запамети лицето на старшата камериерка. След това се измъкна незабелязано от входа.

Когато жената стигна до портиерната, тя отдавна се беше изгубила сред хората по улицата.

14.

В шест и половина Алекс седеше в автобуса три седалки зад старшата камериерка, докато тя се прибираше вкъщи. Алекс знаеше, че жената сигурно носи своя комплект ключове за всички работни помещения в хотела, както и електронната карта, осигуряваща достъп до всички стаи за гости. Камериерките също имаха подобни, но те бяха закачени на шнулове, завързани около кръста, така че да се избегне опасността от изгубване или кражба. Само старши служители като началничката на камериерките имаха разрешение да носят ключовете и електронните карти в дамските си чанти. Алекс трябваше по някакъв начин да се добере до съдържанието на тази чанта.

Случаят ѝ помогна в кварталния супермаркет. Старшата камериерка се спря пред един щанд, бръкна в чантата, за да извади списъка с покупките, и я остави отворена, докато си слагаше очилата. След това прегледа списъка, отбелязвайки си наум какво не бива да забравя. Алекс се приближи към нея и стрелна поглед в чантата. На дъното ѝ лежах ясно видими две връзки ключове. Едната, по-малка, с тези от входната врата и колата, а другата — значително по-голяма — с хотелските ключове, единият от които приличаше на кредитна карта. Него искаше Алекс.

Обаче през следващите десет минути ѝ се наложи да чака. Разочарованието ѝ растеше, защото не можеше да намери пролука да действа. Старшата камериерка почти беше стигнала до касите, когато се закова на място, погледна наново списъка с покупките, подсвирна тихичко от удивление как е могла да забрави толкова важно нещо и се втурна към друг щанд, зарязвайки количката си в прохода между щандовете.

Алекс се приближи равномерно до количката, бръкна в чантата и срязва пластмасовата гривна, която свързваше електронната карта на старшата с връзката хотелски ключове. Стисна картата в ръка и я пъкна в своята чанта заедно с ножиците. На касата плати една маруля и кутия болонски сос, след което изчезна във вечерния мрак.

Банкетната зала на луксозния хотел в Маклийн, Вирджиния, на няколко километра от Вашингтон, окръг Колумбия, нямаше повече от осемдесетина човека, когато генерал-лейтенант Кърт Вермюлен се изправи, за да изнесе доклад пред Комисията по националните ценности.

Мъжете в залата, жени не бяха канени, принадлежаха към най-вътрешния кръг на тази частна организация. В тайната ѝ членска маса влизаха някои от най-важните клечки на американския консерватизъм: политици, проповедници, лобисти, стратегии, адвокати, учени и бизнесмени. Публиката им беше милионна, а богатствата десетки милиарди. Те можеха да подкрепят финансово кандидатури или да бойкотират телевизионни станции. Въпреки че в момента не разполагаха с контрол върху Белия дом, те упражняваха голямо, макар и невидимо влияние върху държавната политика.

Сред тях беше и Уейлър Макейб, който гледаше с интерес как Вермюлен крачи към подиума.

Националните ценности, за които комисията се грижеше, бяха съвсем определени. Смятаха, че е неморално и дори богохулно да не се допуска Бог до управлението. Техният Бог беше едно точно определено баптистко християнско божество и те гледаха на последователите на исляма със страх и омраза, равна на ненавистта, която изпитват ислямистите към сатанинската кръстоносна култура на Америка.

Това не бяха ценностите на Кърт Вермюлен. Той вярваше в Господ, но неговата вяра беше негов личен, частен въпрос. Когато ставаше дума за страната, за която често беше рискувал своя живот, той смяташе, че Конституцията е по-важен документ от Библията и че бащите основатели са знаели какво правят, когато са привеждали доводи за отделянето на държавата от църквата. Точно сега обаче нямаше възможност да спори по подобни философски тънкости. Имаше нужда от всеки приятел, който можеше да спечели, затова не биваше да бъде придиричлив. Ето защо представи пред мъжете от Комисията за национални ценности нещо, което те щяха да разберат, на език, на който щяха да реагират. Той изказа предупреждение за война, която може да обхване света, конфликт до смърт между религиите и цивилизациите. Каза още, че това е война, която Америка сама си е навлякла.

— Аз бях там, когато започна всичко — каза той с нисък, но разгорещен глас, — и видях нашата фатална грешка.

Той ги върна в 1986 г. и първата тайна доставка на САЩ от противосамолетни ракети „Стингър“ за муджахидините, борците срещу съветската окупация на Афганистан.

— Те нарекоха тази война джихад, което буквално означава „усилие“ или „старая се с всички сили“. За тях това беше война срещу враговете на исляма. Техен дълг беше да се бият в името на своя Бог.

Вермюлен не беше оратор. Той беше човек на действието и говореше просто, без никакви цветисти изрази, каквито използваше един проповедник като Езекия Рей. Обаче усети как атмосферата в залата се промени, когато заговори за мъже, сражаващи се за Бог. Това беше езикът, който хората пред него разбираха, въпреки че тяхното божество беше друго.

— Ние дадохме на джихадистите нашите най-смъртоносни оръжия. Те бяха обучени да ги използват от американски инструктори. Защото смятахме, че ги обучаваме да воюват срещу комунистите. Забравихме, че може да се бият и с нас. Едва когато Червената армия беше изритана от Афганистан, на нас ни просветна, че тези воители не обичат американците повече от другите християни и руснаците. В този момент беше съставен списък на всички мъже, които се бяха сражавали като муджахидини, с начини за свързка, който получи наименованието „основата“, или на арабски „Ал Кайда“.

— Година по-късно, през август 1990, Саддам Хюсеин, диктаторът на Ирак, мюсюлмански водач на мюсюлманска нация, нахлу в Кувейт, също мюсюлманска нация, и стигна с войските си чак до границата на Саудитска Арабия. Предполагам, че всички знаете как се молят там.

Из залата се понесе смях, израз на облекчение от спадналото напрежение. Когато утихна, Вермюлен продължи:

— Ние победихме лошия, върнахме на кувейтците страната им и помогнахме на нашите саудитски съюзници. Обаче хората от „Ал Кайда“ и съюзниците им от египетския джихад не се интересуваха от това. Колкото до тях, присъствието на американските неверници в същата страна, където са светите места Мека и Медина, беше греховно омърсяване. Те ни намразиха за това, че сме там, и никога не ни простиша.

— Ние знаем, че тези хора са някъде навън. Знаем за заявеното от тях намерение да воюват срещу нас, срещу нашата вяра и нашия начин на живот. Вече извършиха нападения срещу американски части в Судан, Саудитска Арабия и Аден. Обаче не им беше достатъчно да убиват американци. Искаха да нанесат удар и на самата страна. Знаете, че на 26 февруари 1993 ислямски терористи взривиха 700-килограмова бомба под Световния търговски център в Ню Йорк. Типовете, които извършиха това нападение, имаха връзки с „Ал Кайда“ и нашите собствени разузнавателни служби. Съзаклятниците срещу търговския Център използваха наръчник за правене на бомби, който първоначално им е бил предоставен от ЦРУ. Те също така са имали достъп до наръчниците в нашия Център за бойни действия на специалните части. Ние научихме тези типове как да ни взривяват и продължаваме да го правим.

— Вижте какво се случи в гражданската война, която разкъса Югославия. Ислямски джихадисти, обучени и въоръжавани от американски компании, действаха в Босна и се включват в сблъсък, който сега започва в Косово. „Ал Кайда“ и Египетският джихад действат в Албания и бивша Югославия. Тяхната цел е да използват тази война като средство да си отворят задна вратичка към Западна Европа. Въпреки това Пентагонът, Държавният департамент и ЦРУ напълно отричат опасността, която тези хора представляват. Господа, това е лудост.

За пръв път Вермюлен повиши тон и натърти казаното. Той беше подредил доклада си като бегач на дълги разстояния, който изчаква последната обиколка, за да вложи всички свои сили. Уейлър Макейб бе впечатлен. Сега разбра как ораторът беше получил три звезди още преди петдесетия си рожден ден.

— Страхувам се, че ставаме свидетели на първите сблъсъци в една велика война между верите, която може да определи състоянието на света за десетилетия или столетия напред. Войниците на исляма няма да използват танкове или ракети, а бомби, вързани за собствените си тела. Защото те са готови да пожертват всичко, включително своя живот. Докато на твърде много от нас им липсва смелостта или волята да пожертват каквото и да било.

— Нашето общество се е размекнало. Нашите лидери не смятат да се изправят пред избирателите и да им кажат истината. Дори те

самите не искат да я чуят. Затова аз дойдох при вас, Комисията за националните ценности, защото зная, че ще оцените залога, за който играем.

— Ние крачим като сомнамбули към катастрофата. Ако не се събудим, нашите ценности, нашата свобода и нашата вяра ще бъдат унищожени, докато спим.

— Благодаря ви.

Докато аплодисментите отекваха от дървените ламперии на залата, Уейлър Макейб седеше неподвижно и изучаваше Вермюлен, внимателно преценявайки колко струва. Накрая, когато ръкоплясканията утихнаха и докладчикът се беше върнал на мястото си, той отиде при него, пъкна една визитка в ръката му и се наведе, за да прошепне в ухото му.

— Генерале, харесах казаното от вас. Мисля, че мога да ви помогна малко. Може би няма да е лошо да поговорим за това.

15.

Алекс си сложи сенки и след това влезе право в хотел „Империал“, сякаш го притежаваше. За да те приемат, трябва да излъчваш увереност. Тя е ключът. Като не се смятат случайните погледи, които се плъзгаха по нея, никой не ѝ обръщаше внимание, докато крачеше към главното стълбище и се качи на първия етаж.

Тя стигна до края на коридора, огледа се да види дали е сама и след това почука на една врата.

— Влез! — се чу глас отвътре, като разрешението беше произнесено с британски акцент.

Преди да успее да се измъкне, вратата се отвори. В рамката на вратата се показва мъж на средна възраст, току-що излязъл от банята с кърпа, увита около кръста. Той повдигна едната си вежда, огледа я от горе до долу и попита:

— Да? Мога ли да ви помогна?

— Съжалявам — заекна тя. — Сбъркала съм стаята.

— Е, въпреки това заповядайте — процеди той с неоправдана увереност в своите умения на прелъстител.

Тя поклати глава и забързано си тръгна. Мъжът остана на вратата и я гледа, докато се отдалечаваше, а после се прибра в стаята си. Тя опита друга стая в противоположния край на коридора. Отвътре не се чу отговор. Алекс пхна картата в отвора и веднага над бравата светна зеленият индикатор.

Стаята беше празна, леглата бяха оправени, а шкафовете празни. Гостът в третата стая го нямаше, но той беше сам мъж и в стаята му нямаше нищо, което Алекс би могла да използва. Най-накрая в четвъртата стая извади късмет. Тук беше отседнала двойка на име Шулц, както пишеше на куфарите им. Изглежда бяха излезли за вечеря. По леглото и креслата бяха нахвърляни дневни дрехи, мокри хавлии лежах на пода на банята, а комплект гримове „Шанел“ бе оставен на мраморния плот на мивката. Жената изглежда се беше подготвила за оживен социален живот, защото освен роклята, която си беше облякла тази вечер, в гардероба висяха още два вечерни тоалета.

Роклите не бяха в стила на Алекс, но хубавият чифт сандали с високи токчета, подреден на рафта под тях, щеше да свърши чудесна работа. Когато излезе от стаята, обувките бяха в нейната чанта, а на лицето си имаше пресен слой фон дьо тен и руж.

На втория етаж почука на една врата, не получи отговор и влезе, за да попадне на двойка, която се чукаше. Те бяха оставили само една лампа да свети и усилили музиката, така че тя успя да избяга от стаята, преди изобщо да я усетят.

След още пет стаи се появи с копринен корсет под палтото втора употреба и блестящи алени устни, благодарение на гримовите „Кристиан Диор“ на друга дама. На третия етаж се наложи да се извинява на чернокожа жена горе–долу на нейните години, а няколко врати по-нататък — на китайски бизнесмен, вгълбен над преносимия си компютър. Но една друга стая, която провери, я снабди с черна рокля, която прилепна по нея на всички важни места, и с чифт прозрачни черни чорапи с дантела.

Докато се движеше из хотела, обмисляше и въпроса за бижутата. В една от стаите попадна на прости диамантени обици, които щяха да бъдат отлично допълнение към тоалета ѝ. Обаче да откраднеш нечий диаманти беше малко в повече — както от морална, така и от практическа гледна точка. Никой не звъни в полицията, когато не може да си намери роклята, но веднага натискат паникбутон, когато им изчезнат скъпоценностите.

Тя се качи на друг етаж, но там трябваше да използва картата на старшата камериерка, за да излезе от асансьора. На приземния етаж в офиса зад главната рецепция дежурният помощник–управител на хотела проверяваше последните телефонни сметки заради оплакване на клиент, че неговата била надписана. Компютърната разпечатка даваше информация за всички дейности в стаите на гостите, включително използването на телефоните и чип картите. Помощник–управителят забеляза, че чип карта на човек от персонала е използвана за осигуряване на достъп до множество стаи на поне два етажа. Принтерът изплю още един лист. Същата карта беше използвана за отваряне на асансьорната врата на четвъртия етаж.

Дежурният въздъхна раздражено. Само това разсейване му липсваше сега. Той провери номера на чип–картата. Принадлежеше на госпожа Брикс, старшата камериерка. Тя си беше тръгнала преди

повече от два часа, но беше немислимо съзнателно да е позволила някому да я използва.

Той вдигна телефона и се обади на началника на охраната.

16.

Докато се оглеждаше в огледалото цял ръст, разбухвайки прясно лакираната си коса и намествайки гърдите си в черния корсет, Алекс огледа кройката на черния жакет, който току–що беше задигнала, и се почувства преродена. За пръв път от много месеци позна лицето, което я гледаше от огледалото, и си позволи да се наслади на външния си вид. Имаше чувството, че е срещнала дълго неவிждани приятели: не само външния вид, но самоувереността и вярата в собствените сили. Повлеканата с размъкнати дрехи от сутринта беше изчезнала. Истинската Александра Петрова се беше върнала.

Доволна от пълното си преобразяване, тя напъха старите си джинси, тениската, шала и шапката в една от торбите за пране, които бяха струпани в гардероба на апартамента. Не можеше да си позволи да ги хвърли, но тази жертва беше неизбежна. Щеше да запази само палтото и портмонето, напъхано в джоба му. След това влезе в банята, откъсна парче тоалетна хартия и избърса всички повърхности, до които се беше докоснала. Когато свърши, го хвърли в тоалетната и дръпна водата. Откъсна още едно парче за дръжката на вратата, след което излезе в коридора, като носеше на ръка палтото си, а през рамо чантата и торбата за пране.

Апартаментът се намираше в дъното на коридора точно до аварийния изход. Когато мина край него, ѝ се стори, че чува стъпки. Тя отвори малко вратата и се заслуша. Да, това определено бяха стъпки, и то на няколко души, които според тропота взимаха по две стъпала наведнъж, но още бяха на няколко площадки от четвъртия етаж. Тя изруга на руски под носа си. Старшата камериерка трябва да бе съобщила за липсващата чип карта. Тези бяха по следите ѝ. Алекс хвърли един поглед по протежение на коридора. Щом едните се качваха по аварийното стълбище, сигурно другите идваха с асансьора. Тя се помоли да има достатъчно време. Остави палтото и торбата до вратата и се втурна обратно към апартамента. Голям френски прозорец водеше от хола към балкона, откъдето се откриваше гледка към града. Тя го отвори широко, след това се втурна в банята, уви чип картата в

тоалетна хартия, за да потъне по-лесно, хвърли я в чинията и дръпна водата. Когато свърши това, се хвърли към вратата, оставяйки я отворена след себе си.

Сега стъпките от аварийното стълбище се чуваха много по-ясно. Сигурно бяха на долния етаж.

Алекс тръгна към асансьора. По пътя закачи торбата за пране на дръжката на една от стаите. Камериерките щяха да я вземат и всичко щеше да бъде почистено, а следите за нейната самоличност премахнати.

Когато вратите на асансьора се отвориха и началникът на хотелската охрана и неговите хора излязоха, тя стоеше там, готова да ги посрещне. Мъжете видяха една гореща блондинка, небрежно облегната на стената на коридора с ръце зад гърба и гърди щръкнали от секси корсета. Нито един от тях не съзря в нейно лице крадец, стиснал палто. Преди вратите на асансьора да се затворят зад тях, тя беше успяла да се вмъкне в него и да натисне бутона за партера.

Алекс влезе бавно в бара на хотела. Втренчените мъжки погледи я стоплиха като слънчеви лъчи и тя разцъфтя. Погледите на жените бяха предизвикателство, което беше готова да приеме. Гърбът ѝ беше поизправен, държеше главата си по-гордо и стъпваше малко по-предизвикателно с късата пола и високите токчета. Спомни си последния път, когато беше правила това, и нощта, която последва. Поръча си коктейл „Кир Роял“ със сухо шампанско.

— Моля, пишете го на сметката на стая 138 — каза тя на бармана. — Името е Шулц.

Тя плъзна опитен поглед из бара, търсейки най-добрия улов. Погледът ѝ беше привлечен от седналия сам на маса в другия край на помещението мъж. Той имаше вид на свършена мишена. Черната му сресана назад коса започваше да оредява на темето, а слепоочията му вече бяха посребрени. Тъмносиният му костюм беше безупречен, копринената вратовръзка подходеше напълно на синята му памучна риза. Носеше златен хронограф с лъскава кожена каишка. С една дума, беше въплъщението на изтънчен европейски богаташ на средна възраст. Той гледаше към Алекс със затаена усмивка в ъгълчетата на устните, която сякаш казваше, че знае много добре какво смята да прави тя и няма абсолютно нищо против.

Тя се престори, че изобщо не я интересува. Обаче с ъгълчето на очите видя как той повика един от келнерите и му даде парче хартия. Минути след това пресен коктейл с шампанско се появи на масата ѝ. Под столчето на чашата имаше бележка, на която пишеше: „Понти, 446, 10 минути“. В мига, в който се обърна, за да потвърди получаването на съобщението, масата му вече беше празна. Това я впечатли. Този мъж беше също толкова обигран, колкото нея.

Предложението вече беше на масата. Единственото, което оставаше да направи, беше да се качи, за да изпълни своята част от една цивилизована размяна между възрастни люде. Натрупаният през годините опит, както и неговата хладнокръвна оценка на положението, подсказваха на Алекс, че Понти щеше да излезе умел и опитен любовник. Сигурно нямаше да е досаден и щеше да прояви щедрост. Ако нощта минеше добре и той се окажеше чест посетител на града, може би щеше да предложи по-трайна уговорка. Така нейната финансова сигурност щеше да бъде уредена, а заедно с нея и лечението на Карвър. Както се случваше при подобни уговорки, нямаше да е чак толкова зле.

Изведнъж тя разбра, че просто не може да го направи. Не можеше да продължава да се самозалъгва. Не би могла да спаси Карвър по този начин. Опита се да си представи какво ли би си помислил той, ако знаеше какво прави. Щеше ли да ѝ каже да продължи?

На този въпрос можеше веднага да получи отговор.

Тя излезе от бара, взе си палтото от гардероба и напусна хотела, чувствайки се ужасно потисната.

Новонамерените самоувереност и сигурност бяха изчезнали, хвърляйки я в още по-голяма безнадеждност. Беше се опитала да вземе в ръце своето бъдеще и да спаси мъжа, когото обича, но усилията ѝ се оказаха напразни. Поражението ѝ беше пълно.

17.

В хотелския апартамент на Уейлън Макейб стоеше количката на обслужването по стаите, върху която имаше бутилка бърбън и голяма купа с лед. Макейб покани с жест Вермюлен да седне и му наля чаша уиски. След това сипа и на себе си и се отпусна на креслото срещу госта. Когато седна, крачолите на панталоните му се повдигнаха и откриха богато украсената кожа на струващите пет хиляди долара изработени по поръчка в Абълин черни ботуши „Текс Робин“. Костюмът може и да беше дело на някой известен шивач от Ню Йорк Сити, но ботушите му бяха чисто тексаски.

— Значи смятате, че тази „Ал Кайда“ представлява истинска заплаха? — започна разговора Макейб.

Вермюлен кимна.

— Да, мисля, че с днешна дата представлява ясна заплаха срещу сигурността на Съединените щати и техните съюзници.

Независимо от религиозното си преображение Макейб никога не бе преставал да мисли като бизнесмен. Той все още гледаше на света като на място за сделки.

— Добре де, защо не седнем с тях, за да обсъдим какво искат, и не сключим сделка?

— С тях не може да се сключи сделка — обясни Вермюлен с пълна увереност. — Те не се интересуват от преговори. Не можеш да разискваш с тях, не можеш да ги умиротвориш, нито да промениш мнението им. Те знаят какво искат и няма да се съгласят на по-малко.

— И какво е то?

Вермюлен беше запомнил списъка наизуст:

— Изтеглянето на американските части от саудитска земя, унищожението на Израел, свалянето на всички блискоизточни правителства, приятелски настроени към Запада, създаване на световна мюсюлманска държава, управлявана според мюсюлманските религиозни закони. Наричат това халифат.

— Тези хора трябва да имат водач — отбеляза Макейб. — Кой е той и какъв човек е?

— Наричат го Шейха. — Макейб разклати уискито в чашата си и се загледа в проблясването на леда и течността на светлината, докато събираше мислите си. — Когато се запознах с него в Пешавар, беше на около тридесет години. Все още млад човек. Косата му беше черна и носеше гъста брада. Беше много висок и ужасно кльощав. Много богат и същевременно добре образован човек. Има роднини, които живеят тук, в Щатите. Той обаче се обличаше в прости роби и почти не ядеше, или по-скоро яденето му приличаше на пост: парче незаквасен хляб, малко кисело мляко, шепа ориз. Хората му знаеха, че ако те гладуват, той гладува заедно с тях. Той е вдъхновяващ оратор, роден водач и безстрашен в битка. Да, аз вярвам, че той е зло, но трябва да ти кажа, че е впечатляващ като човек.

Лицето на Макейб не издаваше нищо, но вътре в себе си той ликуваше. Инстинктът му не го беше подвел: Вермюлен описваше антихриста. Предсказанията започнаха да се сбъдват.

— Нека изясним нещата — каза той. — Искате да кажете, че шейхът разполага с частна армия. Умее да подчинява хората на своята воля, иска да унищожи Израел, мрази християнството и мечтае да разпростре властта на Аллах върху целия свят? Така ли е?

— Това е добро обобщение. Трябва да разберете, че за вярващите мюсюлмани светът е разделен на две. Първата част е мюсюлманският свят, където могат безопасно да изповядват религията си и да спазват ислямските закони. Наричат това Дар ал-Ислям, което означава Дом на мира или Дом на исляма. Останалата част от света е Дал ал-Харб, или Дом на войната. Радикалните фундаменталистки богослови твърдят, че онези, които живеят в Дома на войната, нямат право да живеят. Религиозното задължение на всеки правоверен е да ги убива. Онова, което разбират под тора, е да избият нас, американците.

— И вие се опитвате да предупредите хората, така ли?

— Доколкото мога. Говоря с познатите си във Вашингтон, с хората, с които си имам работа всеки ден. Просто излагам доказателствата и се опитвам да ги накарам да видят нещата такива, каквито ги виждам аз.

— Но не става. Вие се опитвате да защитите своята кауза, но не разполагате с достатъчно доказателства, за да убедите съдебните заседатели.

Вермюлен кимна.

— Нещо такова.

— Е, на мен ми се сторихте убедителен. Усещам тази приближаваща война и искам да ви помогна да вдигнем тревога. Но не е лошо да помислите как можете да привлечете хората на своя страна. Имам предвид, че щом не можете да намерите доказателствата, от които имате нужда, трябва да създадете такива. По дяволите, няма да е за първи път. Рузвелт го направи с Пърл Харбър.

— Не мисля, че е имало нещо друго извън вражеското нападение.

— Както кажете, генерале, но има хора, които твърдят друго. Обаче това не променя факта, че имате нужда от един свой Пърл Харбър. Нещо драматично, което ще накара целия свят да се стресне и да се съсредоточи върху заплахата, срещу която сме изправени.

Макейб бе съсредоточил цялата тежест на своята личност върху Вермюлен, използвайки срещу него своето умение да убеждава и дори да прелъстява. Цял живот беше купувал евтино и продавал скъпо и притежаваше способността винаги да излиза сух от всяка сделка.

— Знаете ли, генерале, вие ме накарахте да се замисля. По дяволите, направо ме вдъхновихте. Ние двамата ще направим нещо голямо и аз ще ви кажа точно кога: на Велика неделя, когато празнуваме победата над злото и смъртта. Ако търсите подходящ момент, за да нанесете удар срещу антихриста, опитайте се да ми посочите по-добър.

Макейб не изчака отговор и продължи нататък:

— Чакайте да погледна — измърмори той, докато вадеше от джоба си малък черен бележник и започна да го прелиства. — И така... тазгодишният Великден се пада на 12 април, след малко повече от две седмици. Предлагам да седнете и да помислите малко върху това, което казах. Ако измислите нещо, което устройва и мен, и вас, елате да ми го кажете. Ако това, което чуя, ми хареса, ще платя колкото и да струва, за да го осъществим.

Докато изпращаше Вермюлен на вратата, той добави за довиждане:

— Генерале, предчувствам, че двамата ще работим добре заедно. Онзи шейх ще разбере, че не е единственият петел на бунището.

18.

„Дата на изпълнение: 25 септември 1995 г. Място: небостъргач «Речен изглед», улица «Чароен Наркон», Банкок, Тайланд. Мишена: У Чиу Уай, известен и като Тони У.

Мисия: Да се елиминира голям наркотрафикант, свързан с търговията с хероин в Европа и Обединеното кралство. Изпълнител: Самюъл Карвър (хонорар 350 000 паунда).

Отчет: Беше известно, че мишената редовно, всяка седмица, играе маджонг с трима свои най-близки съдружници, залагайки значителни суми. Често милион и повече долара сменят собственика си. Освен това участниците правят залози за шест и седемцифрени суми помежду си за изхода от футболни мачове в Азия и английското футболно първенство, както и конните състезания в Банкок, Макао и Хонконг. Може да се направи достатъчно сигурно заключение, че уговарянето на мачове и състезания се дължи именно на тези облози.

Мястото на срещата беше луксозен тавански апартамент на двадесет и петия етаж в новопостроена жилищна сграда с гледка към река Чао Прая. Жилището беше избрано от У от съображения за сигурност. Апартаментът на покрива е само един. Единственият достъп до него предоставя експресен асансьор, пазен от въоръжена охрана на партера и на последния етаж. Освен това апартаментът има собствено водо— и електроснабдяване и климатизиране на въздуха, отделно от тези на сградата.

Работещият на свободна практика изпълнител Карвър стигна до извода, че тези предохранителни мерки правят апартамента по-уязвим, а не обратното. Той извърши нападението от покрива на сградата в 1,45 сутринта на 25

септември. Тази нощ времето беше лошо, с гръмотевични бури и силни валежи. Това направи първоначалните етапи на операцията по-опасни, но същевременно осигури допълнително прикритие.

Карвър използва хеликоптер, за да стигне до покрива. Машината зависна над «Речен изглед» за по-малко от пет секунди. Използвайки стандартно конопено въже с диаметър 5 сантиметра, каквито се използват от Специалната флотска част, закачено за покрива на хеликоптера, Карвър се спусна с висока скорост, като в последния момент преди достигането на целта използва дебели кожени ръкавици за спиране. След като облече защитната екипировка, той се приближи към вентилационните шахти на покрива, използвани за хранване на климатичната инсталация на жилището, и впръска вътре една кутия фентанил, бързодействащо газообразно успокоително на опиумна основа.

След като изчака пет минути, за да подейства газът, Карвър се спусна до терасата, която се простира от едната страна на апартамента, и след като установи, че У и неговите другарчета са упоени, използва стъклорез, за да проникне през многослоестото стъкло на вратата към хола, където се намираха мъжете.

Единствените въоръжени мъже в помещението бяха У, който носеше пистолет «Глок» 22 калибър, и неговият телохранител, въоръжен с автомат «Щаер МРІ 69». Всички останали играчи са били претърсени, преди да влязат в апартамента.

Първо Карвър се погрижи всички играчи да седят изправени около игралната маса. След това отиде във фойето, за да довлече телохранителя, който също беше изгубил съзнание, в хола.

Когато всичко беше готово, Карвър извади пистолета на У от кобура под мишницата му и изстреля три куршума. Два в стената над лежащия в несвяст телохранител и един в черепа му. Тъй като оръжието беше малокалибрено, куршумът се разплеска и уби мъжа на място. Карвър

използва автомата на телохранителя, за да премахне с няколко кратки откоса останалите четирима души около масата за маджонг. Освен тора се погрижи няколко от откосите да пропуснат целта и с тях разби многослоестото стъкло, за да премахне всяка следа от направения от него отвор.

След като даде знак на хеликоптера, че е готов да се изтегли, Карвър използва цигарите на четиримата (всички пушеха много), за да запали огън в апартамента. После се върна по стъпките си на терасата и обратно на покрива. С помощта на лебедката той вече беше в хеликоптера, когато противопожарната аларма в апартамента се задейства, заливайки хола с вода, която значително ще усложни работата на криминолозите.

Повиканите детективи стигнаха до заключението, че телохранителят е бил подкупен да убие, но сам е загинал при опита си. Един усърден криминолог посочи аномалиите в пръските кръв и разположението на телата на жертвите, но наблюденията му бяха пренебрегнати. Местните полицейски власти и политиците бяха твърде заети да ликуват заради смъртта на един голям престъпник, за да се задълбочават в подробностите около неговата смърт.

Заклучение: Това беше смел план, осъществен с необикновена решителност и внимание към детайлите от изпълнител, който действа с голямо спокойствие и крайно безмилостно в ситуации на напрежение. Моята преценка е, че можем да поверяваме на Самюъл Карвър изпълнението на нашите най-важни и деликатни операции и аз не бих се колебал да прибягвам до неговите услуги и в бъдеще.“

Подпис: Куентин Тренч Директор „Операции“

Е, ти го пусна, нали така, измърмори по нос Джек Грентъм, докато оставяше доклада, един от многото заловени документи, когато Консорциумът беше дискретно, но завинаги закрит. Грентъм беше изгряваща звезда в Тайната разузнавателна служба, известна и като

MI6. Официалното му досие беше изпъстрено с многобройни постижения, безукорни политически преценки и умело направляване на кариерата. Той обаче беше взел решение, което, ако се разчуеше, би могло да съсипе постигнатото досега. То не беше само по себе си лошо, а просто си имаше и отрицателните страни.

На 3 септември Грентъм с помощта на колега от MI5 беше заловил Самюъл Карвър. По онова време той знаеше много добре какво беше извършил този мъж в парижкия подлез. Но също така знаеше, че публичният процес не е в ничий интерес. Затова беше избрал друг път. Подобно на някакъв бюрократичен Мефистофел, той бе купил душата на Карвър.

„Аз те притежавам — заяви агентът. — Срещу името ти стои дълг, който никога не може да бъде погасен. Но може да плащаш репарации. Можеш да вършиш различни неща за мен и своята страна. Ако те убият, какво от това? Ако успееш, ще си направил нещо добро, което да намали вредата, която си причинил“.

После пусна Карвър да отлети за Швейцария, където трябваше да се изправи срещу Юрий Жуковский, руския олигарх, който се оказа тайната движеща сила зад парижкия атентат. Сега Жуковский беше мъртъв, а Карвър изгуби разсъдъка си.

В известна степен беше много жалко, че е изваден от строя. Нямахше да е лошо, ако имаха на разположение човек като него. Неофициално и лесно за опровергаване. Но пък и нещо можеше да се прецака. Винаги ставаше така. А сега Карвър не беше в състояние да каже каквото и да било.

Щом тегли чертата, Грентъм стигна до заключението, че като цяло това е отличен резултат.

19.

Самюъл Карвър знаеше, че някога е бил морски пехотинец, но единствено защото Алекс му беше казала. Също така му разказа, че се е сражавал в състава на специалните части, и му обясни какво означава това.

— Зная как се скача с парашут и как се плува под вода — гордо заявяваше Карвър на хората в клиниката. — Мога да стрелям и да взривявам бомби.

Обаче той нямаше истинска представа какво означаваха тези думи и какво е усещането да вършиш нещата, за които говореше. Но и не му пукаше. На лицето му играеше усмивка, която късаше сърцето на Алекс.

Имаше час по физическо с неколцина други пациенти. С някои от тях се беше сприятелил. Беше ги запознал с Алекс. Хора също толкова зависими и безпомощни, колкото него, те я караха да се чувства като майка, попаднала сред група деца с отклонения. Но единствено Карвър участваше в упражненията с цялата си душа и сърце. И когато инструкторът се провикваше: „Браво, Самюъл“, лицето му засилваше от щастие.

Някогашният Самюъл Карвър би предпочел да умре, пред това да живее като този ухилен глупак.

Затова може би беше по-добре, че нямаше никакъв спомен за своето предишно аз. Не помнеше някогашната си увереност в собствените способности, нито силата, която извираше от пълната му вяра в умението да се защити, да предпази хората, които обича, и да нарани враговете си. Нямаше го и неговото язвително чувство за хумор. Дори беше изгубил основното мъжко желание за секс.

Понякога Алекс се измъчваше от мисълта, която от време на време се промъкваше в съзнанието ѝ, че и за нея щеше да е по-добре, ако Карвър беше умрял. Това беше жестока и омразна мисъл, но отразяваше една неопровержима истина. Колкото и да се чувстваше опустошена от сегашното му състояние, същевременно беше ядосана от това и я беше яд и на него. Във връзката им вече нямаше върхове. Тя

не печелеше нищо от нея, освен мъчителната мисъл, че ако някога го напусне, ще се чувства още по-виновна.

Обаче новият Карвър беше сладък — това беше наистина най-странното в цялото положение. Понякога Алекс трябваше да си напомня, че мъжът, който ѝ липсваше и когото дори вече оплакваше, беше професионален убиец, чиято способност за пресметната жестокост беше само на крачка от личностното разстройство. Подобното на дете същество, в което се беше превърнал, не бе способно на злонамереност и не можеше никому да причини вреда. Дори в усмивката му лукавството беше заменено с невинност.

Но какво щеше да стане с него? В дясната си ръка Алекс държеше смачкан плик, в който се намираше писмото от Маршан, финансовия директор на клиниката. Той потвърждаваше получаването на малко повече от пет хиляди швейцарски франка през изминалите няколко седмици, но със съжаление отбелязваше, че те в никакъв случай не са достатъчни, за да покрият сметката на господин Карвър. Колкото и да му било неприятно, трябвало да постави краен срок. Недостигащата сума трябваше да бъде заплатена през следващите седем дена. След изтичането на срока пациентът щял да бъде помолен да напусне и срещу него да бъде заведено дело за възстановяване на дълга.

20.

Кърт Вермюлен си тръгна след срещата с Уейлън Макейб, като си задаваше въпроса в какво се набърква. Знаеше, че не е в положение да бъде придирчив. След всички тези месеци на пренебрежение той трудно можеше да каже „не“ на поддръжник с милиарди в банката. Но не беше наивен. Макейб вероятно преследваше свои собствени цели и той предполагаше, че са свързани с религията. За Вермюлен проблемът с ислямския тероризъм беше главно и единствено въпрос на сигурност. В речта си беше подчертал християнските елементи, защото знаеше, че това ще се хареса на Комисията по националните ценности. Обаче Макейб имаше точно противоположния приоритет и рано или късно щеше да поиска да изложи пред обществеността своята гледна точка.

Въпреки това Вермюлен трябваше да признае, че Макейб е прав в едно. Не беше достатъчно да кажеш на хората за опасността от ислямския тероризъм, трябваше по някакъв начин и да я онагледяш. Макейб предлагаше нещо, което военните наричаха „операция под чуждо знаме“, целяща да предизвика реакция с помощта на измама. Тази мисъл не беше много приятна на Вермюлен. Макар че целта оправдаваше средствата, той нямаше представа каква форма щяха да приемат те.

В продължение на две седмици се опитваше да намери някакво решение. И в един момент най-случайно то му дойде наготово.

Един негов стар познат се отби в града и настоя да идат на хокеен мач. Срещата щеше да е между „Уошингтън Кепитълс“ и „Чикаго Блекхоукс“. Така Вермюлен трябваше да гледа как психопати на кьнки си вадят душите един на друг, докато Новак го налагаше по рамото с юмрук и ревеше в ухото му: „Това, приятелю, е истинският спорт!“.

Вермюлен не беше много сигурен. Неговата игра беше американският футбол, а любимият му отбор „Питсбърг Стийлърс“. От друга страна, Новак беше чех. Израснал в годините, когато хокеят беше символ на националната гордост и единственият начин на чехите да си го върнат на руските потисници. През 1968 г., когато танковете на

Червената армия навлязоха с тракащи вериги в Прага, за да смажат колебливите крачки на чешкото правителство към демокрация и свобода на словото, Новак беше младши офицер във ВКР, Военното контраразузнаване. Когато стана двоен агент, който предаваше сведения на американците, нито за миг не му мина през ума, че това е предателство срещу родината. Поведението му беше предизвикателство срещу диктатурата, точно както и хокеят.

Първата част завърши и двата отбора се прибраха в съблекалните. Новак се отпусна на седалката и на лицето му се появи по-съзерцателно изражение. Имаше къса, посивяла коса, очила със златни рамки и мустаци, които се извиваха около ъгълчетата на устата и му придаваха постоянно унил вид.

— Знаеш ли — започна той, — животът е прост, когато прилича на хокеен мач. Има две страни. Всяка иска да победи другата. Понякога се сбиват, но винаги приемат, че има правила. Всички знаят за какво става въпрос. Разбираш ли какво искам да кажа?

Вермюлен вдигна рамене.

— Предполагам.

— Искам да кажа, че когато ти беше от едната страна на Стената, а аз от другата, и двамата знаехме правилата. Имаше оръжия, които можеха да унищожат цялата планета. Много хора мислеха, че това е лудост, но не беше така. В края на краищата, нито една от тези бойни глави не избухна. Но сега няма правила. Сега няма две страни, а много. Играта започна да се разпада и аз наистина се тревожа.

Очите на Вермюлен се присвиха от усилието му да се съсредоточи. Беше прекарал няколко години като командирован във Военната разузнавателна агенция, униформената разновидност на ЦРУ. По онова време беше водещ агент на Новак. Сега, след двадесетина години, и двамата бяха пенсионери, и двамата се занимаваха с частен бизнес. Вермюлен беше военен лобист, съветник на правителства и компании, консултант по международни оръжейни сделки. Новак работеше в Прага като посредник между военните, научните и разузнавателни интереси в бившия съветски блок и различни клиенти по света, на които хората от „нова Европа“ искаха да продадат своите умения и информация.

— Павел, много страни означава и много клиенти. Бих казал, че това е добре за твоя бизнес.

— Да, през по-голямата част от времето — съгласи се чехът. — Но понякога... Чувал си тези приказки, че руснаците са изгубили сто ядрени оръжия, нали? Представи си, че приказките са истина...

— Значи Лебед е казал истината?

— Да, но сбърка в едно. Заяви, че никой не знаел къде са зарядите. Това не е съвсем точно. Тази информация скоро ще се появи на свободния пазар. Съществува компютърна разпечатка. На нея са отбелязани местоположението и пусковите кодове. Всичко, което ти е нужно.

Това прикова вниманието на Вермюлен.

— Имаш ли я?

— Още не. Обаче към мен се обърна човек, който иска да я продаде. Да речем, човек, който знае, че се ползвам с името на честен посредник.

— Тази разпечатка... ако е истинска и попадне в ръцете, на когото не трябва?

— Последствията биха били невъобразими. Затова започнах да се питам дали искам да се набърквам? Разбира се, възнаграждението ще бъде много голямо. Обаче, ако се окаже, че помагам на терористи или наркотърговци да се сдобият с такава сила... не мисля, че бих могъл да живея с такава мисъл. Но от друга страна, как бих могъл просто ей така да обърна гръб и да оставя някой друг да извърши продажбата? Последствията пак ще бъдат ужасни.

— Какво искаш да направя?

— Както винаги — да съобщиш тази информация на онези, които трябва да я чуят. Все още имаш много приятели в Пентагона и в самия Бял дом. Обясни положението. Може би ще можем да намерим някакво решение, а? В края на краищата, трябва да си покрива разноските.

— Добре, може би ще съумея да ти помогна, но ми трябва повече информация. Нещата, които са изброени в онзи списък, всички ли са в Америка?

— Не, не всички... моето впечатление е, че някои са тук, други в Европа и може би дори в Азия.

— Само страни от НАТО и съюзници?

Новак вдигна вежди, очевидно удивен от голямата наивност на Вермюлен.

— О, моля те, стари приятелю, не ми трябва разпечатката, за да знам отговора на този въпрос. Руснаците презираха и се страхуваха от останалата част на Източния блок повече, отколкото от врага на Запад. Знаеха колко много ги мразим. Мога да те уверя без капка съмнение, че ще има оръжия в Полша, Чешката република, Унгария... изобщо във всички бивши членки на Варшавския договор. И разбира се, в Югославия.

Преди Вермюлен да успее да продължи разговора, от високоговорителите загърмя музика, на която зрителите отговориха с рев. Двата отбора започнаха да излизат на леда за втората част. Лицето на Новак пак светна. Той скочи на крака, завика: „Давайте, столичани, давайте!“, и заби юмрук във въздуха.

За разлика от него Кърт Вермюлен остана неподвижен и безмълвен на мястото си. Беше му хрумнала една идея, още не напълно оформена, но богата на възможности. Тя включваше разпечатката, която Новак спомена, и бомбите, които се съдържаха в нея. Но нямаше нищо общо с хората от Вашингтон.

21.

Единствената глезотия, която беше останала на Алекс, бе горещата ароматна вана, в която обичаше да потъва, преди да тръгне за работа. Знаеше, че това е най-евтиният начин да се почувстваш добре. Тази вечер обаче първо трябваше да се обади на Ларсон. Беше й неприятно, че зависеше от него. Той вече беше направил толкова много за нея.

— Дадох ми последен срок — започна тя, когато вдигна телефона. — Имам една седмица да платя. Вече не знам какво да правя.

— Значи няма никакъв напредък? Няма надежда да си спомни къде държи парите си?

— За една седмица... не мисля. Но всъщност за какво ни е изобщо тази клиника? Аз мога сама да се грижа за него.

— Как? — възрази Ларсон. — Самюъл все още е болен и има нужда от постоянно наблюдение, лекарства и терапия. Как ще плащаш за всичко? Виж, ако наистина няма друг начин, мога да ипотекирам апартамента си.

— Не, това не е честно. Ти ни беше добър приятел, Тор, но дори добрите приятели не трябва да забравят себе си... По дяволите! Трябва да бягам, защото съм на работа. Друг път ще довършим този разговор.

— Алекс, много съжалявам. Ще ми се да можех да ти помогна.

— Направи го. Ти ме изслуша, прояви загриженост. Точно от това имах нужда сега.

Тя затвори телефона. Щеше да има време само да си измие косата, преди да поеме за клуба. Ваната трябваше да почака.

В една внушителна барокова сграда на площад „Лубянка“ в Москва разговорът между Алекс и Тор беше записан, свален и преведен, а след това предаден на дежурния офицер. Той прегледа текста и се облегна с вторачен в тавана празен поглед, потънал в мисли как по най-добрия начин да го представи. Най-накрая се изправи и се обади на помощника на своя началник.

— Трябва да говоря със заместник-директорката — обясни той.
— Става дума за много спешен въпрос.

22.

Уейлътн Макейб притежаваше 5000 акра в Кър Каунти, Тексас, едно частно царство, разположено между Остин и Сан Антонио, засенчено от древни живи дъбове и напоявано от лъкатушещи рекички и изкуствени езера. Сред хълмовете на няколко километра от главния комплекс сгради се издигаше вила, която Макейб пазеше за своите специални гости. Там заведе Кърт Вермюлен, защото искаше да си поговорят насаме.

— Каза, че имаш нещо за мен. Какво е то?

Вермюлен го погледна в очите.

— Атомна бомба.

В първия момент Макейб сметна, че се подиграва с него.

— Генерале, това някаква нова шега ли е?

— Съвсем не. Има повече от сто, разпръснати из цял свят. Били са скрити повече от десет години. Но аз мога да се сдобия с документа, в който пише къде се намират.

— Значи още го нямаш?

— Не, но в течение на няколко седмици очаквам да се сдобия с тази информация, както и с кодовете за активиране на зарядите. На този етап става дума за сдобиване с действащо оръжие.

— И какво възнамеряваш да правиш с него?

— Да го пъкна в ръцете на ислямски терористи.

Очите на Макейб се разшириха.

— Ти да не си се побъркал?

— Не се тревожи... Ще го дам на изобретени от нас терористи. Световните информационни агенции ще получат видеозапис от крайно радикално разклонение на „Ислямски джихад“. Това разклонение не съществува и ще бъде създадено за тази операция. Във видеото терористите ще заплашат да взривят бомбата в някой голям град. Тя ще бъде заснета така, че военните специалисти веднага да разберат, че е истинска.

— И какво?

— Тогава светът ще види, че ислямските терористи разполагат с ядрено оръжие, и ще бъде принуден да погледне сериозно на тази заплаха.

— А какво ще стане, ако президентът каже на хората, че няма защо да се тревожат. Че това не е бомба, а някакъв фалшификат. Какво правим тогава?

— Не мисля, че това може да се случи. Доказателството ще бъде твърде силно. Но както и да е. Възнамерявам да организирам нещата така, че бомбата да бъде открита. Разбира се, преди да бъде взривена.

Макейб си оставаше скептичен.

— Проблемът си остава. Ако ЦРУ или специалните части намерят това нещо, ще обявят, че е фалшификат. Генерале, ако искаш хората да разберат за какво става дума, ще трябва да го взривиш.

— И да нанесе удар по голям град? Може да умрат десетки хиляди. Тогава няма да се различаваме от самите терористи.

— Да, ако гръмне в град. Но защо да се случи там? Тези ислямисти сигурно имат някакво скривалище. Взривете бомбата някъде из пустошта. Така никой няма да пострада, но със сигурност ще бъдеш забелязан... Мамка му!

Той пак се разкашля.

— Не е лошо да идеш на лекар — подхвърли Вермюлен.

Макейб се изхрачи на пода.

— Имам някакво белодробно възпаление. Ще мине. Един последен въпрос. Колко ще ми струва това?

— Още не съм теглил чертата. Но ще трябва да приготвиш няколко милиона долара.

Макейб се засмя.

— Няколко милиона долара? Божичко, аз си мислех, че ще ми поискаш сериозни пари.

Уейлън Макейб беше впечатлен. Беше отправил предизвикателство на Вермюлен и той се бе справил. Този списък с ядрени оръжия щеше да приближи доста войната срещу антихриста. Сега оставаше само да намери място, където една от бомбите може да стане фитила, който да превърне целия свят в прах и пепел. Щом изпрати Вермюлен да си върви във Вашингтон, Макейб се върна в господарската къща в сърцето на имението, където си беше направил

библиотека с религиозна литература. Сипа си няколко пръста бърбън и започна проучванията си.

Първата мисъл, която му хрумна, беше за самия хълм Мегидо. Той беше обикновено парче земя на изток от Тел Авив, а наоколо нямаше почти нищо. Вярно, че беше мястото, където битката щеше да завърши, но не бе подходящо за започване на войната. За тази цел му трябваше територия, която вече е център на напрежение. Например нещо свято както за Христос, така и за антихриста.

Той седеше зад писалището и точно се чудеше къде да започне да търси, когато нещо привлече погледа му. Наскоро бе получил писмо, в което го молеха да подпомогне опазването на Храмовия хълм в Ерусалим. Напоследък евангелското движение беше намерило общ език с евреите, защото и двете общности мразеха арабите. Към арабите бяха отправени обвинения, че проявяват неуважение към еврейските реликви на хълма. Много хора бяха възмутени от това. Една мисъл започна да се оформя в главата на Макейб. Той не знаеше нищо нито за еврейската теология, нито за ислямската, но имаше набито око за всяка добра възможност. Ясно беше, че различните религии са в спор за Храмовия хълм. Това май си струваше да бъде проучено по-подробно.

Скоро важността на Храмовия хълм му се изясни. Евреите вярваха, че голата скала на върха му е основният камък, от който е бил създаден светът, че е Центърът на всичко. Когато Авраам иска да принесе сина си Исаак в жертва, това също се случва на този хълм. Соломон издига тук своя храм, като поставя ковчега на Завета в светая светих точно върху основния камък. Затова хълмът е най-святото място за юдаизма.

Обаче мюсюлманската гледна точка направо му завъртя главата. Той смяташе мюсюлманите за безбожни диваци, но онова, което замая главата му, бяха не отликите между тяхното учение и юдаизма, а големите прилики. Те също вярваха в основния камък. Куполът на скалата, най-старото ислямско здание в света, е построен точно над него. Мюсюлманите също вярват, че Авраам (Ибрахим) е идвал на хълма, и затова го наричат Благородно убежище. Разликата е, че според тях той е предложил за жертва Исмаил, който пак е наследник на пророка Мохамед.

Свещеното писание на мюсюлманите разказва, че в Мека Пророкът бил посетен от архангел Гавраил, който му довел кон на име

Ал–Бурак. С него той стигнал през нощта до скалата на хълма. Оттам се възнесъл на небето, където срещнал Адам, Иисус и Йоан, Йосиф, Енох, Арон и Авраам, преди да се изправи пред самия Аллах.

Макейб не можеше да разбере как мюсюлманите си позволяват да предявяват претенции върху пророци и ангели от Светата Библия. И какво прави Иисус в техните небеса? Обаче в резултат на това сега на Храмовия хълм имаше две мюсюлмански светилища: Куполът на скалата на джамията „Ал Акса“, което го нареждаше наред с Мека и Медина сред най-светите за мюсюлманите места.

Докато оглеждаше картата на Ерусалим, погледът на Макейб попадна и върху църквата на Светия гроб, издигната върху гроба на Христос. Това беше най-важното и свято място за целия християнски свят и се намиреше на няколкостотин метра от джамията в сърцето на стария град и в обсега на ядрения взрив.

Внезапно болките и сълзите заради неговото заболяване бяха заменени от искрата на истинско задоволство. Храмовият хълм беше конфликтното място, което търсеше. Вдигни го във въздуха с атомната бомба и на земята ще настане ад. О, да, точно това е номерът.

23.

Той стоеше в средата на пътя и към него се приближаваше черна кола.

Фаровете ѝ светеха право в очите му и бялата светлина го заслепяваше. Опита се да затвори очи, но клепачите му не помръдваха. Направи опит да се извърне, но колкото и да напругаше врата си, главата му не помръдваше. В този миг ревът на двигателя започна да изпълва главата му, но той не успяваше да вдигне ръце, за да затули очи, и мозъкът му щеше да се пръсне от шума и светлината. Искаше да изкрещи, но не можа, защото устата му беше запушена — зъбите му стискаха кожена запушалка. И му беше ужасно, ужасно студено...

Карвър дойде на себе си с бумтящо сърце и присвит от безадресна паника стомах. За миг не можа да се съсредоточи и опипом протегна ръка към нея... но нищо не почувства.

Той се смръщи и разтърси глава насам-натам, за да прогони и последните остатъци от кошмара. След това отвори очи... обаче Алекс я нямаше.

Сега вече наистина имаше за какво да се паникьосва. Каза си, че трябва да се успокои. Имаше много малко неща, които сега знаеше със сигурност, но едно от тях беше, че Алекс идваше всеки ден да го види. Беше сигурен, че по-рано бе тук, значи щеше да дойде пак. Просто трябваше да почака. Може би е отишла да хапне или да си намери нещо за четене. Правеше го от време на време, когато мислеше, че е дълбоко заспал. Да, сигурно беше така. Скоро щеше да се върне.

— Привет, Самюъл. — Една жена стоеше в рамката на вратата. Тя му се усмихваше и гласът ѝ беше дружелюбен. Но това не бе Алекс, а сестра Жуно, която му носеше храната и лекарствата.

Тя се огледа, когато влезе в стаята, леко се смръщи и дари Карвър с още една усмивка.

— Алекс няма ли я? — попита дяволито и гласът ѝ стана подълбок. — Най-сетне сме сами. — Тя го погледна весело през рамо. — И след толкова време какво ще правим? — Хвана едната му ръка и я поглади.

Карвър трепна, когато го докосна. Хората го объркваха, защото невинаги разбираше какво искат да кажат. Не успяваше да разбере какво чувстват, когато говорят. Намеренията им също бяха неясни. Разбираше, че сестра Жуно се държи сексуално предизвикателно с него, но същевременно го дразнеше и това не му хареса.

Той реши да не ѝ обръща внимание и вместо това да се съсредоточи върху онова, което му тежеше на сърцето.

— Къде е Алекс? — попита.

Сестра Жуно постави подноса върху поставката и я завъртя напъряко на леглото.

— Не знам — вдигна тя рамене.

— Къде е отишла?

— Не знам, Самюъл — отговори сестрата вече малко понатъртено и взе малка картонена чашка, в която имаше три яркоцветни капсули. — Просто не е тук.

Тя не вложи никакъв особен смисъл в отговора. Не виждаше нищо лошо Алекс да си даде малко почивка. Горкото момиче я заслужаваше, като се има предвид количеството време, което прекарваше в тази стая.

Обаче думите ѝ се стовариха върху Самюъл като токовия удар от колана, с който го бяха измъчвали. Той зина, за да си поеме дъх. Очите му се разтвориха широко, вкопчи се в завивките. След това с рязко движение ги отметна, запращайки таблата с чиниите и чашите на пода.

Сестра Жуно беше свикнала с избухванията на Карвър и неговия детински страх да не бъде изоставен. Обаче този път, осъзна тя изненадана, реакцията му на отсъствието на Алекс беше много по-силна.

Докато тя изписка тревожно, той стана от леглото с такава енергия, каквато никога преди не беше проявявал. Очите му проблясваха гневно, а чертите му бяха изкривени от първична несдържана ярост. Тя започна да отстъпва, но той я подгони. Когато я настигна, стисна ръцете ѝ с такава сила, че сестрата изстена, и приближи лицето си до нейното, за да изсъска:

— Къде е тя?

Гласът му беше изгубил всякаква следа от детинска невинност. Беше оцветен с отсенките на истински гняв, готов да прерасне в насилие.

Сестра Жуно заклати глава.

— Не зная — изплака тя. — Честна дума, казвам истината. Нямам представа къде е отишла. Няма защо да се тревожиш. Знаеш, че винаги се връща. Винаги.

Карвър я блъсна настрана и тя полетя, назад, блъсна се във вратата, рухна на пода и изпищя от уплаха и болка.

— Алекс! — изрева той, застанал до леглото си. — Алееекс!

След това залитна напъряко през стаята, като едва не падна, защото се спъна в тълпата на замаяната сестра, и излезе в коридора.

Остри болки като шишове пронизваха главата му. Сърцето му блъскаше в гърдите. Картини от неговите сънища проблясваха пред очите му. Обаче сега в този буден кошмар всичко беше различно. Той знаеше кога и къде се беше сражавал в тази пустиня: изпълняваше мисия дълбоко във вътрешността на Ирак в разгара на кампанията „Пустинна буря“ през 1991 година. Знаеше, че той и неговите хора бяха успели да прекъснат кабелите и да се приберат живи и здрави у дома. А жената в съня беше Алекс. Тя беше в онази вила в швейцарски стил в предградията на Гцаад. Обаче какво друго се беше случило там?

Този спомен не искаше да се върне. Друго промушване в главата. Той крачеше надолу по коридора по тениска и долнище на пижама. Събори една количка с лекарства за пациентите, проправяйки си път край сестрата, и блъсна един пациент настрана, докато се опитваше да стигне до стълбището, което водеше към света отвън. Кошмарът беше изчезнал и той осъзна, че вижда всичко наоколо в нова светлина, родена от разбирането. Сякаш между него и света е имало дебела стъклена стена, която изведнъж беше рухнала. Сега разбираше заобикалящата го действителност, оценяваше функциите и важността на хората и нещата наоколо, които в течение на месеци бяха без значение за него. И най-вече разбираше напълно кой е и какво е в действителност Самюъл Карвър.

Зад гърба си чу забързани стъпки, които трополяха по коридора. Обърна се и видя двама от санитарите, мъже, избрани по-скоро заради физическата си сила, отколкото заради грижовните си натуре, да летят срещу него. Той се опита да ги отблъсне, но те не обърнаха внимание на размаханите му юмруци, блъснаха се в него, свалиха го на пода и го притиснаха да не мърда.

Няколко секунди по-късно до него коленичи доктор Гайзел, стиснал спринцовка в ръката си.

— За ваше собствено добро е — обясни той, докато забиваше иглата в ръката на Карвър.

Преди успокоителното да го нокаутира, Карвър погледна д-р Гайзел право в очите.

— Зная — промълви той. — Зная.

Тогава медикаментът подейства и той заспа.

Минута по-късно, докато санитарите настаняваха Карвър в леглото му, към д-р Гайзел се приближи сестра Жуно. Тя разтриваше тила си. Очите ѝ бяха зачервени и пълни със сълзи.

— Добре ли си? — попита я лекарят.

— Да — отговори тя и изстена. — Обаче се тревожа за Самюъл. Изглеждаше толкова стреснат, че е останал сам. Никога не го бях виждала такъв.

— Така ли мислиш? — погледна я лекарят. — Аз пък смятам, че този шок може да е бил миг на катарзис. Единият шок е обърнал другия. И сега най-накрая е започнал да се оправя.

24.

Съблекалнята на бирарията вонеше на застоял цигарен дим, лак за коса и евтин парфюм. Докато Карвър се препъваше надолу по коридора на санаториума, Алекс изгаси цигарата си и събра сили, за да се върне отново на работа. Тя оправи белите си чорапи, придърпвайки ги малко над коленете. Всички келнерки носеха опошлени костюми, ала Хайди: къси червени поли с тесни плисета, черно елече с вързалки и бяла дълбоко изрязана блуза. Тя завърза вързалките под гърдите си, след това нахлузи перуката — светлоруса с плитки, вързани с червени ластици. Пое си дълбоко дъх и влезе в бара. Огледа помещението, уж поздравявайки клиентите с усмивка или изпратена въздушна целувка. Всъщност следеше внимателно за признаци кои сред тях са по-пияни и противни от обичайното. В далечния край на салона видя сама жена, седнала на маса за двама в съседство с банкера и неговите клиенти.

Жената беше слаба и жилеста. Черното ѝ костюмче с панталон беше ненатрапчиво, но отлично ушито, а челото покрито с къс бретон от посивяла коса. Сумрачната светлина в бирарията беше преобладаващо яркочервените ѝ устни в тъмното лилаво на узрял патладжан. За един дълъг миг лицето ѝ остана напълно безизразно. Докато гледаше към Алекс, но когато погледите им се срещнаха, тя се усмихна и изпрати въздушна целувка, имитирайки жестовете ѝ с презрителна насмешка.

Алекс застина на място. Тя сякаш не можеше да преработи информацията, която очите ѝ пращаха. След миг зина, плъзна бърз поглед наоколо, завъртя се на пети и хукна обратно към съблекалнята.

Когато Алекс се обърна и побягна, жената улови погледите на двамата мъже, седнали на друга маса наблизо, и едва забележимо кимна към съблекалнята. Те станаха и закрачиха към вратата, зад която Алекс току-що беше изчезнала. Жената остави тридесет франка на масата и бавно закрачи към изхода.

Алекс профуча през съблекалнята и без да намалява скоростта, грабна палтото и чантата си. Започна да пъха едната си ръка в ръкава, докато минаваше през друга врата в задната част на помещението, и се

втурна по коридора към служебния вход. Когато излезе на улицата, вече беше успяла да навлече палтото и го пристегна около тялото си, за да се предпази от режещия зимен вятър, точно както правеха останалите редки минувачи по улицата. Стисна здраво вдигнатата яка, за да попречи на студения въздух да се вмъкне под дрехата.

Всяка фибра в тялото ѝ крещеше да хукне, но тя се насили да крачи, без да бърза. Не хранеше надежда, че би могла да избяга от преследвачите си, ако се стигне до надбягване. Единствената ѝ надежда беше да остане незабелязана.

Вече беше изминала двадесетина метра, когато осъзна, че все още е с перуката си. Това не беше кой знае какъв проблем, защото вдигнатата яка скриваше плитките. На синкавата светлина от уличните лампи русите глави си приличаха. Само че Алекс беше твърде уморена и уплашена, за да разсъждава по такъв безстрастен начин. Тя се паникьоса, смъкна перуката и я изхвърли в една кофа за боклук. Предпазната шапчица от завързан на върха найлонов чорап падна на земята.

Тези резки движения я издадоха. Изведнъж чу зад гърба си бързи, тежки стъпки. Алекс обърна глава и видя двама мъже да се носят към нея. Един от тях говореше в микрофон, закрепен на китката му. В отчаянието си тя се затича, но глезените ѝ се огъваха всеки път, когато обувките с високи токове докосваха земята. Спря за секунда, за да изрита обувките от краката си, безпомощна, докато нейните преследвали приближаваха, крачейки неумолимо, сякаш знаеха, че няма нужда да се потят. Тя хукна отново само по чорапи.

Плочките бяха леденостудени и ходилата на трикото, което носеше под полата, се скъсаха за секунди, но сега поне можеше да тича както трябва. Зави по друга улица, Рю дьо Принс. Група мъже в тесни джинси и къси кожени якета се бяха струпали пред входа на „Ла Претекст“, най-известния клуб за обратни в града.

— Помощ! — изпищя Алекс и посочи с ръка зад гърба си към двамата мъже, които сега също се бяха затичали.

Групичката се раздели, за да я пусне да мине, и след това един от тях, биячът на клуба, се изпречи на пътя на двамината мъже. Той беше едър, облечен изцяло в черно. Главата му беше обръсната, а долната част на лицето покрита с гъста пиратска брада.

— Ей! — извика той. — Какво...

Още преди да успее да завърши изречението, единият от мъжете го повали с един–единствен удар. Купонджиите се разбягаха, откривайки пътя за преследвачите на Алекс. След като те отминаха, се струпаха отново около тялото на загубилия съзнание бияч.

Алекс беше сама. Не се чувстваше във форма да тича. Напоследък пушеше твърде много и не правеше никакви физически упражнения. Обаче до следващата пряка не беше далече. Там улицата се вливаше в Рю дьо Рон, една от най-оживените в града. По нея минаваха половин дузина автобусни и трамвайни маршрути, а тротоарите щяха да са пълни с хора. Ако успееше да стигне до там, шансовете ѝ никак не бяха лоши.

Тя се втурна да пресича улицата по диагонал към ъгъла на Рю дьо Рон. Една кола мина по платното зад гърба ѝ и принуди мъжете да спрат за кратко, така ѝ осигури няколко скъпоценни секунди. Тя изскочи на главната улица и взе да се оглежда за автобус или такси. Внезапно късметът ѝ се обърна. На около петдесет метра от нея едно такси се отдели от бордюра и зелената му лампа светна. Алекс трескаво замаха.

Таксито я приближаваше, но шофьорът очевидно не забелязваше отчаяните ѝ опити да привлече вниманието му. Зад нея мъжете също започнаха да пресичат улицата.

— Моля... — измърмори Алекс и тогава сякаш в отговор на нейните молби видя как таксито започна да пресича лентите на уличното платно към нея.

Един от мъжете също го забеляза. Посочи го с ръка на партньора си и двамата намериха отнякъде допълнителни сили, защото хукнаха още по-бързо.

Алекс не изчака таксито да стигне до нея и без да обръща внимание на движението, се втурна към колата, принуждавайки шофьора да спре пред нея. Той ѝ присветна в знак на възмущение, принуждавайки я да заслони очите си с ръка, когато се впусна към задната врата, отвори я рязко, хвърли се на седалката и я затвори с трясък.

Поемайки си с труд дъх и с все още замъглен от светлината на фаровете поглед, тя успя да каже на пресекулки:

— Гара „Корнавин“. Колкото може по-бързо.

Едва когато се отпусна на седалката, задъхана и с пресъхнало гърло, тя забеляза, че не е сама в задната част на колата.

Жената, която беше забелязала в бирарията, седеше полуобърната и с кръстосани крака в другия ъгъл. Ръцете ѝ бяха в скута, лявата подпираше дясната, а тя стискаше насочен към Алекс пистолет.

— Добър вечер, скъпа — усмихна се Олга Жуковская.

Като заместник-директор на ФСБ, разузнавателната служба, която беше пряк наследник на КГБ тя се явяваше една от най-могъщите жени в Русия. Говореше с дружелюбен свойски тон, който подсказваше дълго познанство и може би дори семейни връзки.

Наистина Жуковская беше нещо като майка на Алекс. Тя все още беше жената, а не вдовицата на Юрий Жуковский, когато преди десетина — дванадесет години забеляза Алекс на конгреса на Комсомола в Москва — недодялано провинциално момиченце, скрило очи зад очила с дебели рамки. Въпреки това опитният поглед на по-възрастната жена забеляза естествената сексуална привлекателност, която момичето очевидно съвсем не осъзнаваше. Точно както продължаващите с години тренировки могат да превърнат новобранеца в елитен воин, така недодяланата провинциалистка Александра Петрова беше преобразена с помощта на диета, физически натоварвания, операция и обучение.

Жуковская беше наблюдавала как Алекс омагьосва генерали, политици и индустриалци. Видя и как нейният собствен покоен съпруг, подобно на нея бивш офицер от КГБ, а по-късно олигарх и индустриалец, се отдава на магията на Алекс, но остави тази връзка да процъфтява, докато отговаряше на нейните собствени цели.

Алекс беше вълшебна. Но вижте я сега. Уморено и изпоплескано създание в окъсано трико и евтино безвкусно облекло. За миг Жуковская беше изкушена да я пусне да си върви. Защо да си губи времето с човек, който вече беше свършен? След това размисли. В края на краищата, беше дошла от майната си и бе положила доста усилия. Нямаше защо да пропуска тази възможност.

Главата ѝ беше леко наклонена, придавайки ѝ донякъде въпросително изражение, когато попита:

— Какво те накара да си помислиш, че можеш да се измъкнеш?

25.

Мери Лу Столър живееше на Едмъндс Стрийт в северозападен Вашингтон, окръг Кълъмбия, в отсечката между Фоксхол Роуд и парка „Гловър–Арчболд“.

В тази част „Едмъндс“ прилича повече на селски път, отколкото на улица с жилища само на няколко километра от центъра на столицата. От източния ѝ край не можеш да влезеш направо в парка — хълмиста, обрасла с гори полуселска територия.

Този следобед Мери Лу се прибра къщи около пет часа. Шефът ѝ беше извън града, затова си тръгна по-рано от работа. Беше толкова хубав зимен следобед. Слънчевите лъчи се промъкваха между голите клони и станалите чупливи от студа храсталаци и хвърляха радостни петна върху падналите листа. Тя нямаше търпение да изведе своя норфолкски териер Бъстър на разходка.

В парка нямаше много хора. Тук–там се виждаха обичайните майки с деца и по някой тичащ за здраве, убеден, че усилията му ще се увенчаят най-малко с безсмъртие. Когато Мери Лу видя двамата мъже да се приближават към нея, се разтревожи. Нямаше други хора по алеята. Инстинктивна ѝ реакция беше да ги приеме като заплаха.

Обаче си каза да не се държи като глупачка. Не приличаха на бандити. Бяха облечени добре и имаха вид на началници. А и се бяха вдълбочили в разговор и не ѝ обръщаха внимание. Двама типични столичани, които са потърсили уединението на парка, за да могат на спокойствие да заговорничат.

Когато стигна до тях, те учтиво се отдръпнаха в единия край на алеята, за да ѝ позволят да мине с Бъстър. Единият от мъжете ѝ се усмихна любезно и докосна със защитената си от ръкавица ръка периферията на меката си шапка в ням поздрав. Мери Лу отвърна на усмивката му. Тя беше възпитана като истинска южняшка дама и ѝ стана приятно да види джентълмен, който уважава любезните жестове.

Тъй като за секунда вниманието ѝ беше отвлечено, тя не забеляза, че другият мъж бе застанал на пътя ѝ. Затова беше напълно неподготвена, когато той заби подсилен с бокс юмрук в нейната

диафрагма. Ударът ѝ изкара въздуха, накара я да се сгъне на две от болка и така тя изложи врата и тила си на следващия удар. Оловният бокс, който наглед провинциалният джентълмен беше скрил в ръкавицата си, се стовари върху черепа ѝ, последва втори удар в слепоочието. Докато краката ѝ се подгъваха, трети удар я запрати на земята.

Териерът се въртеше около падналата си господарка, лаеше пронизително срещу нейните нападатели и се опитваше да ги хапе по краката. Животинчето бе наградено със силен ритник от обувка с метален връх, който го запрати направо през алеята, докато поводът не спря рязко неговия полет. То остана да лежи, скимтейки, почти изгубило съзнание, докато двамата мъже стовариха бърза и жестока серия от ритници върху горната част на тялото и главата на неговата господарка.

Минаха четиридесет минути, преди тялото да бъде намерено. След това — повече от час, преди детективите да се появят на местопрестъплението. По това време двамата мъже вече се регистрираха за следобедния полет от международното летище „Дълес“ за Виена, където щяха да направят връзка със самолета за Москва. Те вече бяха прелетели стотици километри, когато генерал Кърт Вермюлен слезе от самолета от Сан Антонио, доволен, че отново е у дома след срещата с Макейб, и разбра, че ще трябва да си търси нова секретарка.

26.

Пистолетът в дигната ръка на Олга Жуковская не потрепваше.

— И така — започна тя, — разкажи ми как умря съпругът ми.

Алекс не отговори. Чудеше се каква форма щеше да приеме отмъщението на вдовицата. Обаче Жуковская я изненада, като протегна лявата си ръка, отпусна я на нейното рамо и го стисна нежно и успокоително.

— Няма нищо. Вината не беше твоя. Юрий сам си навлече тези неприятности. Аз говорих с него същия следобед. Той ми каза, че англичанинът ще пристигне със самолет в Швейцария, защото се надявал да те спаси. Смяташе, че това е много смешно. Нямахше търпение да го унизи. — Тя въздъхна и поклати глава. — Мъжете и тяхното его... Защо просто не го е застрелял?

Това прозвуча като риторичен въпрос, защото Алекс със сигурност не би могла да го обясни.

— Просто се опитвам да установя какво се е случило — небрежно заяви Жуковская. — Знаеш, че между Юрий и мен нещата бяха по-скоро на професионална основа, отколкото на романтична. Иначе нямаше да го окуража да те направи своя любовница.

Алекс се успокои малко и на свой ред зададе въпрос.

— Оставил ли е завещание?

Жуковская се засмя силно.

— Ето това е моята малка Александра! Винаги практична и пряма. Липсваше ми през тези няколко месеца.

— Да или не?

— Да, в интерес на истината има завещание. Естествено, аз наследявам лъвския дял, но и ти не си забравена. При подходящ момент ще ти разкажа подробностите. Но първо трябва да знам: бомбата. Как Карвър е успял да я направи?

— Носеше лаптоп. Каза, че вътре са всички подробности за това как Юрий е организиран смъртта на принцесата. Надяваше се срещу тази информация да получи мен. Обаче в компютъра нямаше бомба.

Юрий ме накара да проверя. Значи трябва да е била в чантата на лаптопа.

— И ти не знаеше нищо за това?

— Не. За последен път говорих с Карвър в Женева два дни преди това. Скарахме се... — Тя замълча, защото изведнъж ѝ беше хрумнала някаква мисъл. — Изглежда това е последният път, когато съм разговаряла с Карвър. Искам да кажа истински.

Жуковская кимна съчувствено.

— Този Карвър дълбоко те е разчувствал. След всички тези години някой все пак е успял да пробие... И сега се обвиняваш за неговите страдания?

Алекс вдигна уморено рамене.

— Вече не зная какво да мисля.

Докато двете разговаряха, таксито излезе от града и пое по северния бряг на Женевското езеро. Резиденциите, наредени покрай пътя, носеха гербовете на държавите, представени в седалището на Обединените нации в града. На колоните на една от портите се виждаше двуглавият орел на Руската федерация. Вратите се отвориха и таксито пое по покритата с чакъл алея за автомобили пред величествената крайбрежна вила.

Шофьорът изскочи, за да отвори вратите на двете пътнички.

— Защо не отидеш да се освежиш? — предложи Олга Жуковская. — В стаята си ще намериш всичко, от което имаш нужда.

На горния етаж в гардероба висеше подплатено със самурени кожи палто от норки до рокли от „Шанел“, „Версаче“ и „Долче & Габана“. Палтото на Алекс, нейните рокли. Тя плъзна пръсти по меката пищна кожа, после погали многоцветните коприни, пайети и ширити. Под роклите в една редица бяха подредени обувки, всеки чифт по-висок и ефирен от предишния.

Тук бяха изложени трофеите на една московска любовница, малките красиви плодове на нейните усилия.

Бельото ѝ, блузите и тениските бяха сгънати в чекмеджетата на един махагонов шкаф. Гримовете ѝ бяха подредени на тоалетната масичка. Любимият ѝ сапун и маслото за тяло бяха в банята, от която се влизаше право в спалнята. Предпочитана снимка на нейните родители беше поставена на нощното шкафче. Алекс се отпусна на края на леглото все още в курвенската униформа, ала Хайди, огледа

целия този лукс, изваден на показ, и се замисли за тази женска демонстрация на сила.

Юрий и Карвър се бяха борили един срещу друг като мъже в жесток физически сблъсък. Олга Жуковская беше избрала съвсем различна форма на нападение. Беше проникнала в московския апартамент на Алекс и бе пренесла най-интимните ѝ вещи в една женевска стая на повече от три хиляди километра, напълно убедена, че Алекс също ще се озове в нея.

И сега се опитваше да я изкуши: просто отстъпи, подчини се на волята ми и всичко това отново ще бъде твое.

Жуковская не може да не е знаела, че Алекс ще се почувства насилена от проникването в дома и заграбването на собствеността ѝ. Вероятно и това въздействие е било пресметнато: ако ми окажеш съпротива, ще те премахна с лекотата, с която ти взех парцалаците.

Алекс се съблече и взе душ. След това облече отново работната си униформа. Не си сложи грим и остана боса. Излезе от стаята и заслиза по голямото парадно стълбище.

В неговия край я очакваше прислужник в бяло сако.

— Госпожа Жуковская ви очаква — каза той и я въведе в главната приемна зала.

Заместник–директорката на ФСБ седеше на удобно кресло пред огромната открита камина, в която горяха едри цепеници. Тя беше с очила и проучваше съдържанието на някаква папка. До нея беше разположено друго подобно кресло.

Когато Алекс се приближи, Жуковская затвори папката, свали очилата и я огледа от горе до долу с отвращение.

— Не можа ли си избереш какво да облечеш?

Алекс я остави да гледа, без да реагира по какъвто и да било начин, и се отпусна на празното кресло.

Жуковская я гледа още известно време, след което кимна сякаш на себе си.

— Разбирам. Е, тогава да се заемем с работата.

Сложи си пак очилата и отвори папката. От вътрешната страна на горната корица беше закачена цветната снимка на офицер от армията на САЩ в парадна униформа. Той имаше строг и решителен вид, руса коса и енергична квадратна брадичка. Жуковская подаде снимката на Алекс, която я гледа няколко секунди, а после ѝ я върна.

— Красив мъж — каза тя без никакъв намек за въодушевление.

— Генерал-лейтенант Кърт Вермюлен — обясни Жуковская. — Снимката е отпреди три години. По това време беше командир на Централния щаб за специални операции във форт Браг. Преди това е бил командир на 1-ви батальон от 75-и рейнджърски полк. Бил е командирован на работа и във Военната разузнавателна агенция.

— Един американски герой — сухо измърмори Алекс.

— О, да — кимна Жуковская. — Той е истински войник. Започва кариерата си като част от империалистическата авантюра на американците във Виетнам. За службата си там получава медал за отлична служба — един от най-високите ордени за храброст, които американската армия връчва. Дори да е враг, човек, който е получил такава награда, трябва да се уважава.

Алекс изду презрително устни, но Жуковская продължи, без да ѝ обръща внимание.

— Вермюлен се пенсионира от действителна служба на петдесет години през май 1995 година, малко след като е направена тази снимка. Жена му умираше от рак и той искаше да прекара последните ѝ месеци до нея. След това като всеки добър американец се заел да забогатее.

— Защо ми разказваш всичко това?

— Заради това.

Жуковская извади друга снимка от папката. Беше зърнеста, заснета отдалече фотография на Вермюлен, сега в цивилни дрехи, който разговаряше с мустакат мъж на средна възраст.

— Това е Павел Новак, бивш офицер от чешкото военно разузнаване.

— И какво прави с Вермюлен?

— Точно това искаме да научим. Преди двадесет и пет години Новак стана двоен агент и започна да предава тайни на американците. Той нямаше представа, че ние знаем за неговото предателство и го използваме, за да им подхвърляме лъжливи и заблуждаващи сведения. Всъщност работеше през цялото време за нас. В част от онзи период водещ офицер на Новак беше Вермюлен. През последните години, подобно на американеца, и Новак стана бизнесмен. Може би малко по-малко уважаван. Днес той продава нашите тайни на араби, азиатци и разни страни от Третия свят. Разбира се, ние все още го държим под око. Обаче никога досега не беше имал някакви делови отношения с

американците. Защо сега осъществи връзка с тях? Какво може да им предложи, че да ги заинтересува? Може би Новак иска Вермюлен да изиграе ролята на посредник? Или американците играят някаква игра, за която дори нямаме представа. Това трябва да научиш.

Алекс се намръщи.

— Аз? Как?

— Като вършиш това, което ти се удава най-много. След смъртта на жена си Вермюлен е имал една или две случайни връзки. Време му е отново да се влюби.

— Без мен. Няма повече да поставям капани. Нито на него, нито на някого друг.

Доброто настроение изчезна безследно от лицето на Жуковская и се смени със сибирска хладина.

— Ще правиш точно каквото ти заповядам и ще ти кажа защо...

Тя започна да прелиства страниците на папката.

— В момента дължиш на клиниката „Монтони–Дюма“ сумата, чакай да проверя... — След известно ровене успя да намери страницата, която търсеше — Четиридесет и седем хиляди и тридесет и два франка. Това е състоянието на сметката от шест часа тази вечер. Утре сутринта ще порасне, защото ще добавят още един ден.

Алекс изсъска:

— Ти, студенокръвна кучко!

— Хайде, хайде. Така ли се говори с човека, който ще реши всичките ти проблеми? Ако се съгласиш да се заемеш с Вермюлен, ние ще уредим покриването на сметките на господин Карвър в клиниката за колкото време е нужно. Повярвай ми, дори няма да забележиш този разход. Юрий е оценил услугите ти много високо.

— А ако откажа?

— Тогава ти и твоят приятел ще трябва да приемете последствията от убийството на моя съпруг. Наказанието за убийство е смърт. Може би си готова да се пожертваш заради своите принципи, но готова ли си да пожертваш и своя мъж?

— Трябва да говоря със Самюъл, за да му разкажа какво става.

— Не — тросна се Жуковская, — това е напълно невъзможно. Ще спиш тук. Полетът ти за Вашингтон е утре сутринта в девет.

— Но... — Алекс се опита да каже нещо, обаче заместник-директорката я пресече:

— Недей да спориш. Това е заповед. Нали не си забравила какво означава това... агент Петрова?

Алекс покорно сведе очи.

— Да, госпожо заместник–директор. Мога ли да попитам как ще се свържа с генерал Вермюлен?

— Ще бъдеш наета като негова секретарка. Писмото, с което кандидатстваш за мястото, легендата и прикритието ти вече са приготвени. В сряда трябва да си готова за интервюто. Ще имаш отлични препоръки. Все още има доста мъже с власт, които знаят, че е в техен интерес да ни правят услуги.

— Както винаги си помислила и за най-малките подробности — кимна Алекс, докато замислено плъзгаше пръст по чашата за шампанско. — Само едно не мога да разбера. Откъде знаеш, че ще му трябва нова секретарка?

— Това ще бъде уредено... — Жуковская погледна часовника си. — По-точно вече е уредено.

27.

Само след десет минути на бягащата пътека Карвър се почувства изтощен. Доктор Гайзел му съчувстваше, което правеше положението още по-лошо.

— Не се тревожете — каза той, застанал до апарата, спокоен и безупречен както винаги — Боледувахте няколко месеца, така че не можете да очаквате да влезете веднага във форма. Хубавата новина е, че имате бърз напредък.

Карвър едва успяваше да говори, така се беше задъхал.

— Колко още трябва да остана, преди да ме изпишете? Бързам да науча какво се е случило с нея.

— Напълно ви разбирам, господин Карвър, обаче и вие трябва да разберете, че далеч не сте напълно оздравял. Когато ви приехме, имахте много сериозна психологическа травма, пукнатина, която ви отделяше от вашата собствена самоличност. Обикновено в случаи като вашия аз бих очаквал, че една допълнителна травма като заминаването на госпожица Петрова ще предизвика повторно и още по-тежко пропадане. Обаче в случая изглежда е подействало в точно противоположната посока. Като че шокът е предизвикал трус. Скалата се е отместила, пещерата е отворена и съзнанието е освободено. Да, наистина може да се говори за психическо освобождение.

— Прекрасно. Щом като съм толкова по-добре, защо не искате да ме изпишете? — изхриптя Карвър. — Защо?

— Защото в психиатрията нищо не е толкова просто. Да, наистина, възстановявате дългосрочната си памет, но разбъркано, произволно и травматично. Прогнозата ви е неясна. Може и да продължите с този забележителен напредък, но е напълно възможно шокът от възстановените спомени да ви блъсне в още по-дълбока пропаст.

— Добре, кога ще е безопасно за мен да си тръгна?

— Когато вероятностите не са толкова изравнени. А сега се насладете на почивката след физическото натоварване. Аз

препоръчвам физическите упражнения като допълнение към психическото възстановяване.

Когато Гайзел си тръгна, Карвър слезе от бягащата пътека. Бедрата му потреперваха, докато крачеше към гладиатора, и краката му едва го държаха. Успя да дръпне с вертикалния скрипец 20 килограма, а с хоризонталния за краката — 30. След това направи няколко коремни преси в серия от по шест.

Сега Карвър си спомняше времето, когато беше в отлична форма, каквато се изискваше от офицер в Специалната флотска част. За него да се изморява от такива рутинни физически упражнения, беше все едно отбор от първата лига да не успее да се справи с детски клуб. Въпреки това самото натоварване, потта и усилието да не се откаже веднага, му помогнаха отново да се почувства жив.

Той прие, че съзнанието му все още пази равновесие между възстановяването и възвръщането на болестта, точно както Гайзел го беше предупредил. Имаше усещането, че някои врати в паметта му още дълго ще останат затворени. Но след ужасяващото вегетиране през последните няколко месеца, не допускаше дори мисълта за неуспех.

„Хайде — подкани се той. — Връщай се на бягащата пътека и тичай колкото може по-бързо“.

Затича се и докато краката му отскачаха от лентата, в паметта му се появи споменът за друг бяг: един среднощен спринт надолу по женевските улици. В главата си видя бял микробус с изрисувана върху страни те му емблема на швейцарската телефонна компания. Не можеше да види човека на волана, но знаеше кой е: Курск — един от руснаците. Само при спомена за това име Карвър почувства как коремните му мускули се свиват. Знаеше и кой лежи отзад в товарния отсек. Алекс беше пленена от Курск. Руснакът я беше отвлякъл, Карвър ги бе последвал, но още не можеше да си спомни какво точно се беше случило.

Обаче едно знаеше със сигурност. Беше си я върнал. Как иначе щеше да седи до леглото му през измиралите месеци?

След пробуждането му у него се възвърна дълбокото убеждение, че я обича много и че тя му отвръща със същото. Сигурен беше, че Алекс никога не би го оставила доброволно, без да се сбогува. Където

й да беше отишла, не бе имала друг избор. Карвър нямаше да спре, докато не я намери отново.

Един от служителите в гимнастическия салон се приближи към него със загрижено изражение. Очите на човека гледаха тревожно аленото лице на Карвър, спазматичното издуване на гърдния му кош и потъмнялата от пот тениска.

— Може би вече трябва да спрете — каза мъжът.

— Не — възрази Карвър, — искам да тичам.

В другия край на града един човек събираше кураж, за да проведе труден телефонен разговор. Беше над метър и осемдесет и два и тънък като кол за домати. Бялото му като сирене лице, осеяно с лунички, се украсяваше от кротки сини очи и бе обрамчено от светлорижави къдрици.

Тор Ларсон въздъхна дълбоко и започна да натиска бутоните. Той изчака около минута, преди телефонистката на клиниката да се обади, и я помоли:

— Бих искал да говоря с господин Маршан.

Започна да крачи насам-натам, докато очакваше финансовия директор да вдигне слушалката.

— Обаждам се във връзка със сметката на мосю Карвър — започна Ларсон. — Искам да ви помоля за няколко дни отсрочка — помоли той. — Очаквам да получа пари и тогава ще успея да платя, ако не цялата сметка, то поне част от нея.

За негова изненада гласът от другата страна на линията беше успокоителен и почти раболепен.

— Мосю, моля не се притеснявайте. Няма причина да се тревожите, защото сметката на мосю Карвър е платена изцяло и получихме указания как да бъдат покривани бъдещите разходи. Той е добре дошъл да остане при нас колкото иска.

— Какво? Кога стана това? — попита Ларсон.

— Хм, нека погледна... мисля, че беше преди два дена.

— А кой плати сметката?

— Съжалявам мосю, но това не мога да кажа. Просто получихме указания за всички бъдещи сметки да се свързваме с адвокат, който

действа от името на неизвестен клиент. А кой е този клиент... мосю,
тук е Швейцария и ние уважаваме дискретността.

28.

В мига, когато влезе в кабинета, Кърт Вермюлен разбра, че Наталия Морли ще бъде новата му секретарка. Вече беше достатъчно впечатлен от трудовата ѝ автобиография. Жената беше на тридесет години, родена в Русия, но с канадско поданство благодарение на брака (в момента разтрогнат) с инвестиционния банкер Стивън Морли. Срещнали се в Москва, където и двамата работели за швейцарска инвестиционна банка. Наталия била секретарка на шефа им и тя заела друг висок пост, когато изпратили Морли да оглави представителството в Женева. По-късно се преместили в Щатите, където бракът им се разпаднал. Сега жената искаше да започне нов живот. Така като я гледаше, сигурно нямаше да ѝ бъде много трудно. Препоръките ѝ бяха отлични и когато звънна на господата, посочени като техни автори, всички в един глас започваха да я хвалят. Когато я видя, Вермюлен веднага разбра защо.

Наталия Морли беше красавица, след която си заслужаваше да се обърнеш, и то с ококорени очи. През последните няколко седмици той беше ходил на няколко приятни, но съвсем обикновени срещи с Меган, с която се беше запознал онази вечер в италианското ресторантче в Джорджтаун. Меган беше добре изглеждаща жена, но Наталия беше съвсем друга класа.

Дори да беше така, само външният вид не можеше да го спечели. Кърт Вермюлен притежаваше същия първичен инстинкт като всички останали хетеросексуални мъже, но същевременно беше умен и разсъдлив човек. Онова, което го привлече по-силно от всичко друго, беше някаква залегнала по-дълбоко черта, нещо, което внушаваше ранимост и известна тъга, сякаш животът я беше обидил. Вермюлен реши, че причината може да е в развода, въпреки че според неговия опит той обикновено предизвикваше огорчение и дори гняв у жените. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че е усетил излъчване на тежка загуба у Наталия Морли, която съответстваше на неговата собствена.

В един миг по време на първата им среща той се улови, че говори за Ейми и нейната смърт. Осъзна, че това е неподходяща тема по време на интервю за работа. Обаче всичко се случи толкова естествено и Наталия беше толкова състрадателна в своя отговор, че той разбра — искаше тя да влезе в живота му. Предлаганата работа беше само извинение, за да я има около себе си. Другия понеделник щеше да започне.

От този ден насетне работата ѝ беше безупречна. Срещите, кореспонденцията и пътуванията бяха организирани с превъзходна ефикасност. Жестокото убийство на генералската секретарка в центъра на града беше привлякло вниманието на медиите, но Наталия умело отклоняваше настояванията и на най-упоритите репортери. Знаейки че къщи няма кой да се грижи за него, тя организираше носенето на дрехите му на химическо чистене, наемаше работници за малки ремонти по къщата и поддръжката на градината, поръчваше пресни плодове и зеленчуци и бакалски стоки от клона на „Дийн и Де Лука“ в столицата, с които зареждаше хладилника му в къщата в Дъмбъртън Оукс. Останалите служители във „Вермюлен Кансълтинг“ изглеждат също я харесваха, разбира се, като се изключат жените. Генералът сметна това за голямо постижение. Той очакваше, че ще им се зловиди нейният външен вид и близостта ѝ с него.

Освен това тя никога не му стана близка по онзи начин. Винаги беше много дружелюбна, смееше се на шегите му, изслушваше неговите грижи и омайваше всеки клиент, който прекрачваше прага на офиса. Ако ѝ се случваше да е в лошо настроение, Вермюлен никога не го забеляза. Обаче също така не виждаше никакви признаци, че тя се интересува от него толкова, колкото той от нея. Поведението ѝ винаги беше напълно прилично. Никога не флиртуваше с него и макар елегантните и винаги отлично ушити дрехи да не скриваха прекрасното ѝ тяло, полите, които носеше, бяха дълги до коляното, а блузите скромни. Ако искаше нещо да се случи, той трябваше да направи първата крачка.

Междувременно трябваше да управлява своя бизнес и още по-важно — да организира операция под чуждо знаме. Вермюлен си внуши, че ако е прав за опасността от ислямския тероризъм, ще бъде грехота да си седи и нищо да не прави. Дори методите му да бяха съмнителни, те бяха много по-добри от алтернативата.

Сега плановете му бяха започнали да придобиват форма. Щеше да си вземе няколко месеца отпуск. Ако някой го попиташе, щеше да каже, че му трябва време, за да направи една обиколка из Европа и да съчетае удоволствията от пътуването и забележителностите с възможността да създаде нови познанства. Естествено, нямаше да споменава, че познанствата ще са такива, че да го улеснят в закупуването на ядрено оръжие. Първо пътуването му щеше да го отведе в Амстердам, Виена и Рим, а след това всичко зависеше от развоя на нещата. Наталия съумя да му резервира хотелите и транспорта, от които имаше нужда.

И тогава му хрумна блестяща мисъл. Ако той беше в Европа, а тя тук, в столицата, щеше да е трудно винаги да поддържат връзка, за да върви работата гладко. Щеше да е много по-добре, ако тя беше с него на място, за да може всеки ден да полага необходимите му грижи. Очевидно не можеше да ѝ каже кои са всъщност хората, с които се среща, и щеше да се наложи да я изпрати вкъщи преди началото на последната фаза на операцията. Но междувреме щяха да се озоват заедно в най-романтичните градове на света. Ако там не станеше нищо, тогава значи никога нямаше да се получи.

Генералът можеше просто да нареди на секретарката си да дойде с него, но това не беше най-добрият подход, ако искаше тя да си мисли хубави неща за него. Щеше да я помоли да прекара няколко седмици далече от вкъщи на разположение двадесет и четири часа в денонощие седем дни седмично и само с него за компания. Ако не беше готова да го направи доброволно, той нямаше да спечели нищо, ако я насили.

Когато я помоли да дойде в неговия кабинет, сърцето му блъскаше в гърдите. Чувстваше се като пъпчив юноша, който събира кураж, за да покани гаджето си на танци.

Както винаги, докато очакваше нарежданията му, Наталия изглеждаше спокойна и невъзмутима.

Вермюлен трябваше да си напомни, че се беше изправял срещу вражески огън, ветеран е от три войни с високи награди и че е ръководил хиляди бойци, влизащи в бой. Нима това беше по-лесно, отколкото да се изправиш срещу красива жена?

— Както знаеш — започна той, както се надяваше, делово и спокойно, — тази пролет ще прекарам няколко седмици в Европа.

Нуждая се от почивка, трябва да сменя обстановката, защото последните няколко години бяха доста тежки.

— Разбира се — отговори тя. — Напълно те разбирам.

— Чудесно... сигурно знаеш, че ще свърша и малко делова работа, докато ме няма. Среци и така нататък, така че ще има доста административни задачи, които ще бъде най-добре да се уреждат на място. Затова искам да те попитам, готова ли си да ме придружиш? Естествено, на абсолютно професионална основа. Ще те компенсирам финансово за пропуснатите почивни дни и свободното ти време. Това, тъй... звучи ли ти приемливо?

Тя го изгледа и леко се намръщи.

— Трябва ли да запазя отделни билети за мен в туристическата класа?

— О, не. Това няма да е честно. Можеш да пътуваш първа класа като мен.

Тя сякаш се изненада.

— Благодаря, това е много мило. А нощувките?

— Ще отсядаме в един и същи хотел. Е, смяташ ли предложението за интересно?

Тя помисли малко.

— Ще се наложи да променя някои мои лични планове. Освен това трябва да намеря някой да ме замества тук, докато ме няма. Но това няма да е толкова трудно, така че — да, за мен ще бъде удоволствие да пътувам с теб.

— Прекрасно — усмихна се Кърт Вермюлен.

29.

Тази вечер Алекс Петрова се срещна с агента на ФСБ, който беше неин водещ офицер, на стъпалата пред паметника на Линкълн.

— Работата върви по план — докладва тя. — Вермюлен очевидно е увлечен. Предложи ми да го придружа при пътуването му в Европа. Разправя на всички, включително и на мен, че си взима по-продължителна отпуска. Аз обаче си мисля, че зад тази отпуска се крие нещо друго.

Тя му подаде бял плик за писма без надписи по него.

— Вътре е програмата за първите три седмици, включително номерата на полетите и хотелите. По тези места няма да е трудно да се уредят срещи за размяна на информация.

— Прекрасно — кимна водещият офицер. — И какъв е генерал Вермюлен?

— Ако искаш да знаеш — отговори тя, — той е много мил човек. И това ме кара да се презирам още повече за това, което му причинявам.

Водещият офицер вдигна вежди.

— Мисля, че ще е по-добре да не включвам това изказване в доклада до заместник-директорката.

— Да, моля те недей — усмихна се Алекс, — защото ще си помисли, че страдам.

30.

Седмица по-късно Кърт Вермюлен се озова в Амстердам. Беше дал свободен ден на жената, която познаваше под името Наталия Морли. В момента стоеше върху тревясало парче земя долу при доковете. Между лодките, изтеглени на сушата, растяха бурени. Стара баржа ръждясваше във водата в края на дока. Той се готвеше да даде лице на едно име, което познаваше отдавна, десетилетие или повече, от едно досие във Военната разузнавателна агенция.

От улицата зави кола, мина покрай него и спря на около десетина метра по-надолу. От нея слезе тънък мъж с дълга права коса, която се спускаше върху реверите на черния му костюм. Мъжът пушеше, но сега хвърли угарката на земята и я стъпка с ходилото на обувката, след което веднага запали друга. Едва тогава тръгна към Вермюлен. Двамата не си направиха труда да се здрависат.

— Джони Кулхас? — попита генералът.

Мъжът вдигна рамене. Наклони леко глава и издуха облак дим покрай Вермюлен, продължавайки да го гледа с ъгълчетата на очите.

— Какво искаш?

— Доставчик на оръжия и оборудване, които не могат да бъдат проследени и могат да бъдат доставени краткосрочно. Ще имам нужда от пистолети, автомати, гранати и пластичен взрив. Нищо кой знае какво. И автомобили, разбира се, също така трудни за проследяване.

— И за какво са му на един уважаван американски офицер всички тези неща?

Очите на Кулхас проблясваха развеселено. Винаги му беше приятно да вижда уважавани законопослушни граждани, принудени да ползват неговия криминален свят.

— Е, може би ще ми кажеш, когато всичко свърши — отговори си той сам, след като Вермюлен замълча. — Да, мога да уредя поисканите неща да бъдат доставени по всяко време.

— Това е добре. Мрежата ти покрива ли Източна Европа?

— Да, имам съдружници там.

— А в бившата Югославия?

Кулхас изплю фаса.
— Да, вероятно.

На следващия ден Вермюлен преведе първата вноска от хонорара на Кулхас по сметка на Холандските Антили. Наталия Морли го придружи до банката, откъдето извърши превода.

Когато си тръгнаха, той я хвана подръка. Тя не възрази. Изглежда имаше напредък.

Три дена по-късно заеха местата си във възхитителната подкова от бяло–златни ложи във Виенската държавна опера. Тази вечер щяха да представят Моцартовия „Дон Жуан“. Обаче Вермюлен не беше дошъл заради музиката.

Виена беше градът, откъдето Павел Новак въртеше своя бизнес, търгувайки с хора, оръжия и информация. Не беше случайност, че преди началото на представлението Вермюлен и Алекс се натъкнаха на него и жена му Людмила в бара. След взаимното представяне, докато дамите бяха заети взаимно да хвалят роклите си. Новак пристъпи към генерала и зашепна в ухото му така, както правят мъжете на средна възраст, които вече трудно различават звуците при някакъв фон от шумове. Или когато си предават тайни, свързани с оръжия за масово поразяване.

— Продажбата на документа е потвърдена. Продавачът е грузинец. Баграт Баладзе. Параноик до дъното на душата си. Отказва да внесе стоката в банка и настоява да я държи непрекъснато в ръце. Освен това се страхува, че някой по-голям от него гангстер ще му я вземе. Затова му уредих няколко скривалища, където да се покрие, докато мине продажбата. След четири седмици ще пристигне в една ферма в Южна Франция. Тогава ще имаш добра възможност. Когато наближи времето, ще ти съобщя подробностите. Новак стрелна поглед към дамите с лека усмивка на лицето. — Кърт, ти си голям късметлия. Разбира се, обичам моята Людмила, но да имаш такава жена в леглото... направо ти завиждам.

Вермюлен поклати глава.

— Няма защо, тя не си ляга с мен.

— Шегуваш се!

— Мамка му, не... — той потупа приятеля си по гърба — обаче може да си сигурен, че работя по въпроса.

По време на първата почивка Алекс се отправи към най-близката женска тоалетна. Вече се беше образувала опашка. Пред нея стоеше една белокоса виенска матрона, налята от цял живот похапване на шоколадови торти с бита сметана. Алекс ѝ се усмихна любезно, след това зае нейното място и разсеяно огледа посетителите на операта в техните вечерни костюми и рокли.

Тя носеше семпла перленобяла копринена рокля, която се спускаше като камбанка до земята, и украсена с пайети вечерна чантичка. Внезапно някой или нещо привлече вниманието ѝ. Очите ѝ блеснаха, на лицето ѝ се разля усмивка и тя се обърна, за да помаха с ръката, в която държеше чантичката. Точно в този миг една слаба брюнетка в края на тридесетте с хлътнали от диети бузи и резки нервни движения застана на опашката зад нея. Алекс закачи сребристата кожена чантичка с метални закопчалки на жената и тя падна на пода. Стана напълно случайно, но Алекс страшно се сконфузи. Докато другата жена измърмори нещо раздражено, тя се наведе, вдигна сребристия аксесоар, който се беше отворил при падането, затвори го с щракване и го върна на разярената собственичка.

— Съжалявам — опита да се усмихне Алекс, — наистина не исках...

Отговориха ѝ с тирада от неразбираем немски обиди, които накараха ушите на едрата матрона да пламнат, и тя потрепери от радостна възбуда и приятен ужас от мисълта как ще разкаже за станалото на своите съседки по места. Когато свърши, брюнетката се завъртя на високите си токчета и тръгна да търси по-цивилизовано място, за да се изпишка.

Обаче Мария Ростова, чиято акредитация я сочете за първи секретар в търговското представителство, отговарящ за инвестициите, не спря пред следващата тоалетна. Вместо това продължи пътя си, слезе по великолепното главно стълбище и след това излезе на площада известен като „Опернринг“. Когато стигна до бордюра на тротоара, една кола се доближи и спря. Ростова се настани на задната седалка. Щом колата потегли, рускинята зарови из чантичката, докато напипа стегнато навития цилиндър хартия и го извади. Парчето хартия

имаше размерите на цигара и беше захванато с малко парченце тиксо. С нокът отлепи безцветната лепенка и разви хартиения цилиндър. Той представляваше лист, откъснат от бележник с еднократни шифри, изпъстрен с групи трицифрени числа.

Ростова върна листа обратно в чантата, извади мобилния си телефон и набра един московски номер. Когато от другата страна някой вдигна, тя каза само:

— Взех тазседмичната доставка.

Беше малко след пет и половина и Клеман Маршан точно се готвеше да излезе от кабинета си в клиниката „Монтони–Дюма“, когато му се обади някакъв мъж с руски акцент. Той му събщи, че жена му е взета за заложник. За доказателство слушалката беше доближена до устата ѝ, за да се увери от няколкото примесени с хълцания думи, че наистина става дума за неговата Мариан.

— Моля, не я наранявайте — заекна Маршан и след това попита: — Какво искате?

Получи много прости указания. Първо му обясниха, че не става дума за обикновено отвличане и че похитителите не желаят никакви пари. В резултат нямаха никакви мотиви да запазят нейния живот. Ако откажеше да направи исканото в точно определения момент или се опиташе да се свърже с властите, щяха да я убият.

— Всичко ще направя! — изплака Маршан. — Само кажете какво!

— Остани до късно на работа — започна гласът. — Намери си някакво извинение. Довечера точно в единадесет и половина повикай дежурната сестра на третия етаж. Кажи ѝ, че трябва да говориш с нея. Ако тя възрази, настоявай. Кажи ѝ, че си открил нередности в архива на даваните на пациентите лекарства. Или каквото ти хрумне. Важното е сестрата да не бъде на мястото си, а в твоя кабинет, и да остане там от единайсет и трийсет до дванайсет без петнайсет. После може да се върне на мястото си. В полунощ си тръгни и се прибери у дома. Ако всичко мине добре, жена ти ще те очаква вкъщи жива и здрава.

— Благодаря, благодаря ви! — Маршан беше на ръба да се разплаче.

— Не ми благодарете, преди да сте изпълнили задачата си — излая гласът. — И още нещо. Ако някога ви хрумне да разкажете

някому за нашия разговор или за случилото се с жена ви, ще научим и ще убием и двама ви.

Финансовият директор затвори телефона, избърса потта от челото си и по интеркома каза на секретарката си, че ще поработи до късно, но тя е свободна да си върви в края на работното време.

Възстановяването на Карвър не бе останало незабелязано в Москва, както и възможните му последствия. Заместник–директорката Жуковская недвусмислено заяви на своите служители, че иска този въпрос да се реши веднъж завинаги. И сега те се бяха заели с изпълнението на нейната заповед.

31.

Карвър се събуди и за своя изненада установи, че не е сутрин, както беше очаквал. Часовникът на нощното шкафче показваше 23:35. Беше спал по-малко от час. Потърка очи, а после се смръщи. Нещо не беше наред, имаше нещо не на място, но не можа да определи какво.

И тогава разбра. Не чуваше телевизора. Тази седмица нощното дежурство носеше младо момиче на име Сандрин, която винаги си пускаше късен филм в сестринската стая, когато според нея пациентите бяха заспали. Защо тогава днес се държеше по различен начин?

Карвър стана от леглото, внимателно отиде до вратата на стаята, без да пали лампата, и леко я откряна. Застина на място и се заслуша за необичайни шумове. Стори му се, че чува стъпки в далечния край на коридора. Съвсем бавно отвори още малко вратата, за да може да провере глава и да погледне надолу по коридора. В другия му край видя мъж, който се беше навел над бюрото на дежурната и плъзгаше пръст по последната страница на дневника. Проверяваше имената на пациентите и номерата на стаите им.

Може би търсеше някого друго, но Карвър нямаше да рискува. Той затвори вратата и огледа стаята. Имаше само няколко секунди, за да вземе решение. След това влезе в банята, запали лампата и пусна крана на душа така, че да тече тънка струйка. Шумът, който вдигаше, наподобяваше този на пикаещ мъж. Излезе от банята, оставяйки лампата светната, а вратата полуотворена, и застана зад вратата на стаята с притиснат в стената гръб.

Откъм коридора се чува приближаващи стъпки. Гумените подметки на мъжа леко скърцаха върху балатума. Те спряха пред вратата на Карвър и той видя топката на дръжката се завърта, докато някой отваряше отвън. Вратата се отвори безшумно. Сега тя стоеше между Карвър и влезлия, който и да беше той, скривайки ги един от друг. Халатът на Карвър висеше отзад на вратата, а в гайките му беше пъхнат коланът. Карвър лекичко го издърпа и го хвана с две ръце, оформяйки нещо като клуп на ласо. Той знаете, че му е останал

скромнен запас от сили и енергия, затова каквото и да правеше, трябваше да го свърши бързо.

Мъжът затвори вратата зад гърба си. Вниманието му беше съсредоточено върху банята, без да усеща присъствието на Карвър зад себе си. В дясната си ръка държеше нещо, тънка тръбичка, която стърчеше от юмрука му. В първия момент на Карвър му се стори, че това е малко фенерче, но когато светлината от полуотворената врата на банята попадна върху нея, разбра, че е пластмасова писалка за инжекции като онези, които използват диабетиците за своята ежедневна доза.

Сега му просветна. Свърхдоза инсулин, въведена в заспал пациент, щеше да доведе до хипогликемична кома, щом невроните в мозъка изпаднат в глюкозен глад. Ако това състояние не се лекува, ще последва смърт и в случай че мястото на убождането остане незабелязано, никой няма да заподозре нещо нередно. Инсулинът беше едно от най-ефикасните средства за убийство, което болниците предлагаха.

Карвър нямаше намерение да стане негова жертва. Той се приближи до натрапника, нахлузи примката на врата му и здраво я стегна. Онзи рязко замахна с тила си назад, надявайки се да улучи лицето на нападателя си.

Обаче Карвър очакваше движението и се метна встрани, усилвайки натиска на колана около врата с тежестта на тялото си. Но сега трябваше да се справя с друга опасност, защото мъжът замахна с ръката, с която държеше инсулиновата писалка, като смъртоносна змия с инсулин вместо отрова. Карвър се дръпна на една страна, за да избегне удара, и наруши равновесието си, което отвори възможност на неговия противник да се хвърли назад и той полетя, стоварвайки се върху стената, която отделяше неговата от съседната стая. Ударът му изкара въздуха, но той се насили да не пуска колана. Десет–петнадесет секунди натиск върху сънната артерия са достатъчни, за да предизвикат безсъзнание, но са и цяла вечност, когато двамина се борят на живот и смърт. Те започнаха да залитат из стаята подобно на двама пияни танцьори, блъснаха се в стола и го обърнаха с трясък, същата участ постигна леглото, след това нощното шкафче, от което се стовари чашата с вода. И през цялото време инсулиновата писалка се

опитваше да прободне Карвър, търсейки неговата плът и мига, когато ще може да впръска в него смъртоносната доза.

От съседните стаи започнаха да се чуват сънливи гласове, изпълнени с възмущение. Един започна да блъска по стената и се развика за сестрата. Нямахше да мине много време преди да дотича някой, за да види какво става.

С минаването на секундите битката между двамата започна да се превръща в съревнование между отслабналите мускули на Карвър, отчаяно вкопчени в приготвената набързо примка, и изгладнелия за кислород мозък на неговия нападател. Който пръв се предадеше, щеше да умре. И тогава Карвър извади късмет. Отслабващата ръка на убиеца улучи металната рамка на леглото и ударът изби инсулиновата писалка от ръката му. Отчаян, той направи опит да се наведе и опипом да я намери, но това само даде възможност на Карвър да забие крак в гърба му и да стегне още малко колана.

Той усети как другият се отпуска, изгубил съзнание, пусна колана и подхвана тялото, за да не се стовари с трясък на пода.

В този момент някой започна да блъска по вратата. Карвър издърпа тялото в банята и се впусна да отвори вратата. Пред вратата стоеше Кристоф, пристрастеният към кокаин син на местен банкер, чието обикновено безразлично лице сега бе зачервено от възмущение.

— Какви ги вършите, по дяволите? — изпищя той, без да полага усилия да говори тихо. От съседните врати започнаха да се показват още глави и да оглеждат коридора в двете посоки.

— Всичко е наред. Много се извинявам — каза Карвър, обръщайки се последователно наляво и надясно с разкаяно лице. — Изглежда съм получил нещо като пристъп на сомнамбулизъм. Сънувах един от моите кошмари и когато се събудих, стоях в средата на стаята, а всичко наоколо беше потрошено. Не зная какво стана, но искрено съжалявам, ако съм ви събудил. Прощавайте!

Той се огледа с изиграно смущение.

— Някой да е виждал сестрата? Няма да се откажа от нещо успокоително...

Болните поклатиха глави и се вмъкнаха обратно в стаите си като раци в своите дупки, защото никой не искаше да се забърква. Карвър ги погледа как се прибират и на свой ред се върна в стаята си. Където и да беше отишла сестрата, сигурно щеше да долети всеки момент. Той

чу стенание от банята. Неговият нападател беше започнал да се свестява.

Очите на Карвър се застрелкаха из помещението. Докато не попаднаха на инсулиновата писалка на пода. Вдигна я, спокойно влезе в банята, седна върху тялото на мъжа и с едната ръка натисна главата му в плочките, а с другата заби иглата в сънната му артерия. Натисна бутона и впръска дозата в неговото кръвообращение, след това го натисна отново, за да е сигурен, че му е бил възможно най-голямото количество и ампулата е напълно празна. Мъжът изстена едва доловимо. Още не беше мъртъв, но скоро и това щеше да се случи.

Сега, когато битката беше свършила и нивото адреналин в кръвта му спадна, Карвър се почувства смазан, но не можеше да си позволи почивка. Вдигна нощното шкафче и го постави на мястото му. После дойде редът на стола. Отнякъде намери сили да издърпа коматозното тяло от банята до леглото. Мъжът носеше дебело палто. Карвър измъкна ръцете му от ръкавите и го издърпа на леглото, покри го с чаршафа и завивката, като остави само малка част от темето да се показва. Тази хитрина щеше да заблуди само повърхностния поглед, но беше достатъчно добра, за да му осигури нужното време да се измъкне.

Той си облече дрехите, сложи обувките и накрая палтото на умирация в леглото. В единия джоб намери ключове за кола, а в другия мобилен телефон. Във вътрешния джоб имаше портфейл с пари, кредитни карти и лична карта на името на д-р Жан дьо Кан, психиатрични консултации. Сигурно това беше помогнало на кандидат-убиеца да мине край охраната на портала. Вероятно я беше използвал на рецепцията или се беше промъкнал през някой от служебните входове. Всички тези врати бяха затворени, но не биха били пречка за професионалист. Нямаше да спрат и Карвър.

Точно се готвеше да излезе от стаята, когато чу забързани крачки. Съпровождаше ги лекото шляпане на сестринското сабо. Сандрин се беше появила. Имаше нещо особено близко в тези звуци. Няколко крачки и настъпваше тишина, докато тя надничаше през стъклото на вратите в стаите на пациентите, за да направи обичайната си проверка.

Карвър се пхна под леглото, когато крачките ѝ приближаха неговата стая. Застина и престана да диша, когато тя се спря отвън, и

веднага щом крачките ѝ отминаха нататък, облекчено издиша. Няколко минути по-късно чу как крачките се връщат, но сега вече без прекъсване, а малко по-късно по коридора се разнесе звукът на включения отново телевизор. Той изчака още няколко минути, давайки време на сестрата да си направи едно кафе, да свали сабото и да се настани удобно пред телевизора.

Използва това време, за да проучи намереното у мъжа. Задържа палтото, телефона, ключовете за колата и парите в брой. Портфейла с личната карта на доктора и инсулиновата писалка остави на нощното шкафче. Така щеше да предостави достатъчно материал на разследващите, когато се опитат да разберат какво се е случило. Вещите щяха да посочат, че жертвата съвсем не е невинна. След като свърши това, Карвър излезе тихичко от стаята си, тръгна в обратната на стаята на сестрата посока и се насочи към аварийното стълбище.

Няколко минути по-късно вече седеше зад волана на колата на нападателя. Вдигна яката на палтото, подкара към бариерата и помахна на пазача в знак на благодарност, когато мина под нея. Когато бариерата зад него се спусна, той натисна газта до ламарините и пое към Женева.

Петнадесет минути след полунощ Клеман Маршан влезе през входната врата на своя дом с нетърпеливо и изпълнено с очакване изражение на лицето.

— Мариан? Скъпа? — провикна се той.

Предницата на ризата му се покри с алена кръв и обля челото му, когато Маршан умря, подобно на жена си по-рано.

Убиецът спокойно напусна жилището. Докато се отдалечаваше с колата, той звънна на своя шеф, за да докладва извършеното и да му възложат нови задачи.

32.

Карвър не преставаше да поглежда в огледалото за обратно виждане, за да провери дали не го следят. Установи, че веднага изпада в паника, ако едни и същи светлини останат зад него повече от километър или два, щом колата завиеше или пък го задминеше без никакви произшествия, раменете му се освобождаваха от напрежението и той се изпълваше с благодарност само за да се напрегне отново, когато отзад се покажеше друг автомобил.

Каза си, че не бива да бъде толкова глупав. Той почти винаги беше работил сам. Защо мъжът, който сега лежеше умирац на неговото легло, да не е правил същото? И все пак страхът от преследване не го напускаше. А тялото му междувременно се беше изтощило. Беше забравил колко изморителна може да се окаже битката. Макар да беше продължила само няколко секунди, напрежението и страхът, които я предхождаха, и голямото физическо натоварване по време на самия бой плюс облекчението, че оцеля, го бяха смазали. Боляха го мускулите. Чувстваше мозъка си вял и несъсредоточен. Точно беше стигнал до покрайнините на Женева, когато го порази друга мисъл: ами ако колата беше оборудвана с проследяващо устройство?

Той прокле небрежността си. Трябваше да му дойде изотвътре: винаги проверявай чужда кола за бомби и проследяващи устройства. Но това не му беше минало през ума, докато не стана твърде късно. Не е за чудене, че никой не го следеше. Нямахте защо да си правят труда. Вече знаеха къде се намира.

Тогава се сети и за телефона на убиеца. Всеки с достъп до местната телефонна мрежа можеше да я използва, за да установи къде е. Бръкна в джоба на палтото и изключи апарата. Намали, спря до бордюра, слезе и се огледа. Намираще се някъде из ивицата от предградия и малки градчета, разположени на северозапад от града, които продължаваха покрай северния бряг на езерото чак до Лозана и Монтрьо. Успоредно на пътя, по който се беше движил, вървеше железницата. Пред себе си виждаше знака за гара, която едва ли беше

нещо повече от спирка и се казваше Кру дьо Гентод. Името събуди някакъв спомен. Беше идвал тук и преди.

Затичал се беше към спирката, когато се сети, че долу при водата има ресторант, в който е водил жени за мързеливи вечери край езерото. Понякога наемаше лодка за цял ден и вдигаше платната към пристана на ресторанта, където при топло време изнасяха маси, и я връзваше за халките. Имаше жив спомен за сини чадъри и раирани сенници и за момиче, което стиска ръката му радостно, че са пристигнали да вечерят с лодка. Тогава си спомни и нещо друго: как се чувстваше в мигове като този. Безучастен, чужд на радостта на другия, защото съзнанието му все още преработва смъртта, която току-що е причинил, или е вече заето с планирането на следващата задача.

Мина му през ума да се спусне до ресторанта, за да използва телефона. Вече беше полунощ и сигурно се готвеха да затварят, но той щеше да каже, че му се е развалила колата. Искаше да се свърже с Тор Ларсон. Отчаяно се нуждаеше от съюзник. Обаче точно в този момент с крайчеца на очите си съзря проблясването на светлина — фаровете на влак, който се приближаваше по релсите. Ако се затичаше, щеше да успее да го хване и да стигне до центъра на града. Пътуването нямаше да отнеме повече от петнадесет минути. Щеше да звънне на Ларсон, щом пристигне.

Във влака си намери място в края на вагона, от което можеше да наблюдава всеки, който трябваше да влезе от плъзгащата се врата до него или от другата страна, за да мине по пътеката между седалките. Това вероятно беше последният влак за тази нощ и вагоните бяха пълни с хора, но Карвър не смееше да се отпусне. Започна да оглежда останалите пътници опитвайки се да открие кой може да представлява потенциална заплаха. Каза си да спре, защото това е лудост, но въпреки това продължи. Бяха минали месеци, откакто се бе движил навън сред непознати, и му беше трудно да се впише отново.

Влакът пристигна в Женева и докато крачеше по перона, той продължи да хвърля коси погледи към хората, които минаваха покрай него. Един юноша, който вървеше с приятелите си, улови погледа му и се провикна:

— Ей, какво зяпаш?

Един от приятелите му, почерпил смелост от присъствието на останалите, също се обади:

— Ти какво, да не си някакъв перверзник, а?

— Той е педофил — обади се друг.

И гаменчетата се развикаха злорадо:

— Педи, педи!

Карвър се отдалечи от тях с прегърбени рамене. Когато стигна до обществените телефони, беше потънал в пот от неудобство и срам. Звънна на Ларсон.

— Трябва да се видим. В моя апартамент. Колкото може по-бързо.

— Ей, чакай малко — отвърна Ларсон. — Откъде се обаждаш? Защо не си в клиниката?

— Там ми се случи малка неприятност. Сега съм в града. Трябва да замина още тази нощ. Налага се да се махна, но преди това трябва да свърша няколко неща.

— Какви неща?

— Нищо драматично. Трябва да започна да търся Алекс. Виж, можеш ли да дойдеш или не?

— Мисля, че мога.

— Чудесно. И донеси ключовете. Нали още ги пазиш?

— Да. Оригиналните са у Алекс, но аз си направих копия.

— Ще се видим там.

Карвър взе такси и през цялото време поглеждаше навън, свикваше отново с градските гледки. Накара шофьора да го остави на няколко преки от неговото жилище. Първо тръгна в погрешна посока, после се поправи и пое по плетеницата от тесни улички в сърцето на Стария град. Докато крачеше, не преставаше да хвърля поглед през рамо, като не пропускаше да огледа и паркиралите коли, и потрепваше нервно при всяко неочаквано движение или звук.

На няколко номера от своето жилище се спря пред малко кафене, чиято входна врата се намираше около метър под равнището на улицата и до нея се стигаше по няколко тесни стъпала. Сградата му изглеждаше позната, но нещо не беше наред. Табелата над вратата — сигурен беше, че е променена. Той се опита да се сети какво пишеше преди на нея и какво е значението на това място за него, но този път споменът не пожела да го послуша. Остана там в течение на няколко секунди, смръщил чело в усилие да сграбчи спомена, който продължаваше да е мамещо близо. Запита се какво ли се беше случило

тук — нещо толкова ужасно, че мозъкът му не желаше да го приеме. След това се обърна и тръгна отново, като се наруга, че беше замръзнал неподвижен на улицата, където всеки можеше да го докопа.

В другия край на града един агент на Федералната служба за безопасност на Русия на име Пьотър Корсаков, който току-що беше убил Мариан Мершан и нейния съпруг Клеман, махаше за такси. Той даде подробни указания на шофьора как да стигне до мястото, където според неговия началник беше най-вероятно Карвър да отиде. Следващата му мишена беше в движение. Нямахме никакво време за губене.

33.

На бреговете на езеро Гъл в Минесота, когато последните лъчи на слънцето започнаха да избледняват, а горите на другия бряг вече едва се виждаха, д-р Катлийн Даян (Кейди) Джоунс се готвеше да срещне първата си атомна бомба на живо.

Кейди работеше като изследовател в ядрения център Лос Аламос в Ню Мексико и се яви като една от доброволките на повикване към отдела на Департамента по енергетика на американското правителство, известен като екип за спешно издирване на ядрени заплахи (NEST^[1]). Наименованието му съвсем точно описваше задачата пред този отдел: да се справи с най-големия кошмар на националната сигурност, с други думи, някое лошо момче с ядрено оръжие.

От основаването на NEST през 1975 година досега е имало повече от сто съобщения за възможна заплаха. От тях отделът беше разследвал около тридесет. Всички излязоха измислици. Изработените в домашни условия преносими ядрени оръжия бяха добър сюжет за игрални филми. Дори един екип от седемнадесет работещи за правителството учени се опитаха да направят такава бомба като експеримент, за да видят дали е възможно. Но фактически до този момент на американска земя не се бяха появявали неразрешени ядрени оръжия.

До този момент.

Бяха се обадили от ФБР в Сейнт Пол, Минеаполис, в Операционния център за спешни случаи при Департамента по енергетика във Вашингтон. Оттам обаждането беше прехвърлено в главната квартира на NEST във военновъздушната база „Нелис“ в северозападен Лас Вегас. В течение на няколко минути на Кейди ѝ беше възложено ръководството на екип от седем души.

Местоназначението на екипа беше ваканционен имот на брега на езеро Гъл. Популярно място сред градските жители, търсещи чист въздух, добър риболов и изобщо забавления, свързани с водата. С помощта на местната полиция ФБР беше оградило района. Бяха инсталирани прожектори, които да осветят скромната дървена вила.

Специалният агент, който отговаряше за операцията, се казваше Том Мулво.

— Каква е тази история? — попита Кейди, докато екипът ѝ разтоварваше апаратурата от двата микробуса „Еконолайн“, които ги бяха докарали дотук. Тя притискаше облечената си в ръкавица ръка над веждите, за да заслони очите си от дъжда. Кестенявата ѝ коса беше скрита под мъхеста червена шапка.

— Собственикът, човек на име Хегърти, купил мястото преди четири години — започна Мулво с наполовина скрито под качулката на канадката лице. — Сега решил да превърне тавана в допълнителна спалня. Започнал да мери, но нещо не се получавало. Вътрешните размери на таванското помещение не отговаряли на външните на сградата. Деветдесет сантиметра не излизали. Тогава му хрумнало, че задната стена на тавана всъщност е преградна, а зад нея трябва да има празно пространство. Той я бутнал и видял голям кафяв кожен куфар. Описа го като малко старомоден, защото такива вече няма по магазините. Разгледал го по-внимателно и видял електрически кабел, който излиза от куфара и влиза в контакт на стената.

Кейди направи физиономия.

— Кажете ми, че не е отворил куфара.

— Напротив, но такава е човешката природа. Тогава видял металната тръба, черната кутия с мигаща червена лампичка и онова, което той нарече, цитирам го точно: „проклетата писменост на чалмалиите“.

Тя се смръщи.

— Арабски?

— Не мисля. От описанието му стигнахме до извода, че е кирилица, или по-точно руски.

— Добре. Пипал ли е тръбата или кутията?

Специалният агент се усмихна.

— Не, тук вече е проявил достатъчно разум да се уплаши. Обадил се в полицейското управление в Нисва и те го прехвърлили на шерифската служба на окръг Крау Уинг, чието седалище е в Брайнърд. Те се свързаха с нас и ето ни сега всички тук.

— По-добре да проверим това нещо — каза Кейди. — Ще трябва да носим предпазни костюми. Мисля, че можем да се преоблечем в бусовете.

— Разбира се — съгласи се Мулво. — Само побързайте, защото се изнервям да стоя наоколо и да си мисля какво има там вътре.

Тя го потупа успокоително, сякаш беше негов защитник, макар той да изглеждаше десетина години по-възрастен от нея и да я надвишаваше с една глава. Да не говорим, че тежеше сигурно тридесетина килограма повече.

— Повярвай ми, всичко е наред. Ако това устройство наистина е съветско, то почти сигурно разполага с код за активиране, който трябва да се въведе, преди да е готово за действие. Без него нищо не може да се случи. Предполагам, че е на позиция от най-малко едно десетилетие, ако не и повече. И ако не е избухнало през всички тези години, защо да го прави сега?

— Може би защото са го бърникали?

— Не се тревожи, ще внимавам да не го ядосам.

---

[1] Nuclear Emergency Search Team. — Б.ред. ↑

34.

Очуканият пикап „Волво“ на Ларсен вече стоеше пред жилищната сграда на Карвър, когато той най-сетне пристигна. Норвежецът слезе от колата и огледа преценяващо Карвър от горе до долу, сякаш търсеше явни признаци на заболяването му.

— Добре ли си?

— Хайде да влезем — подкани го Карвър. — Не обичам да стоя на улицата. Прекалено на показ сме. — Гласът му беше глух и уморен.

— Човече, добре ли си? — попита пак Ларсон. — Не ми звучиш много наред.

— Нищо ми няма.

— Както кажеш.

Карвър забързано влезе в жилищната сграда и започна да се качва по стълбището към своя апартамент на последния етаж. Норвежецът го остави да направи няколко крачки, като го наблюдаваше със съмнение, а след това го последва нагоре по дървеното стълбище, което се виеше пет етажа нагоре и проскърцваше под всяка тяхна стъпка. Когато стигна до апартамента на Карвър, вратата вече беше отворена. Собственикът стоеше във всекидневната и смаян от онова, което виждаше или по-скоро не виждаше, се оглеждаше наоколо.

— Къде са ми нещата? — попита той.

В помещението нямаше никакви мебели.

— Продадохме ги. Налагаше се.

Карвър се успокои за малко, след като осъзна неизбежността на стореното. Обаче изведнъж на лицето му се изписа ужас и той се втурна към кухнята.

— Господи, нали не сте...

Ларсон се втурна след него.

— Нали не сме какво?

— Няма нищо — отговори Карвър, застанал в кухненския бокс. Стелажите за вино бяха празни. Безшумният вграден хладилник беше

изваден от мястото му. Останал беше само плотът. Но Карвър не изглеждаше притеснен от това.

— Изведнъж ми хрумна, че може да сте продали кухненските шкафове — измърмори той.

За пръв път тази вечер на лицето на Ларсон грейна усмивка.

— Кой би купил тези боклуци?

Сега беше ред на Карвър да се усмихне, макар че веселостта му бързо се изпари. Той се наведе и бръкна в стелаж за вино в средата на втория ред и около три пръста встрани. За секунда се намръщи, докато пръстите му търсеха сляпо нещо, но след миг на лицето му отново се показва усмивка, когато намери търсеното.

— Гледай сега — каза той.

Чу се едва доловимо бръмчене. Ларсон гледаше удивен, докато гранитният плот на комбинирания шкаф започна да се вдига от мястото си. Когато бавното издигане завърши, отдолу се показва метална рамка. В нея стоеше пластмасова кутия за инструменти, в която бяха подредени половин дузина пластмасови кутии с различна дълбочина и прозрачни капаци.

— Невероятно — зяпна Ларсон.

— Изглежда комплектът ми е наред — кимна Карвър, успокоен от познатата гледка на кутията за инструменти. — Така... горните два реда са пълни с нормални принадлежности...

Той я отвори и пред погледите им се показва дебел слой тъмносива гума, в която бяха пресовани места за безукорно чисти гаечни ключове, отвертки, триони и чукове. Второто равнище беше отдел за малки електроинструменти и поялници.

— Всичко си е тук — отбеляза той. — В следващите две равнища има разни електронни джаджи. Доколкото си спомням.

Ларсон въздъхна доволно, когато пред погледите се разкри набор от различни часовникови механизми и взриватели, дистанционни с радиовълни плюс всякакви кабели и кабелчета.

— Уха, аз познавам някои от тези сладурчета. Радвам се, че си им осигурил такъв чудесен дом.

— Да, а тук долу имаме...

Пред Ларсон се показаха различни видове пластичен и еластичен взрив.

— А накрая...

Карвър отвори последното отделение. Там в пресования в гумата отвор лежеше автомат „Хеклер & Кох Мх5“ с къса цев и заглушител, три пълнителя плюс един „Зиг Зауер П226“ със същите аксесоари. Ларсон кимна с разбиране. И двете оръжия бяха част от стандартното оборудване на британските специални части.

— Има и още нещо... — подхвърли Карвър.

Измъкна кутията с инструменти от рамката и я остави на пода, приклякайки до нея. Капакът на кутията беше дълбок около шест–седем сантиметра. Той го вдигна и отдолу се показва още едно отделение, което се отваряше с пластмасова ключалка. Карвър я дръпна и се показва плик от дебела кафява хартия с размери А3.

— Какво знаеш ти...

Карвър затвори капака и бутна чекмеджето на място, а от най-долното извади пистолета, двата пълнителя и заглушителя. След това затвори кутията за инструменти, но я остави на пода и отново натисна бутона в задната част на стелаж за вино. Празната рамка се скри под гранитния плот. Карвър остави пистолета и плика върху него.

— Вътре пари ли има? — попита Ларсон и кимна към плика. Изведнъж вече не му беше толкова весело.

— Аха.

— Достатъчно да платиш сметките?

— Без никакво затруднение.

— И кога точно се сети за него? — В думите на Ларсон се прокрадна известна горчива ирония.

— Преди няколко седмици, когато започнах да освестявам.

— Значи изобщо не си имал нужда от парите й, а?

— Напротив. Докато идваха, знаех, че е още жива.

Ларсон беше принуден да признае логиката в доводите на своя приятел. Обаче той също имаше напълно законно оплакване.

— Дължиш и на мен. Повече от двадесет хилядарки.

Карвър кимна мълчаливо. Бръкна в плика и извади един богато украсен документ. Това беше полица от една панамска корпорация на стойност петдесет хиляди долара на приносителя, подписана от него на празното място. На практика тя беше като пари в брой. Той подаде полицата на Ларсон.

— Благодаря, но това е много повече — поклати глава норвежецът.

— Няма да е така — обясни сухо Карвър. — С оглед на бъдещето. Виж, аз и на Алекс ще върна парите... обаче първо трябва да я намеря. Трябва да тръгнем от последните места, където са я виждали. Знам, че работеше в някаква нощно заведение. Знаеш ли къде в?

— Бирарията? Разбира се, от време на време съм я карал, когато отиваше на работа.

— Чудесно. Можеш да закараш и мен. Дай ми само няколко минути, за да се приготвя.

Карвър взе плика, пистолета и пълнителите и излезе от кухнята. Докато минаваше през всекидневната, видя на стената картината с пейзажа от Лулуърт Коув — единственото от по-ценните му притежания, което не беше продадено. Спомни си как беше говорил с Алекс за нея. Тя носеше негова стара тениска, беше се свила на креслото, а тялото ѝ ухаеше на чисто след душа. С удоволствие би останал тук със затворени очи, потънал в мислите си за нея, но не и тази нощ. Трябваше да продължи напред. Дрехите му още си висяха там, избутани на една страна, за да се освободи място за нейните, които бяха трогателно малко. Той свали едно яке от края на редицата, доближи го до лицето си и вдъхна с удоволствие слабите остатъци от нейния аромат като куче, което ще пуснат по дирите ѝ. В този момент нещо сякаш изщрака в главата му, задействано от несъзнателен рефлекс, който изключи емоционалната, снизходителна и неефикасна страна на неговото съзнание и изведнъж го направи хладнокръвен и целеустремен.

Паниката и несигурността бяха изчезнали. Стомахът му вече не се свиваше болезнено до гадене от страх. Единственото, което изпитваше, беше усещането за неотложност и готовност за действие.

Той протегна ръка към рафта над редицата закачалки и измъкна оттам кожена раница. След това зарови още по-навътре и извади кобур за рамо и широк колан за пари. Отне му около тридесетина секунди да напъха в сака четири чисти тениски, два чифта чорапи и боксерки. Последва ги чифт черни джинси и лек пуловер. Избра и чифт обикновени черни обувки с връзки и дебели подметки.

Сложи колана за пари на кръста си. От плика извади няколко пачки стодоларови банкноти и още две полици като онази, която даде на Ларсон. Извади и два паспорта — единият австралийски, а другият

швейцарски. И двата бяха на различни имена, но с неговата снимка. Карвър измъкна няколко банкноти от едната пачка и ги пъкна в джоба си при швейцарските франкове, които бе взел от джоба на убиеца. Тези неща бяха пъкнати в колана, но пликът беше още наполовина пълен и намери място в раницата.

Нахлузи кобура за рамо и пъкна пистолета на мястото му. Веднага изпита познато усещане, защото кобурът беше прогонен да бъде максимално удобен за него и пистолета. В гардероба висеше късо черно палто и той го облече накрая. То прикриваше кобура без издайническа издутинка. Резервните пълнители намериха място в джобовете му. Палтото беше достатъчно елегантно, за да го пуснат във всеки хотел или ресторант, но и достатъчно топло, за да не пропуска студа. В гардероба висеше още едно такова, заедно с други черни джинси и два очевидно еднакви тъмносини костюма. Чекмеджето, откъдето беше извадил тениските, бельото и пуловера, също разкриваше удивителна повтораемост. Значи такъв е бил: методичен и практичен човек, който намери ли нещо, което работи, ще държи на него.

В другите чекмеджета имаше часовници, тъмни очила и мобилни телефони, които в голямата си част също бяха еднакви. Карвър взе някакъв часовник нямаше нужда да избира между стиловете. Извади и две резервни сим карти за телефона. Тогава забеляза рамкираната снимка на нощното шкафче. На нея се виждаше Алекс, седнала до инвалидната му количка в занималнята на клиниката. На лицето ѝ играеше изпълнена с надежда усмивка. Той се вторачи учудено във фотографията. Изобщо не си спомняше кога е заснета. Реши да не мисли повече за това, извади я от рамката, сгъна я на две, отделяйки себе си от Алекс, и я пъкна във вътрешния джоб на палтото. Щом искаше да намери жената, снимката можеше да му свърши добра работа.

Ларсон го чакаше до вратата на апартамента, стиснал в ръка кутията за инструменти.

Когато видя Карвър, той подхвърли:

— Ей, приличаш на един тип, когото познавах.

— Така ли? И какъв беше той?

— Ужасно копеле.

35.

Д-р Гайзел беше предупредил Карвър, че го чака дълъг път до пълното оздравяване. Както и че винаги може да настъпи релапс. Освен това трябваше да очаква внезапни резки промени в настроението.

Карвър започваше да разбира какво е искал да каже лекарят. От неговия апартамент до бирарията нямаше повече от пет минути път с кола, но веднага щом волвото потегли, великолепно усещане за самоувереност и целеустременост започна да избледнява и несигурността му се върна. Стомахът му отново се сви на топка, а раменните мускули се напрегнаха. Карвър си пое няколко пъти дълбоко дъх, бавно изви глава на една страна и повдигна брадичка. После я завъртя на другата и я наведе, докато не я опря в гърдите, като издишваше. След това вдиша, докато я вдигаше.

— Добре ли си? — попита Ларсон от шофьорската седалка.

— Да, просто се опитвам да се отпусна.

— По-добре ми разкажи какво се случи в клиниката.

Карвър въздъхна дълбоко, докато спускаше глава надолу. Остана в тази поза за миг със стиснати очи, а когато се обърна към Ларсон, изкриви лице в гримаса.

— Някой се опита да ме убие.

— И?

— Скоро ще открият тялото, така че млъкни и карай, за да ми помогнеш да започна търсенето на Алекс.

Вместо това изведнъж Ларсон натисна спирачките и колата закова на място. Той седеше неподвижно, Когато Карвър му се озъби:

— Какво, по дяволите, правиш?

Без да каже и дума, дясната ръка на Ларсон се стрелна напред, стисна Карвър за гърлото и го натисна назад, докато не опря в пътническата врата. Карвър направи опит да се освободи, но на торса му пречеше коланът, а на краката — тунелът на скоростната кутия.

— Не понасям хора, които се държат грубо с мен. — Гласът на Ларсон звучеше така, сякаш изясняваше някакво недоразумение и

искаше да изглади нещата. — Така че запази спокойствие. — Той охлаби хватката си и започна да издърпва ръката си назад, но не изпускаше Карвър от очи.

— Добре, извинявай. Просто ужасно искам да си върна Алекс.

— Прекрасно, но няма да започнеш търсенето още сега.

— Защо?

— Защото не си във форма. Погледни се, позволи ми да те хвана за гушата с една ръка. Настроението ти се мени като времето. Не можеш да се качиш по стълбите до апартамента си, без да се задъхаш. На доста седмици си от влизането във форма.

Карвър наведе очи в мълчаливо съгласие с казаното.

— Добре, може би си прав... може би. Но не съм в състояние да седя просто така и нищо да не правя. Ако мога да установя какво е правила и къде е била, преди да изчезне — все ще е нещо. Виж, тази бирария ще затвори всеки момент, а утре не мога да дойда, защото трябва да напусна града. Виж, ще вляза там, ще пийна нещо и ще задам няколко въпроса. Кротко и спокойно. Няма да се бия.

— Слава Богу — отговори Ларсон и запали отново двигателя.

36.

На този таван някъде в Минесота Кейди се чувстваше като изследовател, който най-сетне ще види тайнствен животински вид, за който често е писано, но никой не е виждал. За учения от Лос Аламос куфарната ядрена бомба беше също толкова силен мит, както за широката публика Снежния човек или Лохнеското чудовище, но и не по-малко неустоим.

Кейди започна да се изкачва по дървената стълба в своя надуваем гумиран защитен костюм, в който приличаше на мутирал наследник на човешко същество, замаян от очакване и нервно напрежение. Въпреки вдъхващите увереност думи към Том Мулво, тя много ясно съзнаваше колко неща могат да се объркат. Ако устройството беше истинско, можеше да е минирано. Дори и да не беше, взривяването му погрешка не беше напълно изключено. Вероятността беше нищожна, но все пак съществуваше. Затова указанията бяха недвусмислени: огледай, но не пипай. И стой колкото може по-далеч от устройството.

Главата ѝ се показва през падащата таванска врата. Мястото беше осветено от единична крушка. Ярката ѝ светлина заливаше куфара, който лежеше в далечния край на помещението широко отворен, сякаш предизвикваше Кейди да се приближи и да го огледа по-внимателно. Тя изкатери последните стъпала, прекрачи, стъпи на пода на тавана и издърпа маркуча за въздух, който влачеше след себе си. След Това се наведе и се протегна да вземе видеокамерата, която един член на екипа ѝ подаде. Последва я тринога и боядисана в яркооранжево кутия с черна дръжка с размери две трети от нейната дължина. От кутията излизаше кабел, който се спускаше през таванската врата.

Кейди монтира видеокамерата на триногата и след като я пусна, фокусира обектива върху куфара.

— Виждаш ли образ? — попита тя в микрофона, монтиран в горната част на защитния костюм.

Нейният заместник, Хенри Вонг, седеше пред стена от електронно оборудване, циферблати и екрани.

— Да, и ми се струва съвсем истинско.

— Има само един начин да разберем — отговори Кейди.

Тя остави камерата и вдигна оранжевата кутия. В единия ѝ край имаше панел с бутони с цифри и малък осветен екран. Яркоцветната кутия беше преносим гама спектрометър. Уред, създаден за измерване на радиация.

Различните радиоактивни материали, които се използват за направата на бомби, имат различно време на разпад и излъчват различни количества гама-лъчи. Някои от тях като плутония излъчват достатъчно гама-лъчи, за да бъдат откривани от значително разстояние. Други могат да се регистрират само отблизо. Застанала до камерата Кейди не може да отчете данни със спектрометъра. Това веднага изключи обичайните заподозрени, но не всички. В куфара можеше да има макет на оръжие и това да се окаже поредната фалшива тревога. От друга страна, би могло устройството да е заредено с обогатен уран. Кейди нямаше друг избор. Ако искаше да установи истината, трябваше да се приближи колкото може повече.

Тя тръгна бавно към куфара, като несъзнателно затапяваше дъх и трепваше при всяко проскърцване на дюшемето. Като малко момиченце обичаше да играе на „Стой, млък“. Промъкваше са дебнешком зад гърба на баща си, тръпнейки при всяка следваща крачка, защото той можеше да се обърне и да ѝ извика: „Стой, млък!“. Сега на мястото на нейния баща имаше бомба и едно погрешно движение можеше да я задейства. Вътре в гумирания си мехур Кейди се обливаше в пот и не можеше да избърше капките, които се стичаха по челото ѝ.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, започна да диша на пресекулки. Спектрометърът потрепваше в ръката ѝ. В това състояние много лесно можеше да се спъне в някоя хлабава дъска в дюшемето или да изпусне уреда. Ако погледне в куфара и той се окаже миниран... Тя не довърши мисълта. Знаеше, че трябва да се успокои. Застана неподвижно с полуотворени очи и ръце, отпуснати по тялото, опитвайки се да диша нормално и да успокои блъскащото си сърце. Постепенно туптенето на кръвта в ушите ѝ спря и тя започна да диша нормално.

Когато наближи куфара, отново заговори на Хенри Вонг:

— Започва се!

— Кейди, бъди много внимателна!

— А как иначе.

Тя пристъпи към отворения куфар, дълъг около деветдесет сантиметра, чиито ъгли бяха подсилени. Съдържанието му бе разположено в дебел стиропор с изрязани за целта легла. Основната част беше метална тръба, която беше почти толкова дълга, колкото самият куфар. Едната ѝ страна беше по-дебела от останалата част, сякаш бе подсилена с допълнителна метална лента. От другия край излизаше кабел, който беше свързан с черен контролен панел, осеян с ключове, бутони и електронен часовник. Той не работеше и циферблатът не отброяваше драматично времето. Просто един контролен панел с кирилски букви. Малка червена лампичка светеше, което показваше, че контролният панел се охранва с енергия от електрическия кабел.

Кейди насочи спектрометъра към устройството. На екрана му се появи поредица букви и цифри и по кабела стигнаха в същия момент и до монитора пред Хенри Вонг. Тогава в ухото ѝ прозвуча ниско, изпълнено с ужас подсвирване.

— Обогатен уран 235! Кейди, ти току-що намери куфарна атомна бомба. Страхотно!

Тя се усмихна, защото за миг напрежението намаля.

— Това не е думата, която аз бих използвала. Изглежда Александър Лебед не е излъгал. Руснаците наистина са скрили преносими ядрени оръжия в западните страни. Но ако това е едно от тях, къде са останалите?

— Това не е наш проблем — отговори Вонг. — И без това нищо не можем да направим, докато това не бъде деактивирано. Защо не слезеш при нас, за да можем да проверим повторно данните.

— Добре. Първо обаче да снимам отблизо устройството с камерата. Трябва да го заснемем колкото може по-подробно.

Тя тръгна да се връща при триногата, като все още внимаваше къде стъпва, но се чувстваше мъничко по-сигурна, след като се изправи срещу оръжието и оцеля. Сега, когато знаеше с какво си има работа, изпитваше усещането за по-голям контрол върху случващото се. Освободи видеото от триногата и го понесе обратно към куфара, като си каза, че е работила върху много по-мощни бойни глави, както американски, така и руски, и нищо не ѝ се беше случило. Защо сега да е различно?

Тя не забеляза стърчащия от дъската пирон, докато ботушът на костюма не се закачи на него. Носеше камерата с две ръце, така че не успя да запази равновесие или да се подпре, когато се спъна...

— Кейди! — изкрещя Вонг, когато тя се стовари върху куфара и се омота безнадеждно в маркуча си за въздух и панела на устройството. Светлините на контролния панел започнаха да примигват и от бомбата се разнесе бърза серия високи пиукания.

Като предупреждение.

За активирана мина.

Напрежението, което беше изпитвала, откакто се качи на тавана, сега изчезна на секундата, отваяно от голия ужас, който я обхвана, предизвиквайки виене свят, гадене и силно сърцебиене. Изглежда страст замъгли зрението ѝ, защото тя започна трескаво да маха с всички крайници едновременно, за да избяга колкото може по-далеч, сякаш това щеше да помогне.

В ушите си чу гласа на Вонг:

— О, мамка му...

Пиуканията престанаха.

В слушалките ѝ настъпи тишина.

Тя лежеше напълно неподвижна и не можеше да диша в пълната тишина, която се възцари на тавана.

Стори ѝ се, че някъде от вътрешността на куфара се чу лек взрив, не по-шумен или мощен от новогодишна бомбичка. След това отново настъпи тишина.

Тя успя да се смъкне на пода, опитвайки се да нормализира дишането си. Забеляза, че щекерът в края на кабела беше изскочил от контакта. Сигурно, когато се беше стоварила върху куфара, го беше изместила и щепселът бе изскочил. Сигналите, които се чуха, са били предупреждение към хората, обслужващи бомбата, че захранването на оръжието е прекъснато. Значи нямаше мина!

Но по света имаше още скрити съветски ядрени оръжия и нито Кейди, нито който и да е друг в Америка знаеше къде се намират.

37.

Служителите в бирарията нямаха голямо желание да пуснат Карвър и Ларсон да влязат. Една от келнерките се опита да им обясни, че заведението вече затваря.

— Що останем само няколко минути — обясни Карвър.

Извади една стодоларова банкнота и я подаде на жената.

Това прекрати спора. Келнерката се дръпна да минат и кимна към празните маси.

— Заповядайте.

Те си поръчаха по една вайсбир: истински германски вкус в сърцето на френска Швейцария. Карвър се огледа. Имаше само още един клиент в заведението. В ъгъла на салона седеше приятен на вид мъж на тридесетина или четиридесетина години, който си играеше с чаша уиски. Темето му беше започнало да олисява, а сивият костюм, който носеше, очевидно не бе шит по поръчка. Още един самотен търговски пътник в поредната самотна нощ.

Карвър насочи вниманието си към подправената баварска обстановка и към двете келнерки с техните перуки и костюми. И двете жени бяха кисели и избухливи в края на дългата смяна. Той се почувства засрамен, когато си представи Алекс да работи в тази дупка до ранните утринни часове. Сигурно се е прибирала смазана. Може би затова беше избягала. Имала е нужда от нормален сън. Той изпи напитката си и отиде на бара.

— Колко за двете бири?

— Десет франка — отговори мъжът зад тезгяха.

Карвър плати с десетачка и му каза да задържи рестото.

Барманът му благодари, но го загледа въпросително, с повдигнати вежди и полуотворена уста, сякаш искаше да каже: „Знам, че има някаква уловка“.

Карвър улови погледа му и кимна.

— Да, прав си. Ще поискам нещо — Той извади снимката на Алекс и я плъзна по плота към него. — Познаваш ли тази жена? Казва се Александра Петрова. Работила е тук.

Барманът не отговори.

— Виж какво, не съм ченге, а неин приятел. Тя изчезна и аз просто се опитвам да разбера какво се е случило. Това е всичко.

След известно време барманът попита:

— Англичанин ли си?

— Аха.

— Напоследък бил ли си в болница?

Карвър разгърна снимката и му показва другата половина.

— Добре — кимна барманът, — аз съм чувал за теб. Но не знам къде е отишла Алекс. Една вечер беше тук и пуф... изчезна! — Той вдигна ръце, за да подчертае удивлението си, после измъкна един парцал изпод плота и започна да бърше мястото пред Карвър. — Може би Труди знае нещо. Те с Алекс бяха приятелки.

Барманът посочи към келнерката, която беше посрещнала Карвър на вратата.

— Ей, Труди, човекът тук иска да те почерпи.

Тя го огледа преднамерено от краката до главата.

— Ще получа ли още сто долара? — попита жената и се понесе към тях.

Оплешивяващият мъж в ъгъла, привлечен от шума на разговора, се загледа в нея, докато пресичаше салона. Карвър го погледна и за миг му се стори, че видя нещо в очите му. Начинът, по който гледаше, подсказваше пълно съсредоточаване, един вид професионално любопитство. Но в този миг Труди застана до него, пълногърдеста и весела, класическата келнерка. Жакетът ѝ беше пристегнат в талията, за да направи цепката между гърдите ѝ по-дълбока. И току-що видяното изчезна от съзнанието му.

— Значи искаш да ме почерпиш? — попита тя.

— Да, какво да ти поръчам?

— Двойна водка и тоник.

— Прекрасно. Нали чу... Пиер?

— Нямаше нужда, защото знам какво пие.

След секунди питието стоеше пред нея. Тя гаврътна половината водка, пийна глътка тоник и въздъхна дълбоко.

— Божичко, наистина се нуждаех от това. Какво мога да направя за теб?

— Става дума за Алекс. Опитвам се да я намеря.

Труди се загледа в него за малко, а след това се усмихна хитровато.

— Значи ти си тайнственият мъж, а? Тя ми разказваше за теб. Но не често, защото се разстройваше, когато говореше за това. Реших, че лежиш болен в някоя клиника.

— Наистина лежах, но вече не. Какво стана с Алекс?

— Не знам. Тя... просто изчезна.

— Кога? Последният път, когато дойде да ме види, беше в средата на февруари.

Труди се замисли.

— Да, някъде по това време. Изчезна точно преди голямото парти по случай свети Валентин. Бях ѝ сърдита, защото се наложи да я заместяме. Никога не ми беше хрумвало, че няма да се върне.

— Беше ли разтревожена от нещо?

— Да — кимна Труди. — Как ще плаща сметките ти в болницата. Наистина те обичаше.

— Разкажи ме за сметките. Какво ти каза за тях?

— Че не знае откъде да намери двадесет хиляди франка. Тази мисъл наистина ѝ тежеше.

— А последната вечер, когато си я видяла, когато си е тръгнала, спомняш ли си какво се случи?

Труди отпи глътка от водката.

— Да, помня. Бях започнала работа няколко часа преди Алекс да дойде. Чаках тя да излезе и да започне работа, за да мога да си взема малка почивка. Видях я да излиза от съблекалнята, ето там отсреща...

— Труди посочи към врата в стената недалеч от мястото, където бяха. На нея имаше табелка, която забраняваше влизането на клиенти.

— Какво се случи тогава? — попита Карвър. — Как ти се стори Алекс?

Труди смръщи лице в усилие да си спомни.

— Ами нормално. Поне в началото. Обаче после изведнъж се закова неподвижно в средата на салона. Беше се вторачила в една от масите, сякаш е видяла призрак. Нали разбираш? След това се обърна и почти се затича покрай бара и се върна в съблекалнята. Реших, че това е малко странно, но нямах време да се замисля, защото обслужвах една маса. Двама мъже станаха и се измъкнаха, без да платят, и Пиер

точно ми триеше сол на главата, когато една жена плати и тяхната сметка. Странно, нали?

— Да, може би — потвърди нетърпеливо Карвър. = Хайде обаче да се съсредоточим върху Алекс. Кога разбра, че е напуснала сградата?

— Десетина минути по-късно. Тя не се върна, а аз не бях ползвала още почивката си, така че отидох да я потърся. Обаче, когато влязох в съблекалнята, нея я нямаше. Нямаше ги и палтото и чантата ѝ. Това беше последният път, когато я видях.

— Хайде да се върнем на мига, когато Алекс е излязла от съблекалнята. Каза, че е видяла нещо. Какво?

Труди помисли малко, след това стана от мястото си и каза:

— Ела с мен. — Тя поведе Карвър и двамата прекосиха салона, за да застанат пред вратата на съблекалнята, откъде беше излязла Алекс. Зад тях мъжът в евтиния костюм беше отишъл на бара, за да уреди сметката си с Пиер. От време на време стрелваше поглед към пантомимата, която се разиграваше от Труди.

— Точно тук... — обяви тя — и Алекс гледаше натам. — Посочи напред.

Точно пред погледа ѝ стоеше малка маса за двама.

— Кой седеше там? — попита Карвър.

Труди изду бузи.

— О, господине, това беше преди няколко седмици. Как бих могла да си спомня някакъв клиент?

— Започни с основните неща. Мъж ли беше или жена?

— Не си спомням!

Карвър усети как в него започна да се надига разочарование. Беше на косъм да избухне, но това нямаше да помогне. С цел да се успокои и да не уплаши Труди, той заговори колкото може повнимателно, примамвайки я като панаирджийски хипнотизатор.

— Не бързай. Затвори очи, отпусни се и се опитай да се върнеш в онази вечер. На тази маса седи някой. Разкажи ми за този човек.

Труди направи, както ѝ каза. Постоя само тридесетина секунди със затворени очи и възкликна:

— Ама, разбира се! Беше жената, която плати сметката за двамата мъже, за които стана дума. Онези, които хукнаха, без да си платят.

— Прекрасно — усмихна се Карвър. — Добра работа. Как изглеждаше тази жена?

— Черна, късо подстригана като каска коса и бретон. — Труди огради с длани лицето си, за да покаже какво има предвид.

— На колко години беше?

— О, доста възрастна. Може би на петдесетина. Но много елегантна... за рускиня. Нали разбираш?

— Чакай малко, тази жена е била рускиня, така ли?

— Така мисля, защото акцентът ѝ доста приличаше на този на Алекс, а тя беше рускиня, нали?

Карвър кимна разсеяно, без повече да обръща внимание на Труди. Мозъкът му беше зает да измисли каква може да е връзката между двамата мъже, жената и Алекс. Кой са? Какво са искали от нея? Имаше усещането, че отговорът се крие в него. Той притежаваше информацията, за да реши този проблем, стига да можеше да я намери. Подобно на Труди трябваше да се отпусне, да затвори очи и да мисли. Но сега не можеше да си позволи това.

— Това всичко ли е? — попита Труди разочарована, че информацията ѝ не беше посрещната с по-голямо въодушевление.

— Да, благодаря — кимна Карвър. — Много ми помогна, но мисля, че е време да се залавяш за работа.

Другата келнерка вече събираше столовете и ги обръщаше върху масите, стоварвайки ги с все сила, така че всички да разберат, че е оставена без помощ. Ларсон вече беше станал и чакаше пред вратата, за да си вървят. Барманът се мъчеше да се откачи от самотния клиент, който се опитваше да го въвлече в разговор. Карвър го чу да казва:

— Приятелю, вече трябва да си тръгваш!

Той кимна на бармана за довиждане и помахна късо на Труди, докато се насочваше към вратата. В отговор тя му подвикна:

— Ако намериш Алекс, поздрави я от мен.

Карвър си наложи да се усмихне, за да покаже, че е чул поръката.

Той отново се чувстваше притеснен както във влака. Причината беше в самотния клиент, който сега обърна гръб на бара и ги последва навън. Карвър не хареса погледа му. Откакто влезе в бирарията, имаше усещането, че мъжът го гледа и се опитва да подслушва разговорите му. Наблюдаваха го, беше сигурен в това. Трябваше да вземе мерки, преди да е станало твърде късно.

Щом мина през главния вход и излезе на улицата, той забави крачки, чакайки да чуе как вратата се отваря зад него. След секунда чу крачките на човека в сивия костюм. В този миг без никакво предупреждение се завъртя на пети, с една бърза стъпка напредна срещу него и стовари с все сила юмрук в лицето му.

Улучи го точно в носната кост, която се строши от силата на удара. Мъжът нададе приглушен вик от болка и изненада и вдигна ръце към лицето си, като едновременно с това залитна назад през вратата. Карвър го последва, стисна го за гушата и го повали на земята.

— Какво търсиш, а? — изръмжа му той.

Очите на човека се уголемиха. Той беше напълно изненадан. Изпитваше болка. Беше уплашен и смаян.

— Защо ме удари? — гласът му беше жален като бито дете. — Какво съм ти направил?

Карвър не можа да му отговори. Не знаеше какво да каже. Беше нападнал невинния човек заради собствената си параноя. Вдигна глава и видя Пиер да тича насам. Келнерките гледаха ужасени.

Пиер се спря до ранения мъж, не знаеше какво да направи. Тогава се обърна към жените и нареди:

— Една от вас да извика полицията.

След това бръкна в джоба си, измъкна автоматичен нож, натисна бутончето и острието блесна. През цялото време не отместваше поглед от Карвър.

— Зная как да си служа с него — каза той.

Мъжът в краката на Карвър стенеше от болки, докато кръв бликаше през пръстите на ръцете, които беше притиснал към болното място. Дрехите му вече бяха целите в кръв.

Изведнъж вратата отново се отвори и нахлу Ларсон, който дръпна Карвър да си вървят.

— Тръгвай! — изкрещя му той и Карвър като събуден от лош сън се затича след него.

Пиер се подвоуми какво да прави. Дали да хукне след двамата бегълци, или да се погрижи за ранения?

В края на краищата се наведе да помогне на мъжа на пода, който вяло и объркано се опитваше да стане. Поведо го към тясна каменна арка, зад която се намираше малка неизползвана канцелария.

— Почакай тук — каза Пиер, докато внимателно му помагаше да се настани на един стол.

Мъжът изстена. Нямахше намерение да отива, където и да било.

Секунди по-късно вратата се отвори и се появи Трудиди.

— Бедничкият — съжали го тя.

Мъжът изстена, когато тя започна да почиства раната му с памук и кислородна вода. Той зейваше в безмълвно страдание всеки път, когато тя докосваше строшения му нос.

— Виж какво ти стори копелдакът — каза тя. — Не е за чудене, че Алекс е избягала. Сигурно и с нея се държи така. — Тя застина с протегнатата ръка, в която от памука капеше кислородна вода, изведнъж осъзнавайки, какво е направила.

— Боже мили, а аз му помогнах да я намери. Надявам се, че полицията...

Раненият стисна ръката ѝ с изненадваща сила.

— Никаква полиция — измърмори той. — Не искам полиция. Нямам време. Имам твърде много работа.

— Господине, но ние трябва... — настоя Трудиди. — Искам да кажа, че вече са на път.

Той се изправи, бутна Трудиди настрани и полутичайки, полузалитайки, излезе от бирарията на улицата.

— Майко мила, каква нощ — измърмори Трудиди, докато си сваляше перуката и крачеше към съблекалнята.

38.

Във волвото Карвър напъваше мозъка си, за да направи връзка между жената, двамата мъже и Алекс.

— Келнерката Труди каза, че била рускиня на около петдесетина години. Сигурен съм, че зная коя е тя, но просто не мога да се сетя.

— Мисля, че аз знам — намеси се Ларсон. — Ние с Алекс много разговаряхме, докато ти беше болен. Тя ми разказа за своето минало и какво се е случило между вас двамата... — Той направи пауза. — Разказа ми какво се е случило онази нощ в Гщаад.

— Е, и?

— Жената в бирарията. Аз не зная нито малкото ѝ име, нито фамилията, но мисля, че е онази, която първа е открила Алекс, докато е била още дете, и я обучила за... въъ... — Лицето на Ларсон се зачерви от смущение.

— Да, зная за какво я е обучила.

— Добре — отговори Ларсон, видимо облекчен. — Съпругът на тази жена също е офицер от КГБ. Той ръководел операциите на Алекс и когато всичко това свършило, тя... виж, човече, съжалявам... станала негова любовница. Докато не заминала за Париж, където срещнала теб. Този тип се казвал Юрий Жуковский. Него си убил в Гщаад.

— Господи! Алекс е спала със съпруга на тази жена, а аз го убих. Това обяснява защо си е изкарала акъла, когато я е видяла в бирарията.

— Това обяснява също защо някой се опита да те убие тази нощ — добави Ларсон.

39.

На по-малко от километър от тях Пьотър Корсаков седеше в една от безопасните квартири на ФСБ, а някакъв лекар се грижеше за носа му. В този момент мобилният му телефон започна да звъни. Корсаков провери номера — търсеха го от Москва по обезопасената линия. Той махна на лекаря да излезе от стаята.

— Чух, че си преживял гадна вечер — гласът беше женски, хладен и властен.

— Да, госпожо заместник–директор.

— Изгубил си партньора си и си пропуснал мишената.

— Да, госпожо.

— Матов плати цената за своето неумение. А с теб какво се случи?

— Бях изненадан. Не мислех, че мишената, Карвър, ме е набелязал като възможна заплаха. Но сбърках и той ме нападна. Разбира се, можех да отвърна и нямаше да ми е много трудно да го убия. Обаче имаше неколцина свидетели. Сметнах, че е по-разумно да се престоря на невинна жертва.

— Струва ми се, че това е умно решение. Така и така ще имаме доста трудности с прикриването на смъртта на Матов и двойката, която ти премахна. Няма нужда от допълнителни усложнения. Видя ли накъде пое Карвър?

— Не, госпожо. Той излезе навън, докато аз бях още вътре в сградата, и не можах да го последвам. Но не беше сам. С него имаше още един мъж с много характерни черти. Висок почти два метра и с дълга коса. Няма да е трудно да го открием отново.

— Това не е нужно. Аз знам кой е той.

— Какво ще заповядате да направя сега?

— Върни се в Москва, а аз ще реша какво да правим с господин Карвър... и неговия космат приятел.

Тя затвори телефона и си помисли, че междувременно трябва да изпрати съобщение на Алекс. За момента убийството се беше провалило, но тя нямаше нужда да знае това. Да видим дали сега няма

да си върши работата по-добре, когато не се отвлича с мисли за друг мъж...

На около две хиляди километра от Москва Алекс беше сама в хотелската си стая и гледаше над водите на Канале де ла Джудека светлините на Венеция. Ето я тук, в един от най-романтичните градове в света, а в другата стая имаше мъж, който копнееше да стане неин любовник. Тя от седмици го държеше настрана, но професионалните й умения и познания й подсказваха, че тази тактика на възпирането бързо изживява времето си. Да отказваш на мъжа онова, което той иска най-много, е отличен начин да го държиш на въдицата, но след известно време и най-влюбеният мъж ще си каже, че усилията не си заслужават.

Ако Олга Жуковская можеше да види отнякъде какво става тук, щеше да й нареди веднага да преспи с Вермюлен.

Какво я възпираше да го направи?

Първо верността към Карвър и нежеланието повече да проституира в името на държавата. Това бяха очевидните отговори, но тя знаеше, че всъщност са кухи оправдания. Истинската причина да не е в съседната стая беше, че част от нея искаше не по-малко силно от Вермюлен да е там.

Тя не го обичаше по начина, по който обичаше Карвър или мъжа, който той някога беше. Но генералът беше тук, в живота й, докато Карвър представляваше спомен, който с всеки изминал ден сякаш избледняваше все повече и повече. Вермюлен беше добър и мил човек, а чувствата му към нея бяха напълно истински. Не беше маловажен и фактът, че имаше пари, влияние и известна власт. Той можеше да й предложи убежище и защита, ако някога решише да се възпротиви на Олга Жуковская и да зареже ФСБ.

Рано или късно това обещание за възможна безопасност щеше да стане неустоймо.

40.

Осмина мъже бяха насядали около махагоновата маса в една от заседателните зали, която беше част от комплекса с площ 1500 квадратни метра, известен сред своите ползватели като „дървената колиба“, а на останалите простосмъртни като Ситуационна зала на Белия дом. Сред тях беше и съветникът по националната сигурност на президента Лио Хорабин. Останалите бяха представители на федералните агенции, включително ФБР и ЦРУ. Това бяха хора, които бяха успели да се изкачат до командните висоти на управляващата класа. Всички имаха властен и авторитетен вид, но бяха дошли да изслушат д-р Кейди Джоунс.

Тя започна срещата с описание на откриването и анализа на устройството, намерено в Минесота. Една от снимките на вътрешността на куфара беше прожектирана върху екрана на стената.

— Най-добрият начин да се опише бомбата, е да се каже, че тя представлява класически образец на руска военна конструкция: проста, но резултатна. Онова, което са сглобили, е копие на идеята за „Малкото момче“, бомбата, която хвърлихме върху Хирошима преди повече от петдесет години. Това е конструкция, известна като „оръжеен тип“. Това... — тя посочи металната тръба, която изпълваше куфара по дължина — е цевта. Тя „стреля“ след сигнал, изпратен от контролния панел тук под формата на електрически заряд. Той минава по този кабел и влиза в задната част на цевта, след което възпламенява обикновен заряд. Точно до него са разположени петнадесет килограма обогатен уран.

Тя пусна следващия слайд. Едната страна на „цевта“ беше отрязана, за да се види вътрешността на тръбата.

— Точно както барутният заряд засилва оръдейния снаряд, така обикновеният взрив изстрелва парчето уран, което след къс преход се блъска в петнадесетте килограма обогатен уран в другия край. Тридесет килограма обогатен уран не биха били достатъчни при нормални обстоятелства да създадат критична маса уран 235 — това е количеството, необходимо, за да се предизвика верижна ядрена

реакция. Обаче руснаците са хитри и са сложили пръстен от берилий в задния край. Виждате ли това удебеление? Берилият играе ролята на отразител, който съсредоточава силите, освободени при сблъсъка, така че реакцията се извършва при по-ниска маса. Така ще се стигне до ядрен взрив, който според нас ще има мощност от един до пет килотона. Разбира се, това е нищо в сравнение с бойната глава на стратегическа ракета, обаче е достатъчно, за да опустоши центъра на голям град, да унищожи военна база или да срути някоя рафинерия.

— Мили Боже... — измърмори Хорабин и удълженото му разтревожено лице с провиснала брадичка и торбички под очите стана пепеляво. — И сте сигурна, че това нещо е руско?

— Със сигурност е изработено с руски части и техен уран. Смятаме, че е поне на десетина години, значи от съветско време, когато държавата още имаше пълен контрол върху всички запаси от обогатен уран. Така че или е изработено от някоя съветска правителствена агенция, или от човек с много високо равнище на достъп.

— И все още работи?

— Да, слава Богу, не избухна, когато... въз... — тя се поколеба за миг и се надяваше, че никой няма да забележи кръвта, която нахлу в бузите ѝ, — беше ударено от тежък обект. При огледа всичко в бомбата беше наред. Всеки с нейния пусков код би могъл да я взриви.

— Извинете, д-р Джоунс... — Човекът, който заговори беше Тед Яворски и представляваше ЦРУ. — Когато проучихме изявлението на Лебед в Ленгли, нашият анализ показва, че ако бомбите наистина съществуват, повечето вече ще бъдат недействащи. Обаче вие твърдите, че това не е вярно. Можете ли да обясните защо?

Кейди почувства как атмосферата в стаята се наелектризира в очакване на нейния отговор. Яворски разиграваше сценка, противопоставяйки своята служба на нейната. Хората около масата бяха вашингтонски ветерани. Те сякаш се наклониха леко напред, за да видят дали новодошлата ще успее да се защити.

— Много просто — отговори тя, показвайки на публиката, че въпросът не я е притеснил. — Вашите хора са направили същите предположения, както и ние в Лос Аламос, преди обаче да видим оригинала. Бяхме предположили, че руснаците ще използват плутоний за малките оръжия, защото ние бихме постъпили така. Плутоният е

много по-резултатен от урана. Получавах много по-голям взрив на килограм вещество. Обаче той се разпада по-бързо. След десетина години губи взривната си сила, устройството ще трябва да бъде обслужено и зарядът сменен. Обаче уранът има трайност стотици хиляди години. Той е груб и неефикасен, но може да се взриви и след сто години.

Кейди видя как Яворски кимна отсечено с глава, сякаш искаше да ѝ подсказе, че е издържала изпита.

— Добре — намеси се Хорабин, — разбрах за какво става дума. След това огледа представителите на различните служби около масата. — Ще трябва да докладвам на президента за станалото и не ми се иска да вляза в Овалния кабинет само с лоши новини. Ние знаем, че някъде навън има още оръжия. Налага се да стигнем до тях, до всички устройства, преди нашите врагове да го направят. Нужна ми е стратегия. Какво можете да ми предложите?

Преди да се осъществи срещата, агенциите бяха получили предварителна информация. В резултат на ведомственото съперничество и гордост, те вече бяха сработили планове за действие. Петима от мъжете извадиха от чантите си съответните разработки. Единствено Яворски не помръдна, а продължаваше невъзмутимо да седи.

— Тед, нищо ли не си ми донесъл? — попита Хорабин.

— Напротив, имам един много добър съвет.

— Чудесно. Да го чуем.

— Нищо не правете.

Около масата се понесе неодобрителен шепот.

Хорабин го погледна ядосано.

— Само това ли можахте да измислите?

Човекът на ЦРУ остана невъзмутим.

— Това мога да препоръчам засега, или най-малкото публично. Единственото положително нещо за нас е, че никой не знае какво сме намерили. Ако започнем да организираме операции по издирване на устройствата, хората ще започнат да се питат какво търсим. И повярвайте ми, ще разберат. Тогава ще се окажем в голям дипломатически скандал с руснаците. По телевизията ще започнат да обясняват на хората, че може да намерят атомна бомба в задния си двор или на тавана. Тогава всички терористи по земята ще започнат да

си блъскат главите как да се докопат до някое от тези устройства. Това означава, че трябва да бъдем дискретни. Предлагам да се сформира малък, отдаден на задачата си екип, подкрепен с всички ресурси на нашите организации. Екипът трябва да се посвети на задачата да разбере къде са тези бомби и кой знае кода за активиране. Но това трябва да се направи много тихо, наистина тихо.

41.

Първата сутрин Карвър прекоси финалната линия на своя петкилометров крос, залитайки като новородено конче, стъпило на заледен участък, без да успява да управлява ските и щеките с махащите си хаотично крайници. Той се стовари по лице в снега. Дишаше тежко и хъхреше, докато Тор Ларсон не го хвана за яката на водонепроницаемото яке и го изправи на крака, кашлящ и стенещ.

— Не спирай — изръмжа норвежецът. Той удари Карвър по гърба с щеката си, за да подпечата заповедта. — Казах да се размърдаш — повтори той.

Карвър вдигна очилата на челото си и се вторачи в Ларсон с изражение, което беше смесица от две равни половини изтощение и омраза.

— Нали това уж беше краят? — най-сетне успя да изграчи той, като след всяка дума вдишваше на пресекулки ледения въздух.

Ларсон поклати глава.

— Размърдай се — повтори той за трети път и размаха щеката си. — Тръгвай!

Карвър се изплю демонстративно и плюнката му падна само на сантиметри от ската на Ларсон. След това намести очилата си и пое отново по общинската писта, която се виеше из околностите на Бейсфьорд, малък град близо до Нарвик на северозападното крайбрежие на Норвегия зад Полярния кръг. В останалата част от Европа пролетта вече настъпваше, но тук зимата още не беше пуснала земята от своята ледена хватка.

Те потеглиха ходом покрай редиците сковани и обсипани със сняг елхи. Карвър се опитваше да влезе в ритъм, докато вдигаше пети и плъзгаше напред военните си планински ски „Аансе“, като едновременно с това забиваше щеките в замръзналия на повърхността сняг.

Ларсон бягаше със ски от дете. Освен това беше специално обучаван по време на службата си в норвежката армия. Той без усилия

се плъзгаше напред, внимавайки колкото и усилия да полага Карвър, винаги да е измамно близо, но никога да не може да го настигне.

Изминаха около километър, преди да стигнат до стрелкова позиция, откъдето биатлонистите, освен бягането можеха да упражняват и стрелбата си в близки до състезателните условия. Карвър последва Ларсон, свали спортната пуша „Аншуц Фортнер“ от гърба си и легна по корем пред една от позициите.

— Пет изстрела в бърза последователност — нареди Ларсон. — Разполагаш с двадесет и пет секунди.

Карвър се опита да се прицели в мишените — пет бели кръга на черен фон. Мускулите му бяха пълни с млечна киселина, която караше ръцете му да треперят от болка, докато се опитваше да държи пушката неподвижно и да я насочи към целта. Пот се стичаше в очите му. Трябваша му четиридесет секунди, за да завърши стрелбата си. При последния изстрел едва успя да събере сили да дръпне затвора, за да зареди следващия патрон. Единствената мишена, която улучи, стоеше до тази, в която се целеше.

— Не беше достатъчно добър — обади се Ларсон. — Изстреляй още един пълнител.

Отстрани на приклада на няколко сантиметра пред спусъка бяха закрепени още три пълнителя с по пет патрона. Карвър презареди бавно като новобранец.

— Двадесет секунди — заповяда Ларсон. — И този път гледай да групираш изстрелите си в мишената или ще се наложи да направиш още една обиколка.

Карвър си спомни четиридесеткилометровите кросове, които правеше в Центъра за обучение на командоси в Лимпстоун по пътя си към заветната барета на морски пехотинец и за жестоките, зверски натоварвания. Тези физически упражнения граничеха с институционален садизъм, налагаха ги инструкторите, които наблюдаваха подбора за Специалната флотска част (СФЧ). Те не успяха да го пречупят и той нямаше да позволи на този твърде дълъг и смахнат компютърджия да го мачка. Следващите пет изстреля успя да даде за деветнадесет секунди, като улучи три мишени.

След това се претърколи на гръб, за да даде почивка на лактите и бицепсите, които бяха подпирали горната част на тялото му и пушката.

Ларсон го гледаше отгоре с подигравателна усмивчица в ъгълчетата на устата.

— Имаш двадесет секунди да заемеш позиция и да свалиш останалите две мишени. Сделката си остава същата. Ако пропуснеш, ще караш ски.

Преди десет години можеше да го направи за пет секунди. По време на Студената война кралските морски пехотинци бяха специалистите на армията по водене на бой в арктически условия. Като млад лейтенант Карвър беше идвал в Бейсфьорд с 45 командоси. Дори в момента носеше кожените си скиорски ботуши, твърди като желязо, когато ги беше обул за първи път, но сега вече износени, за да приемат точния контур на краката и глезените му. Карвър дори се беше кандидатирал за отряда биатлонисти по олимпийски стандарти в морската пехота, преди да премине в СФЧ. Обаче сега...

— Започвай! — изрева Ларсон и погледна часовника си.

Карвър се претърколи обратно по корем, сграбчи пушката, изхвърли празния клипс и посегна за пълния. Действия, които някога му бяха станали втора природа, сега изглеждаха напълно чужди. Преди всичко това ставаше несъзнателно. В момента трябваше да обмисля всичко и движенията му бяха болезнено бавни и едно подир друго. Ръцете му трепереха от студ и изтощение. Той трудно фокусираше смъдящите си от стичащата се по челото му пот очи.

— Остават петнадесет секунди — обади се Ларсон. А още не беше дал нито един изстрел.

Карвър събра сили и се прицели в първата мишена. Стреля, след като издиша, за да не трепнат ръцете му.

И пропусна.

— Хайде! — измърмори той на себе си и дръпна назад затвора.

— Десет секунди.

Карвър почувства как му се свива стомахът. Това беше добре. Тялото му беше намерило отнякъде една последна доза подхранена от адреналин сила. Нямахше време за мислене. Просто трябваше да го направи. Прицели се... издишай... стреляй.

Попадение. Оставаше още една мишена.

— Пет секунди.

Той стреля отново. И пак пропусна.

Мамка му!

Прицели се... издишай... стреляй.

— Две секунди.

Копеле такова!

Огън...

Карвър примигна, за да вижда по-ясно. Не можа да види какъв беше резултатът. Претърколи се по гръб от отчаяние.

— Ставай! — изкомандва Ларсон. — Изнасяй се оттук!

Карвър си мърмореше под нос и повтаряше като мантра: „Не му позволявай да те победи, не му позволявай да те победи!“.

Ларсон го гледаше, докато бавно се изправя. Този път по лицето му играеше усмивка.

— Ти улучи мишената — обяви той, — така че е най-добре да се връщаме във фермата. Ева сигурно вече е приготвила обяда. И знаеш ли какво?

— Да?

— Престани да си говориш сам. Иначе тя ще те помисли за напълно откачен.

— Няма да е далеч от истината — въздъхна Карвър и го последва надолу по следите.

42.

Възстановяването на Карвър беше предизвикало същото неприятно чувство в седалището на М16 на годния бряг на река Темза, както в Москва. Мисълта за убиец ренегат в пълно владение на своите сетива караше Джек Грентъм да се облива в студена пот. Това ново положение можеше с лекота да прерасне в катастрофа. Трябваше по някакъв начин да го накара да работи за него.

— Какви са новините от шибаната клиника? — изръмжа Грентъм, без да направи усилие да скрие раздразнението си.

Неговият заместник Бил Селси остана невъзмутим въпреки гнева на началника. Отдавна се беше научил да не му обръща внимание. Той не искаше от живота нищо повече от сигурна работа, скромна къщичка в южен Лондон и гарантирана пенсия след края на кариерата си. Знаеше под какво напрежение се намира неговият началник и изобщо не му завиждаше.

— Карвър е избягал и е оставил труп — отговори Селси. — Въпросният труп имал фалшива лична карта на името на някакъв измислен психиатър. Почти напълно сигурен съм, че става дума за Владимир Матов, известен сред своите приятели като Влад Бияча. Той е опитен убиец на ФСБ, а в доброто старо време е работил за КГБ. По произход българин като повечето от най-добрите им убийци.

— Значи нашият приятел Матов е бил изпратен да духне свещичката на Карвър, но се е оказал от губещата страна?

— Така излиза.

— И няма кой друг да го е изпратил. Не е ли работил на свободна практика?

Селси поклати глава.

— Ние поне не знаем за подобно нещо. Той е държавен служител и не е браконьерствал.

— Защо Москва ще иска смъртта на Карвър? По-точно защо точно сега? Той беше безпомощен дълги месеци и всеки, който е искал да отмъсти за смъртта на Жуковский, би могъл да се възползва.

— Например скъпата му съпруга — подхвърли Селси.

— Точно така. Обаче госпожа Ж. цели шест месеца не помръдва пръст. И още нещо. Как, по дяволите, Карвър е успял да премахне този мъж? Предполагах, че е чалнат и вече нищо не става от него. Какво е направил, за да види сметката на професионалист като Матов?

— Изглежда е оздравял.

— Не думай! — гласът на Грентъм беше изпълнен с отровна насмешка. — Благодаря, Селси. Толкова можах и сам да загрея. Но кога се е случило това чудотворно избавление и най-важното — защо?

— Пратил съм хора да разровят това и да поговорят със сестрите и лекарите. Ще науча повече по-късно днес следобед. Обаче си мисля, че имам следа защо руснаците искат смъртта му.

— Казвай.

— Във Венеция има един румънец, Радинеску, който върши дребни услуги на ФСБ. Главно куриерски, нищо по-сериозно. Ние му плащаме, за да копира за нас онова, което му дават...

— И? — прекъсна го Грентъм.

— Току-що беше предал съобщение на минаващ през града агент. По-точно агентка. Жената била красива и Радинеску повървял след нея известно време...

— Коцкар.

— Може би, но докато е преследвал тази жена, се сетил да направи няколко снимки и заедно със съобщението ни изпрати и нейната фотография. Сигурно се надява, че ще му платим нещо допълнително за разкриването на руска шпионка.

— Доста нагло.

— Не бързай, може би Радинеску заслужава почерпка.

Плазменият екран в единия край на помещението светна. Появиха се няколко цветни снимки, които показваха две жени, едната черна, а другата бяла. Разхождаха се по венецианските улици.

— Боже мили, това е онази Петрова — възкликна Грентъм. — Но какво прави във Венеция?

— Ами отседнала е в „Киприани“ с един мъж на име Кърт Вермюлен. В отделни стаи, ако те интересува.

Грентъм се смръщи.

— Вермюлен? Звучи ми познато...

— Американец. Бивш военен. Работил е във Военната разузнавателна агенция и няколко години е бил нейно военно аташе в

Лондон на Гросвенър Скуеър. Вероятно сте се срещали по това време. Както и да е. Изглежда Москва се интересува от него. Вероятно са наредили на Петрова да стане колкото може по-близка с генерала.

— Коя е жената с нея?

— Казва се Алиша Редин. Тя и нейният съпруг Маркъс Редин са отседнали в същия хотел като Вермюлен и Петрова. И ето ти още нещо интересно. Редин е служил под командването на Вермюлен като рейнджър.

— Може би просто старите приятели са се срещнали случайно — замислено произнесе Грентъм.

— Да, възможно е — съгласи се Селси. — Руснаците обаче очевидно си мислят, че зад това се крие нещо повече. Защо иначе ще вкарат Петрова в играта?

За пръв път от часове настроението на Грентъм сякаш леко се подобри. Слаба отсянка на веселост прекоси лицето му.

— Значи се е върнала в стария си занаят за същите работодатели. Боже мили... На Карвър това няма да му хареса. Той е убеден, че тя наистина е добро момиче...

— Той може и да не знае какви ги върши — подхвърли Селси.

— Сигурен съм, че е така. Това обяснява задачата на Матов: да го прати на онзи свят в щастливо неведение. В края на краищата за Карвър знаем едно нещо със сигурност, че ще направи всичко, за да си върне птичката. Руснаците също знаят това. Те го научиха по трудния начин. Така че последното, което искат да се случи, е Карвър да хукне след старата си любов и да провали мисията на Петрова, каквато и да е тя.

— Което означава, че ще отново ще се опитат да го убият.

— Да, ако успеят да го намерят. Междувременно трябва да се опитаме да разберем какво е съдържало съобщението, изпратено от Петрова на Москва.

— Работим по въпроса — увери го Селси. — До края на работното време ще сме го дешифрирали.

Грентъм изглеждаше много по весел, отколкото в началото на срещата.

— Виж дали не можеш да ускориш работата. Нямаме време за губене. Трябва да научим всичко, което си заслужава да знаем за Вермюлен. Къде другаде е бил, с кого и защо. Нареди да го следят. И

намерете Карвър. Трябва да стигнем до него преди руснаците. Тогава ще му предложим да разбере какви ги върши неговата благословена Алекс и да ѝ каже да спре. Така ще причини възможно най-голямата бъркотия за участниците.

— На руснаците това няма да се хареса.

— Искрено се надявам да е така.

— А какво ще правим с нашите братовчеди отвъд океана? Да информираме ли Ленгли?

— Не виждам защо. Във всеки случай, не сега.

— Наистина ли? Та те са наши колеги.

— Така е, Бил — кимна Грентъм, — но само до известна степен.

43.

В корпуса на това му казаха „първокласно домуване“: настаняването у местно семейство вместо издивяването с останалата част от ротата в излезли от употреба бунгала, които наемаше Министерството на отбраната. Карвър и Ларсон бяха отседнали у една от неговите братовчедки, Ева Рол, омъжена за местен земеделец. Тя беше от жените, които с еднаква лекота могат да сложат под мишница дете или чувал с храна за животните. Имаше силно развит майчински инстинкт, но без демонстрации на твърде голяма привързаност или очи, пълни със сълзи от загриженост. Изразяваше го чрез резултатните грижи, които полагаше за мъжа и децата си (към които се отнасяше като към обични, но по същество безпомощни създания), за да бъдат чисти, облечени топло и сити през цялото време.

Двамата с Ларсон вече бяха постигнали рутина. Ставаха не по-късно от пет и половина и закусваха така, че да им държи сито през целия ден. Овесена каша и плодове, варени или бъркани яйца, студени меса и сирене, препечени филийки с конфитюр. Понякога си хапваха от всичко това наведнъж и го прокарваха с литри портокалов сок, кафе и (по настояване на Карвър) силен подсладен чай.

Докато храносмилаха, Ларсон работеше върху психическата форма на Карвър: упражнения за трениране на паметта, за откриване на разликите и всичко друго, което усилваше способността му да възприема бързо информация, да забелязва характерни насоки и аномалии и да си спомня какво е видял току-що. За да може следващия път, когато проверява околността или попадне в нова обстановка, да се ориентира бързо и без затруднения.

Преди обед излизаха на пистите и стрелбищата. Зимите в Северна Норвегия са тъмни. Имаше само няколко часа синкава светлина през деня. Слънцето се доказваше над планинските вериги едва в края на януари. В последните месеци на март то изгряваше в пет сутринта и залязваше едва в седем вечерта и неговата светлина върху снега можеше да бъде замайващо силна. Природата бе сурова, но вълнуваща. Белият сняг, синьото небе, сиво-черният гранит и

тъмнозеленото море се сблъскваха във фиордите. В тях се хвърляха и скалите, за да се изложат на вечните ерозивни атаки от вълните на Северно море.

С минаването на времето Карвър осъзна, че няма ски бягане, което да не включва постепенно нарастваща болка, завършваща с пищен финал от измъчени мускули и парещи дробове, но агонията започваше все по-късно и по-късно. Малко по малко той започна да се наслаждава на тренировките. Започна да се гордее със засилващата се спортна форма и все по-голямото умение, което показваше на стрелковите позиции. Затова му оставаше време да забележи величието на пейзажа около тях. Имаше дни, когато успяваше да завърши тренировката без нито веднъж да пожелае смъртта на Тор Ларсон.

Това обаче не беше добър знак, защото норвежецът винаги забелязваше намаляването на омразата У него. На следващия ден той увеличаваше още малко натоварването, така че Карвър да остане в плен на болката и омразата му да се увеличи до нужното равнище.

На обед утоляваха глада си със спагети, картофи или черен хляб. Пилетата и рибата им доставяха протеини, а ако Ева решише да ги поглези, тази роля поемаха големи, силно подправени късове лос или северен елен.

С пълен стомах и болящо го от умора тяло, Карвър се хвърляше на леглото за няколко часа сън, след което се заемаха с вдигане на тежести, стрелба с пистолет и ръкопашен бой в една от външните постройки на фермата. В сравнение с по-голямата част от Европа в Норвегия оръжията са разрешени и леснодостъпни. След десет дни Карвър вече разглобяваше пушка или пистолет със същата бързина като Ларсон и често го изпреварваше. Тялото му постепенно си възвръщаше обичайната форма: шейсет и шест килограма мускули и кости в съотношение, което гарантираше издръжливост и сила. Той отново започна да се чувства като боец.

В продължение на три седмици температурата редовно беше над нулата и снегът започна да се топи. След поредния тридесеткилометров преход Ларсон обяви:

— Добре, вече си готов. Утре ще подготвим екипировката, а вдругиден тръгваме.

— Къде ще ходим?

Ларсон се обърна надясно и посочи към планините.

— Там горе ще прекараме четири ноци. Ще вземем всичко, от което имаме нужда. Там ще се види доколко си във форма.

44.

Директорът за връзки с клиентите едва успяваше да прикрие своята радост, докато вървяха към самолета. Преди две седмици Уейлън Макейб бе поискал да се направят някои необичайни промени в един от частните му самолети, свързани, както беше обяснил, с благотворителен проект, който имал наум. Няколко дни отделът за специални модификации на фирмата обсъжда и размишлява върху тях, за да се увери, че са изпълними, отговорът обаче можеше да бъде само положителен. Преди пет години, веднага след канадското произшествие, Макейб беше сменил доставчика си и купуваше самолетите си само от техния асортимент. Естествено, те високо оценяваха тази делова връзка и нямаха никакво намерение да я развалят.

— От името на целия наш екип искам да кажа, че смятаме онова, което мистър Макейб прави, за много благородно. — Директорът се спря в подножието на стълбата, която водеше към пътническата кабина, и се усмихна мазно. — Доставянето на лекарства за гладуващите в Африка — привилегия е да можеш да направиш подобен жест. Жалко, че не можем да го кажем лично на мистър Макейб.

Уейлън беше изпратил своя адвокат и личния си пилот, за да приемат машината.

— Наистина жалко. В момента той е малко неразположен, но аз ще му предам вашите мили слова — отговори адвокатът, който не знаеше за какво точно неговият началник смята да използва самолета. Той погледна настоятелно директора, който не помръдваше. — Е, а сега можем ли да хвърлим поглед на машината?

— Разбира се, с най-голямо удоволствие. Нашия главен инженер ще ви разведе.

Той отстъпи настрана и инженерът тръгна нагоре по стълбите, навеждайки глава, когато стигна до входа на кабината. Като махнем модното обзавеждане и високотехнологичните инструменти, самолетът не е нищо друго, освен една метална тръба с вътрешен диаметър по-

малко от два метра. Нямаше много място. Мъжете поеха в индианска нишка с инженера начело, напредвайки трудно из кабината.

— Предполагам, че вие, господа, сте запознати с този тип самолети — зададе инженерът един доста реторичен въпрос. — Добре, пред нас, в задната част на кабината, има шкаф и тоалетна, а още по-назад — малко багажно отделение. Обикновената преграда зад багажното осигурява структурна подкрепа на задната част на самолета. Е, ние я извадихме и преместихме напред... ето там, и сега тя оформя дясната стена на тоалетната. Така се отвори повече пространство в задния край на фюзелажа, за да може да се натовари онова, което смятате да хвърляте от машината. Монтирали сме люк в самата греда.

Той се беше изправил до грубата нетапицирана част от стената, която сега затваряше задната част на кабината, а до него беше кръглият люк.

— Не искахме да намалим здравината на преградата, така че трябваше да направим люка колкото може по-малък, но има достатъчно място да се мине през нея и да се влезе в по-голямото отделение, което обособихме.

Инженерът отвори люка. През него се виждаше сумрачният празен заден край на самолета.

— Доста тясно е, така че ако искате да го огледате, ще трябва да влизате един по един. Ако се вгледате по-внимателно, в края ще видите люк в пода, който е хванат с панти в предната част и се отваря надолу като падаща врата, като отворът остава в задната част. Задвижва се хидравлично от пилотската кабина или ръчно с онзи лост на рамата. Монтирахме и кош, в който може да се положи товарът, преди вратата да се отвори и да го изхвърли. Вътре има място само за човек, който да качва и да хвърля товара. Монтирахме и обезопасително въже, така че той да не изпадне през отвора.

— Радвам се да го чуя — усмихна се адвокатът. — Не искаме да ни съди някоя скърбяща вдовица.

Директорът се изсмя угоднически, а инженерът измърмори нещо неразбираемо.

— Надявам се, че точно това сте искали — завърши той обясненията си. — Мистър Макейб даде съвсем точни нареждания. Смятам, че сме успели да ги изпълним изцяло.

— Да — кимна адвокатът. — И аз смятам така.

У дома в Тексас Макейб получи известие, че вече разполага със самолет, с който може да хвърли бомба над Ерусалим. Дори сега и въпреки всичко, когато се замислеше върху онова, което се готвеше да извърши, Макейб пак си задаваше въпроса дали наистина изпълнява волята Божия? Той не знаеше как може човек да е сигурен в подобно нещо, но реши, че скоро всичко ще се изясни. Лекарите му бяха казали, че туморите се разрастват. Умоляваха го да се подложи на химиотерапия, но Макейб отказа. Той знаеше какво причиняват подобни химикали и не виждаше смисъл да си купи няколко допълнителни седмици, ако трябва да повръща като куче и да гледа как косата му пада. Предпочиташе да бъде самият себе си, когато се изправи пред своя създател. Ако доживееше да види Армагедон, щеше да знае, че Бог е бил на негова страна. Ако умреше преди това, щяха да му устроят топло посрещане в ада.

Скоро щеше да научи кое беше вярно.

45.

Карвър започна отново да се чувства като нормално човешко същество. Освен това искаше и да постъпва като такава. В нощта преди четиридневния поход Ларсон и той зарязаха спортната диета и се разходиха до Нарвик за няколко студени бири, големи порции пържоли, пържени картофи и няколко дози флирт с келнерките.

Докато се прибираха с колата, Ларсон го попита:

— А ако не иска да се върнеш?

Карвър се засмя.

— Уверен съм, че няма да ми откаже, но за твоята не съм толкова сигурен.

— Не говоря за келнерката — уточни норвежецът, — а за Алекс. Какво ще стане, ако след всички положени усилия я намериш и се окаже, че не е искала да бъде намерена?

Карвър направи гримаса. Тази възможност не му беше хрумвала. Ларсон може и да бе прав. Може би Алекс си беше тръгнала, защото повече не е искала да бъде с него.

— Господи, колко потискаща мисъл — каза той, а доброто му настроение напълно изчезна. — Не искам да мисля за това. Във всеки случай ти вероятно бъркаш. Сигурно иска да я намеря. Последният път беше така, защо сега да е различно?

— Не знам — призна Ларсон. — Във всеки случай определено беше луда по теб последния път, когато разговаряхме.

— Защо тогава смяташ, че си е променила мнението?

— Не мисля, а просто питам. Хипотетичен въпрос.

— Е, не го прави — усмихна се Карвър. — Аз ще предполагам, че иска да я намеря, докато лично не ми каже обратното. Майната им на хипотетичните въпроси.

— О, по дяволите! — изруга Ларсон, след като погледна в огледалото за обратно виждане. Той поклати отвратен глава и спря на банкетата. Едва тогава Карвър забеляза бялото „Волво“ с проблясващи светлини да спира зад тях. От шофьорската врата слезе полицаи.

Ларсон свали стъклото и започна да говори с него на норвежки. Карвър не разбираше и дума от това, което казваха, но не му звучеше добре. От дните си като кралски морски пехотинец на лагер в Норвегия знаеше, че местните ченгета могат да бъдат корави, безпощадни мръсници на милиони километри от представата на англичаните за скандинавците като безгрижни и либерални хора.

Ларсон беше помолен да слезе от колата и да придружи полицаия да спрялата отзад патрулка, където разправията продължи. Ларсон трябваше да духа в дрегера. Ченгето въведе данните му в джобен компютър и най-сетне с раздражена физиономия им махна да продължават.

— За какво се беше ядосал толкова? — попита Карвър.

— Бях под границата — обясни норвежецът. — Затова не можа да ме заключи за шофиране в пияно състояние. Отървах книжката, но ме пипна със счупен стоп и ме глоби.

Те се върнаха във фермата на Ева. Докато паркираха, един компютър, който непрекъснато тралеше из световната мрежа, попадна на име, на което беше програмиран да реагира, и отбеляза данните, в които това име беше споменато. Няколко часа по-късно в началото на работния ден един мъж влезе в кабинета на своя началник и му каза:

— Познай кой току-що изскочи от Норвегия?

АПРИЛ, 1998

46.

Два дни по-рано Алекс и Вермюлен бяха пристигнали в Рим. В хотел „Екселсиор“ него го очакваше пощенска картичка. Тя представляваше снимка на планинско село в Южна Франция, като по диагонала ѝ пишеше с префърцунени букви „Турет–сюр–Луп“.

На гърба имаше няколко реда, които гласяха: „Казах ти, че ще намеря нещо страхотно. Трябва да видиш това място, Бон Репо, Шмен дьо Дофин. Нуждае се от доста работа. Като добър предприемач мога да ти препоръчам Кени Уинтър“. Следваше телефонен номер. Картичката беше подписана от Павел.

— Отново Новак — обясни Вермюлен с усмивка, когато Алекс го попита. — Този човек никога не престава да продава разни неща.

Сега Алекс беше в сауната на хотела, за да позволи на горещината и влагата да отпуснат мускулите ѝ и потта да извлече всички натрупани в тялото отрови.

В помещението имаше още една жена. Тя улови погледа на Алекс.

— Точно както у дома можем да се насладим на парна баня!

Жената говореше на руски.

Алекс се усмихна.

— Само че в Москва щеше да се наложи да носим бански. А тук сме голи и е много по-приятно.

— Какво друго си очаквала. Хотелът е американски... — Жената поклати глава в изигран укор. — Луди Хора!

— Внимавай — усмихна се Алекс. — Моят приятел е американец.

— Е, той сигурно е изключение!

Жената се огледа внимателно, за да се увери, че още са сами, и заговори отново, но изостави светския тон.

— И какво прави твоят приятел?

— Вчера се срещна с някакъв италианец, но не пожела да каже кой е. Зная, че са се срещнали в градина на хълма Авентина. Каза, че оттам се откривала прекрасна гледка към базиликата „Св. Петър“.

Може би някъде наблизно има камери, които могат да се проверят. Освен това получи съобщение от Новак. Не зная доколко е важно, но се отнасяше за една определена къща във Франция.

Разказа ѝ подробностите. Жената очевидно не беше кой знае колко впечатлена.

— Това е недостатъчно. Среца в парка, но не знаеш с кого. Данни за къща, но нямаш представа дали са важни. Москва очаква повече от теб.

— Съжалявам, правя всичко възможно.

— Както и да е. Трябва да ти предам съобщение от заместник-директорката. Тя съжалява, че трябва да ти съобщи за смъртта на твоя приятел в Женева. Затова пък повече не се налага да плащаш болничните сметки.

Алекс зяпна. Изглежда с широко разтворени очи другата жена, преди да се приведе и да покрие лицето си с ръце. В началото плака тихо, но по-късно риданията започнаха да разтърсват цялото ѝ тяло.

Другата жена не направи опит да я утешава.

— Трябва да знаеш — заговори тя след известно време, — че това обстоятелство не променя твоята мисия. Налага се да продължаваш както досега. Това е заповед. — Стана да си върви. — Наслади се на банята си.

— Какво има? — попита Вермюлен, когато Алекс се върна в техния апартамент.

Това беше добър въпрос. Алекс беше разсеяна и не съумяваше да скрие болката в очите си. Но когато си задаваше въпроса защо, отговорът беше много по-сложен от простата загуба.

Естествено, беше опустошена от новината за смъртта на Карвър. Спомняше си какъв мъж беше той, времето им заедно, времето, което биха могли да изживеят съвместно. Месеци наред се беше вкопчвала в надеждата, че той по някакъв начин може да се оправи. Може би не напълно, но достатъчно, за да могат да имат някакво общо бъдеще. Сега тази надежда беше напълно разрушена и тъпата болка да го гледа да влачи половинчатото съществуване в клиниката се смени с пълното отчаяние на невъзвратимостта.

Но макар да не смееше да го признае дори и на себе си, Алекс изпита още едно усещане: облекчение. Бременето на отговорността, което заболяването на Карвър ѝ беше стоварило, отрови нейните

чувства към него. Дълбоко в себе си го мразеше, задето я заряза и изчезна в своята лудост, оставяйки я да се оправя както може. Това я бе принудило да приеме работата с Вермюлен. Почувства се ужасно, че ѝ минават толкова несправедливи мисли, и го намрази още повече.

Сега Карвър си беше отишъл и бремето падна от раменете ѝ. Вече можеше да си го спомня такъв, какъвто го срещна за първи път. Освен това можеше да се опита да изгради наново живота си, освободена от създанието, в което той се беше превърнал. Някъде дълбоко в подсъзнанието си дори изпитваше вълнение от това, че е свободна да опита нещо ново.

— Нищо особено — отговори тя. — В лобито срещнах позната от Москва. Тя ми каза, че наш общ приятел, който дълго време боледуваше, е починал.

Вермюлен беше седнал на писалището. Сега стана и отвори обятията си за нея. Очите му излъчваха пълно разбиране, сякаш е намерен отговорът на важен въпрос или е решен сложен проблем.

Алекс най-накрая отиде при него, и то не защото си вършеше работата, а защото той беше жив, дишащ човек и тя се нуждаеше от убежището на силните му ръце и широките рамене. Положи глава на гърдите му, а той я галеше по косата, докато тя плаче. Повдигна главата ѝ и избърса сълзите от очите ѝ. Целунаха се. Отначало нежно, но после с все по-нарастваща страст, докато, без да каже дума, той я хвана ръката и я поведе към спалнята.

47.

Вече бяха три дена под открито небе и им оставаше още един. Беше рано вечерта и разполагаха с още малко време, преди слънцето да залезе. Правеха траверс по един югоизточен склон, за да се скрият от вятъра, който духаше откъм морето в северна и западна посока. Планините не бяха по-високи от хиляда и петстотин — хиляда и шестстотин метра, но завършваха с остри като акулски зъби върхове, които приличаха на смалени копия на Матерхорн и Айгер. Това ги правеше да изглеждат много по-внушителни. Сега Карвър и Ларсон бяха на равни начала, докато сменяйки посоките с резки завои, се изкачваха диагонално нагоре. Не разговаряха много–много. При тези ежедневни натоварвания дъхът беше прекалено ценен, за да го хабят за разговори.

Пред тях се простираше дълъг гол хребет, гръбнак от скали, широк само няколко метра, щръкнал от тялото на планината. Склоновете от двете страни се спускаха стремглаво надолу, преди да преминат в полегат наклон и да се разлят в равна долина на триста метра под тях. Двамата мъже възнамеряваха да минат по хребета, а после да се спуснат обратно до по-ниски и закътани места, където можеха да опънат своята двуместна алпийска палатка, да кипнат малко вода на керосиновия котлон и да разтворят сухата си храна. Карвър с нетърпение очакваше вечерята от говеждо с ориз и къри — класическо меню от готварската книга на Кралската морска пехота. Този вкус му напомняше доброто старо време.

Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-малко заслони имаше около тях. Започнаха да усещат усилващия се вятър, който се вкопчваше в дрехите им, блъскаше раниците на гърбовете им и ги пляскаше с краищата на качулките на канадките им по ушите. През последния час и нещо склонът, който се издигаше пред тях и отляво, закриваше зрителното поле. Постепенно се бе смрачило, когато синьото небе се покри с уголемяващи се сиви облаци. Но сега щом приближиха хребета, небето се разчисти пред тях и можаха да видят Атлантическия океан.

Ларсон, който вървеше няколко крачки пред Карвър, махна с ръка и посочи нещо на хоризонта, придружавайки движенията си с една–едничка дума:

— Буря!

Нямаше нужда да го казва на Карвър. Далеч пред тях на северозапад черни като въглен облаци се трупаха като стена, която щеше да надвисне над тях и вече скриваше избледняващата слънчева светлина като голяма черна завеса, плъзгаща се по небето.

С всяка изминала минута вятърът се усилваше и скоро се превърна в снежна вихрушка, която духаше право в лицата им. С падането на температурата опасността от измръзване щеше да нараства. Голата кожа можеше да пострада само за няколко минути.

Карвър погледна покрай Ларсон към хребета, а после премести очи към приближаващата буря. Нямаше да успеят да минат по хребета, преди тя да се стовари върху тях. Ако ги завареше на това място без никакво укритие, щеше да ги отвее оттам подобно на тичинки от глухарчета. Дори да оцелееха от атаките на вятъра, щяха да бъдат изправени пред пълна неизвестност. Носеният от вятъра сняг и настъпилият сумрак щяха да направят околността неразпознаваема. Двамата щяха да останат напълно дезориентирани в средата на едно бяло море, където представите за ляво и дясно, горе и долу вече нямаше да имат значение. Дори на равно място покриващата всичко снежна пелена бе достатъчно опасна, а на тесния хребет с два стръмни спускащи се от двете страни склона означаваше сигурна смърт.

Карвър посочи напред, след което поклати решително глава и прекара пръст по гърлото си. Ларсон кимна утвърдително и посочи назад към основния масив на планината.

— Трябва веднага да направим лагер — изкрещя той, едва успявайки да надвика бученето на фъртуната.

Те се обърнаха и се върнаха десетина дължини на ските до една къса равна издатина в завета на планината, която щеше да им осигури известна защита от яростта на природните стихии. Свалиха ските, забиха ги здраво в снега, а до тях щеките. После смъкнаха раниците от гърбовете си. Освободиха се от тях и мълчаливо започнаха да копаят правоъгълна дупка в снега, наподобяваща плитък окоп. Трябваше да устояват на пристъпите на вятъра и носения от него сняг, които сякаш

искаха да ги откажат, също като хулиган, който с ритник разрушава пясъчния замък на по-малките.

Когато дупката стана дълбока до коляното, Карвър отиде при раницата на Ларсон и отвърза от нея найлоновия плик, в който беше палатката. Ако успееш да я разпънат в плиткия окоп и след това да затрупат със сняг краищата, щяха да разполагат с добро убежище, за да устоят на бурята.

Работейки бързо, но методично, Карвър подреди пръчките, колчетата и въжетата. По-добре да отделиш минута и да го направиш сега, отколкото да се паникьосаш по-късно, ако нещо се изгуби. Двамата с Ларсон забиха колчетата в снега, за да са готови да поемат въжетата. Палатката беше чисто нова и специално конструирана така, че да се опъва лесно. При нормални обстоятелства това отнемаше само няколко минути, но бурята беше на друго мнение. Вятърът се усили до ураганен и снеговалежът стана по-обилен. Карвър и Ларсон бяха силни мъже в добра форма. Освен това знаеха какво правят. Екипировката им беше възможно най-модерната. Двамата вложиха всички сили да се справят със свръхлекия материал на бъдещото си убежище. Но успяха да устоят на природните сили толкова, колкото Кнут Велики^[1] е могъл да спре прилива.

Фъртуната се усили още повече. Тя измъкна яркочервената палатка от ръцете им и я издигна високо като хвърчило, но те успяха да наблюдават неговия полет само няколко секунди преди да изчезне в обгръщащата всичко белота.

Карвър гледаше, докато червеното убежище изчезна от погледа му. Позволи си кратък момент на разочарование, но се стегна и насочи вниманието си към по-належащия проблем с оцеляването. С всяка секунда видимостта ставаше по-малка. Очертанията на раниците, ските и щеките вече едва се виждаха, а Ларсон беше само тъмна сянка, полускрита от танцуващия наоколо сняг.

— Насам! — изкрещя Карвър. Той се протегна, хвана Ларсон за ръката и го задърпа, докато се бореше с пристъпите на вятъра натам, накъдето тяхната палатка бе отлетяла.

Дълбоки преспи се бяха натрупали между склона на планината и широката тераса, където стояха. Ако времето беше хубаво, щяха да се заровят под тях, за да си направят нещо като импровизирано иглу, но сега това щеше да им отнеме два до три часа. Карвър смяташе, че

разполагат с петнадесетина минути преди леденият вятър и обилният снеговалеж напълно да ги съкрушат. Единствената им надежда беше да изкопаят груба пещера. Тя щеше да е отчасти отворена и изложена на стихииите, но поне щеше да им осигури някаква защита.

Карвър се залови за работа: Сечеше снега и го изхвърляше на големи бели ледени късове, които доста приличаха на сгуробетон. До момента не се беше спирал вече девет часа. Последната храна, която беше приел, бяха енергийните бисквити и шоколадът, които изяде пътьом. Беше измръзнал и обезводнен и едновременно се потеше и трепереше от студ, въпреки че носеше няколко слоя специално планинарско облекло, което беше създадено, с цел да поглъща потта и му държи колкото може по-топло и сухо. Но с намаляването на енергията му и при усилващото се обезводняване дрехите вече не го пазеха толкова добре, трябваше да завърши колкото може по-бързо пещерата, но слабостта, която правеше убежището толкова жизненоважно, го бавеше и превръщаше всяко движение с лопатата във върховно усилие.

Въпреки фъртуната можеше да види, че Ларсон не е в по-добро състояние. Движенията му бяха бавни и не твърде резултатни. Той се обърна и погледна към Карвър и макар очите му да бяха скити зад очилата, по смъкнатите рамене и сведената глава беше ясно, че приятелят му е готов да се предаде.

Карвър направи няколко помпи с юмрук и му изрева:

— Давай! — Нямаше представа дали Ларсон е чул гласа му, жестът обаче изглежда го разбуди, защото той сякаш се стегна и се нахвърли с лопатата върху пещерата в последен отчаян пристъп на енергия.

По всички разумни мерки Карвър беше надхвърлил всякакви граници на човешката издръжливост. Изтощението на мускулите, постоянният недостиг на кислород в дробовете, несекващото блъскане на фъртуната и студът, който беше започнал да забива немилостиви шишове в плътта му, се сляха в една всеобхватна агония. Всичко, което трябваше да направи, за да се освободи от нея, беше да се поддаде на изкушението да спре за малко, да се отпусне на снега и да заспи, предавайки живота си на тази призрачна бяла прегръдка. Ето защо подборът и обучението на специалните части включват причиняването на болка, която в цивилните среди би се приела за нарушаване на

човешките права, тъй като си е чисто мъчение. Обаче тук въпросът е не само във физическото закаляване. В тези тренировки има психически и почти духовен елемент. Да приемеш агонията и изтощението и тъй като винаги можеш да се откажеш и предадеш, да ги направиш част от своя живот. Това изисква същия талант за самоумъртвяване, какъвто е нужен, за да създадеш печелец златни медали маратонец или боксьор. Всичко го болеше. Искаше да се откаже и да спре. Въпреки това упорито продължаваше да копае.

До него Ларсон отново се разколеба. Той беше дал от себе си всичко, което можеше да се очаква. Не можеше да иде по-нататък и да положи онези безумни усилия, от които зависеше оцеляването му. Той едва успяваше да повдигне лопатата си и драскаше по снега, вместо да го загребва и изхвърля. Карвър можеше да види, че Ларсон е минал границата, след която окуражаването губеше всякакъв смисъл. Налагаше се сам да довърши работата.

Той издълба отвор с височина до кръста и вътре изкопа само толкова, колкото да има място за двамата да се свият един до друг с лица към отвора, а екипировката им да лежи в краката. Ларсон се хвърли вътре с цялата си дължина, преди да събере достатъчно сили да седне с гръб към стената и да сгъне крака до гърдите и прегърне коленете си. Главата му клюмаше напред, сякаш шията му вече нямаше сили да я удържа. Силна тръпка разтърси тялото му, вероятно от пристъп на треска. Карвър измъкна спалния чувал от раницата му и го разгърна.

— Пъхни се вътре — нареди той.

Ларсон изръмжа нещо несвързано, но не помръдна. Карвър вдигна очилата му нагоре и видя, че очите му са замъглени и нефокусирани. Хипотермията беше започнала.

Той вдигна краката на Ларсон с лявата си ръка, а с дясната нахлузи чувала върху тях и го издърпа нагоре до бедрата. После го прегърна през кръста, повдигна тялото му от земята с нещо като пожарникарска хватка и издърпа чувала под задника му. Остави го отново на земята и го издърпа нагоре, докато вмъкне вътре цялото му тяло. Сега норвежецът беше загърнат и изолиран от леденото докосване на пода и стените. Обаче трябваше да се свършат още много неща.

Беше жизненоважно да се вкара топла напитка в тялото на Ларсон. Карвър извади керосиновия котлон и нагнети с помпичката налягане, за да може да я запали по древния начин с открит пламък. Имаше кутийка кибрит, но не можеше да драсне клечката с ръка в дебела скиорска ръкавица. Свали дясната, излагайки ръката си на студа, но тя започна да трепери. Опита се да драсне клечка, но само я плъзна леко по ивицата с червения фосфор. Повтори движението, но сега вложи твърде много сила и клечката се строши в основата на главата.

Последваха още три опита. И трите пъти успя да запали клечките, но пристъпите на вятъра, които нахлуваха в снежната пещера, ги гасяха.

Ларсон потрепери още веднъж конвулсивно. Така нямаше да стане. Карвър си нахлузи ръкавицата и изпълзя навън. Взе единия от срязаните снежни блокове и го разположи пред входа. Трябваша му пет скъпоценни минути, за да иззида ниска стена, малко по-висока от глезените. Пет минути, в които спазмите на Ларсон станаха много побурни. Обаче сега най-сетне имаше преграда, която му осигуряваше защита срещу вятъра и Карвър можа да запали керосиновия котлон, да разтопи сняг в тенджерка и да направи силен чай, подсладен със захар и подсилен с кондензирано мляко. Той отсипа малко в чашата на Ларсон, вдигна я до устата му и внимателно му даде да отпие. В началото норвежецът се задави и не можа да преглътне, но после се отпусна и отпи. В очите му проблесна искрица живот.

Карвър също изпи няколко глътки. След това отвори страничния джоб на раницата си и измъкна оттам калъп ментова захар „Кендал“. Тя представляваше бял блок от захар, глюкоза и вода, ароматизирани с мента. Почти не съдържаше протеини или никакви здравословни съставки, които биха накарали очите на почитателите на правилното хранене да блеснат. Обаче като средство за подхранване на изтощено тяло „Кендал“ нямаше равна на себе си.

Двамата си поделиха калъпа. Ларсон не се зае да го дъвче, а остави сладкото съдържание да се стича по гърлото му, като само от време на време преглъщаше. Карвър внимателно огледа долната част на лицето му, която беше изложена на вятъра, за следи от белезникави вощъчни петна, но не видя такива.

— Кожата ти изглежда чиста — каза той успокоително. — Въпреки това може да имаш измръзвания. Усещаш ли бодежи по кожата на лицето?

— Не — поклати глава Ларсон. Отговорът не беше кой знае какво, но поне говореше.

— Ще ти приготвя нещо за ядене — обеща Карвър и се дръпна настрана, за да стопли вода и разтвори ориза и изсушеното говеждо с къри. Когато се нахраниха, мракът вече ги беше обгърнал. Карвър се вмъкна в своя спален чувал. През следващите няколко часа направи още няколко пъти чай. Ларсон сякаш почна да се съвзема. Тръпките намаляваха и накрая съвсем престанаха. Когато заспа, дишането му беше плитко, но съвсем равномерно. Обаче Карвър знаеше, че макар непосредствената криза да беше отминала, основната заплаха си оставаше. Ако Ларсон не бъдеше свален от планината, за да получи квалифицирана лекарска помощ, му оставаха само няколко часа живот.

---

[1] Крал на Дания, Англия, Норвегия и част от Швеция 1018–1035 г. — Б.пр. ↑

48.

С нежна усмивка на лицето Кейди Джоунс четеше електронни писма. Преди няколко дни двама от най-близките ѝ приятели в Лос Аламос, Хенри Вонг и Мей Ди, се бяха оженили. Заминали бяха на меден месец в Рим и тъй като и двамата бяха техничари, не бяха изпратили у дома нито една картичка по пощата. Вместо това бяха намерили някакво интернет кафене. Писмото на Мей до Кейди беше бърливо, подробно и интимно — както подобава между две близки приятелки. Писмото на Хенри беше само от няколко реда, в които уведомяваше Кейди, че Рим е страхотно място. Беше добавил и цяла поредица цифрови снимки заедно с коментари към тях.

Любима му беше една снимка на Мей в парка на Авентинския хълм с гръб към река Тибър, а зад гръба ѝ си виждаха куполите на катедралата „Св. Петър“. Тя сияеше. Изглеждаше много добре, а лицето ѝ грееше от толкова силно щастие, че сякаш озаряваше всичко наоколо.

„Аз съм един щастлив ловец на бомби!“ — така гласеше текстът под снимката. Кейди разглеждаше снимките на служебния си компютър, който имаше много по-голям екран с много по-висока разделителна способност от машините в римското кафене. Затова забеляза нещо, което Хенри не бе могъл да види: в дъното на снимката се виждаха двама разговарящи мъже. Тъгълът на снимане създаваше илюзията, че те надничат изпод мишницата на Мей подобно на странни джуджета. От чисто любопитство Кейди увеличи изображението, за да ги види по-отблизо, и направо зина.

— Боже мили!

Лицето на мъжа отдясно беше едва различимо, но неговият другар ѝ беше добре познат. Ако двамата не водеха невинен светски разговор, тази отпускарска снимка изведнъж щеше да придобие съвсем ново значение.

Тя набра един номер във Вашингтон. Специалният агент на ФБР Том Мулво, човекът, който ръководеше операцията край езерото Гъл, беше преместен във Вашингтон, за да се включи в тайния екип,

търсещ руските бомби. Между тях се беше установила добра работна атмосфера. Тя му каза, че ще му пусне имейл, и изчака няколко секунди.

— Отвори ли снимката?

— Да, благодарско, че ми я изпрати, макар размяната на горещи каки да е мъжко забавление.

Кейди си представи широката усмивка на Мулво. Когато ситуацията позволяваше, той обичаше да се шегува. На нея това не ѝ пречеше.

— Много смешно, Томи. Тази „гореща кака“, както я нарече, е Мей Вонг, красивата, чувствителна и много умна съпруга на моя помощник Хенри Вонг. Не искам да се кокориш по нея, а обърни внимание на двамата мъже...

— Онези, които сякаш надничат изпод мишницата ѝ?

— Да... Разпозна ли ги?

За известно време се възцари мълчание, докато Мулво разглеждаше снимката.

— Този отляво ми изглежда познат.

— И аз си помислих това — каза Кейди. — Почти съм сигурна, че съм виждала снимката му в някакво списание. Той е генералът, чиято секретарка беше убита в градския парк във Вашингтон.

— Вермюлен — съгласи се Мулво. — Да, спомням си. Обаче какво ни засяга нас двамата това?

— Не той привлече вниманието ми, а другият, с по-тъмната коса. Това е д-р Франческо Рива. Той е италианец. Дойде тук и се дипломира в Масачузетския технологичен институт. След това работи десетина години в Националната лаборатория „Лоурънс Ливърмор“. Там се запознах с него. Мулво, мога с чиста съвест да кажа, че той е отличен ядрен физик.

— И мен трябва да ме е грижа за това, защото...

— Защото, първо, специалността на Франки беше миниатюризацията на ядрени оръжия и второ, защото напусна лабораторията преди пет години и сякаш потъна в земята. Трябва да имаш предвид, че в нашия занаят всеки познава всекиго. Ако не лично, поне по име. Кой с какво се занимава и къде го прави. Обаче през последните години Франки Рива с нищо де се е занимавал. Не и открито.

— И сега ще ми кажеш с какво се е занимавал тайно? — предположи специалният агент.

— Не знам, или по-точно, не знам със сигурност. Но той не беше от хората, които живеят като отшелници у дома пред компютъра с кутии от пица, разхвърляни из кухнята. Падаше си по европейски спортни коли, хубави мадами и вечери за двама в заведения, където главният келнер трябва да превежда менюто.

— Значи е имал нужда от пари?

— Точно така — кимна Кейди и продължи. — Затова напусна „Ливърмор“. Заяви, че вече ще работи за заплата от частния сектор. Това не е нещо необичайно. Мнозина отиват да работят в комерсиалните изследователски лаборатории. Обаче Франки не се появи в нито една от лабораториите, които са ми известни на мен. В ядрените среди се говори, че продава уменията си на хора, които искат бомби и са готови да платят всяка цена.

— А защо ние никога не сме чували за този тип?

— Ако се е върнал у дома в Италия, той е извън вашата юрисдикция.

— Обаче никой от агенцията не го спомена по време на четирите ни информационни срещи.

— Томи, не искам да прозвуча като предателка, но невинаги агенцията е толкова добре информирана, колкото би трябвало...

Мулво се изхили.

— Ааа, чух те...

— Добре, а сега се запитай какво ли би правил Франки Рива с генерал Вермюлен? Аз проверих информацията за него в базата „Лексис Нексис“. Има твърдения, че играе ролята на посредник в международна оръжейни сделки. Бившата му секретарка е убита в парк, където от десетилетия никой не е бил убиван. Той си взема едногодишна отпуска от работата, за да пътува из Европа, а няколко жълти издания твърдят, че е взел със себе си горещата си нова секретарка. И ето ти го в Рим да води частен разговор в един усамотен парк с ядрен физик, който знае всичко, което е нужно, за изработката на такива бомби, каквито ние търсим. Искам да кажа, това не ти ли се струва... и аз не знам... интересно?

— Кейди, не знам как ми се струва — отговори Мулво. — Не разбирам какво искаш да ми кажеш.

— Казвам ти, че човек, който разполага с връзки на най-високо равнище из целия свят, изкарва си хляба с търговия на оръжие и уж е на почивка, за да чука на спокойствие секретарката си, има тайна среща с тип, който със затворени очи може да направи проста ядрена бомба с големината на куфар. А още по-лесно би обновил вече съществуваща. Освен това ти казвам, че може би не сме единствените, които знаят, че казаното от Лебед е истина.

— Разбрах — отговори агентът, — но не съм сигурен дали да повярвам. А ако повярвам, ще трябва много да внимавам с доказателствата, преди да запозная висшестоящите с тях. Вермюлен има приятели, които могат да прекъснат моята, а и твоята кариера, ако започнем да отправяме неверни обвинения...

— Няма защо да го обвиняваме в каквото и да било... — прекъсна го Кейди. — Не още. Обаче можеш да го провериш. Нали разбираш, съвсем дискретно. Искам да кажа, че щом Вермюлен се е срещнал с Франки Рива в Рим, може да е провел други срещи в различни градове. И ако разберем с кого е говорил, можем да си съставим някаква картина. Освен това отдай го на женската ми интуиция, ако искаш да се покажеш сексист, но си мисля, че съвпадението е прекалено удобно. Някой тупва по главата неговата петдесетгодишна първа секретарка и пет минути по-късно се появява красавицата, която съвсем случайно увисва на врата на генерала по време на обиколката им из най-романтичните европейски градове...

— Може би просто завиждаш... — подхвърли Мулво.

— Как да не завиждам на жена, която е по-млада от мен и е закачила на въдицата генерал хубавец и при това вдовец? Том, да оставим закачките настрана. Това може би си заслужава да бъде разнищено. Не е като да имаме хиляди други следи, които да се нуждаят от вниманието ни. Просто се поогледай из различните ви бази данни. Когато следващия път дойдеш насам, аз ще черпя.

— Е, д-р Джоунс, как бих могъл да откажа на подобно предложение?

49.

По някое време през нощта Карвър беше заспал от изтощение, защото се събуди изведнъж, усещайки, че изгряващото слънце грее право в очите му. Когато примижа, за да може да погледне както трябва, осъзна и нещо друго: наоколо цареше тишина. Бурята беше утихнала.

Сега трябваше да потърси помощ за Ларсон. Тук горе в планината сигналът на мобилните телефони беше слаб, ако изобщо имаше. Единственият сигурен начин да се свърже, беше да отиде до някоя от туристическите хижи, които местните власти бяха построили из околностите, и да използва връзката за извънредни случаи. Карвър разгледа картата. Най-близката хижа се намираше на пет километра обратно по пътя, откъдето бяха дошли вчера. По-голямата част беше спускане. Той стопли две купи с овесена каша за себе си и за Ларсон и след като обеща на своя приятел, че скоро ще дойде помощ, пое надолу по пътя, откъдето бяха дошли.

Докато се спускаше по финия прясно навалял сняг, заслепяващ на яркото слънце, което грееше от безоблачното небе, Карвър осъзна, че е обладан от напълно ново усещане. Чувстваше се великолепно. Беше преминал успешно екстремна физическа и психическа проверка и това го изпълваше с увереност. Сега беше готов да започне издирването на жената, която обичаше. Междувременно трябваше да се страхува за Ларсон. Когато стигна до хижата и се свърза със спасителната служба, се изпълни с увереност, че ще стигнат навреме при пещерата. Затова не се изненада, когато беше качен на снегомобил от един весел мъжага, който му съобщи, че неговият приятел вече е в болница и че още е доста зле, но сигурно ще се възстанови напълно.

Карвър също беше откаран в болницата, за да бъде прегледан за признаци на измръзване и хипотермия. След прегледа той посети Ларсон, за да се увери, че е добре, и обеща да се отбие отново сутринта.

— Не се притеснявай, ще се оправя — уморено се усмихна норвежецът.

В стаята влезе сестрата, за да провери температурата и пулса на болния. Беше типична норвежка красавица: висока, руса и синеока.

— Хващам се на бас, че ще се оправяш — ухили се Карвър.

Той излезе от болницата с мисълта да намери нещо за хапване и да обърне една бира, преди да поеме обратно за Бейсфьорд. В този момент нещо привлече погледа му.

Точно срещу главния вход стоеше някакъв мъж, забил нос в английски вестник. Той вдигна глава, видя Карвър и му се усмихна.

На Карвър му трябваша няколко секунди, преди да се сети кой е.

— Какво правиш тук? — попита той и доброто му настроение изчезна така бързо, както го беше обхванало.

— Писна ми да чакам кога ще почукаш на вратата ми — отговори Грентъм. — Затова реших аз да почукам на твоята. — Той потупа Карвър по рамото като стар приятел. — Хайде, хотелът ми не е далеч, а и ни чака кола. Мисля, че онова, което имам да ти казвам, ще ти се стори много интересно.

Един от хората на Грентъм чакаше до вратата на автомобила, а друг седеше зад волана. Те изминаха само стотина метра, преди да спрат пред малък старомоден хотел. Във фоайето имаше малък диван и няколко кресла, подредени около отворената камина. От тавана висеше богато украсен полилей. На стената имаше гоблен, а между креслата стоеше ниска масичка за кафе.

Единият от хората на Грентъм му подаде преносим компютър, който той постави на масичката. След това мъжът се присъедини към колегите си, които стояха на няколко метра встрани, държаха под око своя шеф и със своето присъствие прогонваха всеки, който би искал да седне на масичката.

— Седни и се разположи удобно — покани Грентъм Карвър и му махна да се приближи.

— Е, и какви са тия важни новини? — попита той.

Грентъм включи машината и отвори един пауърпойнт файл. Екранът се запълни от снимката на американски генерал в парадна униформа.

— Казва се Кърт Вермюлен — обясни Грентъм. — Допреди три години беше генерал-лейтенант от американската армия. — Той направи кратко обобщение на военната кариера на генерала.

— Капитан Америка — заключи Карвър^[1].

- Нещо подобно.
- И защо искате да го убия?
- Не съм казал такова нещо.
- Защо тогава си бил този път?
- Зависи — отговори Грентъм.
- От какво?
- От онова, което е намислил...

Грентъм отвори нова страница. На нея се виждаха зърнести черно-бели снимки на Вермюлен в цивилни дрехи. Някои очевидно бяха свалени от камери за наблюдение, а други заснети от фотографи. На едната генералът крачеше покрай венециански канал, на втората беше сред тълпата зрители в красив театър, а на третата се готвеше да пресече оживена улица.

Карвър ги разгледа с еднакво безразличие.

— Ами пожелавам ти успех — подхвърли той, — аз си имам друга работа.

— Знам — усмихна се Грентъм. — Както в доброто старо време. Но преди това има още нещо, което трябва да видиш.

— Не мисля. — Карвър се надигна да си ходи.

Грентъм остана невъзмутим.

— Ако бях на твое място, бих останал, защото със сигурност ще искаш да видиш това.

Карвър го изгледа. Грентъм излъчваше спокойствието на играч, напълно сигурен в ръката, която държи. Единственият начин да я види, беше да си плати.

— Добре — отговори той, без да сяда. — Показвай.

— Хвърли още едно око на тези — усмихна се Грентъм и започна отново да прехвърля снимките с Вермюлен.

— Нали ти казах, че не ме интересуват.

Грентъм се усмихна отново.

— Да видим тези — той отвори нов файл. От него излязоха същите снимки, които бяха разглеждали досега, но тук рамките бяха по-широки. Затова се виждаше човекът, който беше скрит в първия комплект: жената, която беше с Вермюлен и една тъмнокожа двойка пред хотел „Грити“ във Венеция. Тя стоеше до генерала в копринена вечерна рокля във Виенската опера и разглеждаше с него забележителностите на Рим. Накрая нов комплект снимки показваха

двамата на яхта. Вермюлен в къси бели панталони с бяло поло, а тя по бикини с вдигнати на главата слънчеви очила. Снимките бяха много зърнести, сигурно бяха заснети от много голямо разстояние. Двойката стоеше под тента на кърмата на лодката. На първата снимка разговаряха. На другата тя беше сложила ръка на гърдите му. Карвър не можа да разбере дали си играе или се опитва да отблъсне мъжа. На третата снимка ръцете му бяха на раменете ѝ. На следващата я водеше или дърпаше към каютите на яхтата. С това представлението свърши.

— Лайно — изсъска Самюъл Карвър.

— Да, знаех си, че това ще свърши работа — отбеляза Джек Грентъм.

---

[1] Едноименен комикс за свръхгерой. — Б.пр. ↑

50.

От момента, когато беше започнал да идва на себе си, Карвър се питаше какво в действителност изпитва към Алекс. Когато възстановяването му напредна, той започна да сглобява късчетата спомени за няколкото дни и нощи, които бяха прекарвали заедно. В един от магазините в Бейсфьорд някаква жена мина близо до него и когато го лъхна парфюмът ѝ, той веднага се сети, че Алекс използва същия аромат, и му се стори, че отново лежи до него. Разбира се, той и Тор Ларсон бяха разговаряли за нея. Тор му разказваше истории за месеците, докато той беше лежал в клиниката, или за първата си среща с Алекс само по бельо на „Ла Перла“ и кестенява перука. Тя точно се готвеше да съблазни един швейцарски банков служител, тяхната единствена връзка с тайнствените мъже, които бяха купили смъртоносните услуги на Карвър, а след това се опитаха да го убият.

— Боже, колко добре изглеждаше — каза тъжно Ларсон. — Много ти завидях. Искам да кажа, че знаех какво сте правили.

Ларсон гръмко се засмя и Карвър заедно с него, макар че си спомняше неясно Алекс в онази хотелска стая. Знаеше със сигурност, че същия следобед бяха правили любов там, но спомените му бяха мимолетни и откъслечни, отблясъци от безвъзвратно изгубено време.

Тогава видя снимката на Алекс на яхтата, сграбчена от ръцете на друг мъж, всички досега скрити чувства избликнаха и болката, която изпита, беше като нажежена дамба върху сърцето, която изписа името ѝ върху него и го беляза за цял живот.

— Сядай — каза Грентъм. — Ще ти поръчам нещо за пиене. Изглеждаш така, сякаш малко алкохол ще ти дойде добре.

Той щракна с пръсти към един от своите хора, сякаш викаше келнер.

— Уиски, и то бързо.

Карвър впи поглед в самодоволното му изражение.

— Изобщо не ти пука, нали?

— Напротив. Със сигурност ми пука за моята работа и за страната, в чието име я върша. Точно затова съм тук. Някой е наредил

на Александра Петрова да постави меден капан на Кърт Вермюлен. Сигурен съм, че и ти си стигнал до същия извод като мен: тя се е върнала при своите корени и отново работи за руснаците. Не знам защо. Може би ѝ е писнало да седи и да чака да се събудиш.

— Тя плащаше сметките за клиниката — вметна Карвър.

— Колко похвално. Пожертвала е леко опетненото си целомъдрие за мъжа, когото обича.

Карвър изгледа Грентъм, след това стрелна поглед към неговите хора наблизко и се наведе.

— Странно как се връщат спомените ми. Като говориш така, си спомням за последната ни среща. Ти пусна някаква гадна забележка, а аз ти обясних, че мога да те убия със собствената ти писалка. Спомняш ли си?

— Точка за теб — отговори Грентъм. — Това наистина беше излишно. Нека да поговорим делово. Знаеш ли как са стигнали до Петрова и са я накарали да участва в тази лудория?

— Вдовицата на Юрий Жуковский е отишла в заведението, където е работела Алекс. Опитала се е да избяга, но очевидно не е успяла.

— Точно така — кимна Грентъм. — И ние смятахме, че това трябва да е почеркът на заместник-директорката Жуковская. Много силна и впечатляваща жена. Наречи ме циник, но ми хрумва, че госпожица Петрова може да е работила през цялото време за нея.

— Съмнявам се. Алекс се чукаше с нейния съпруг...

— Точно така. Жуковская е контролирала любовницата на своя мъж. Такава жена е тази заместник-директорка. Блестящо...

За миг Грентъм сякаш се отдаде мислено на възхищението си, но после отново се върна в действителността.

— Както и да е. Нека ти разкажа какви ги върши Петрова, откакто си я видял за последен път. Мислим, че е закачила Вермюлен на въдицата си във Вашингтон, където е седалището на фирмата му, но през последните няколко седмици са в Европа и се реят наоколо като оглупели младоженци. Разбирам защо руснаците са любопитни. Очевидно е, че Вермюлен изпълнява някаква мисия. Провел е среща в Амстердам, но още не знаем с кого. След това е заминал за Виена, за да се види с юнак на име Новак, който си изкарва хляба със съмнителна търговия на оръжия и информация. Лицето, с което се

срещна във Венеция, беше бивш негов колега от армията на име Редин. Както можеш да видиш на снимката, госпожа Редин също е участвала, така че да мине за случайна среща, но се съмнявам в това. След това дойде ред на Рим. Проследихме го, че е провел друга среща там, но снимките бяха толкова лоши, че не можахме да установим самоличността на другия човек. В момента се намират на яхта, която Вермюлен нае за почивка по средиземноморското крайбрежие.

Последните снимки, които ти показах, са направени преди два дни край бреговете на Корсика. Моето тълкуване е, че са имали някакъв спор. Или може би тя се опитва да го успокои. Нали разбираш, тя работи сама, без подкрепа, и трябва да направи всичко възможно, за да го държи в настроение. Колкото повече се сближават, толкова по-яростен ще бъде той, щом разбере, че тя го е мамила. Може да се опита да избяга, но тогава той ще знае със сигурност. Карвър, тя в затънала в лайната, и то заради теб.

— Какво искаш да направя?

— Мислех си, че никога няма да попиташ.

Грентъм отвори нов файл и на екрана на лаптопа се появи британска паспортна снимка на мъж на тридесет и няколко години с пясъчноруса коса и предизвикателно непреклонно изражение на лицето.

— Това е Кени Уинтър — обясни Грентъм. — Вдругиден трябва да се срещне с Вермюлен на обяд в крайбрежния „Отел дьо Лак“ между Ница и Кан в Южна Франция.

— Звучи много изискано.

— Съмнявам се. Вермюлен има някаква работа за Уинтър. Прихванахме разговор. Става дума за сляпа среща. Двамата не се познават, така че Уинтър очевидно е бил препоръчан от някого.

— Каква е работата?

— Вермюлен не пожела да му каже. Каза, че ще му съобщи подробностите лично. Обаче има само една причина, за да се обадиш на Кени Уинтър, и тя е, че искаш да откраднеш нещо за теб. Този тип е изкарал последните петнадесет години в изпълнение на подобни заявки: кражба на важни документи, индустриални чертежи, прототипове, финансови документи и от време на време по някоя банкова касетка. Освен това не е придиричлив в избора на клиенти. Крал е военни тайни за руснаците, китайците, иракчаните, ИРА. Ние

изгубихме добри служители и служителки заради него. Този тип е безскрупулно лайно с кръв по ръцете. Обаче нито веднъж не можахме да го пипнем. Разбира се, арестуван е безброй пъти, но доказателствата никога не бяха достатъчни, за да бъде осъден. Кени Уинтър си купи бардак в Тотъридж и лежа на стадиона на „Арсенал“. Кара бързи коли и чука красиви жени...

— Виж, него бих могъл да убия — иронично подхвърли Карвър.

— Прекрасно — вече напълно сериозно каза Грентъм, — защото точно това ще направиш.

51.

— Петрова обаждала ли се е? — попита Олга Жуковская. Полковникът от ФСБ, който стоеше пред нея, поклати глава.

— От срещата в Рим не сме имали контакт. Погрижих се да пуснат стандартната бележка в страницата с обяви на „Интернешънъл Хералд Трибюн“, но тя не отговори.

— Знаем ли къде е?

Полковникът отново поклати глава, но този път някак извинително.

— Не. Имаме основания да предполагаме, че Вермюлен е наел яхта, обаче не можахме да потвърдим това със сигурност. Но и да бяхме, нямаше да можем да я проследим. Както госпожа заместник-директорката знае, ресурсите ни вече не са това, което бяха. От септември 1995 не сме изстреляли нито един разузнавателен сателит. Напълно ослепяхме, след като изстреляният тогава престана да работи година по-късно. — Той въздъхна малко пресилено. — Налагахме волята си из цял свят, а сега в най-добрия случай разчитаме на кражбите на снимки от западните комерсиални сателити...

Обаче Жуковская не беше в настроение да се самосъжاليا. Това беше чувство, към което никога не беше проявявала разбиране.

— Може и така да е, но въпреки това трябва да ги намерим. Вермюлен планира нещо. Усещам го.

Полковникът стоеше безмълвен, за да позволи на своята началничка да размишлява на спокойствие. На нея не ѝ трябваше много време да вземе решение. Олга Жуковская беше жена, която знае какво иска.

Това беше едно от качествата, които я бяха превърнали в много ефикасен ръководител.

— С каквото и да се е заел Вермюлен, то включва участието на Павел Новак. Той сигурно знае какво става. Много скоро и ние ще разберем.

52.

Кени Уинтър се трудеше здраво, за да стане уважаван гражданин. Членуваше в местната асоциация на консерваторите, дари пари за реставрацията на църквата и членуваше в клубовете по голф и тенис. Дамите, които живееха в съседство с къщата му, бяха подразнени от множеството жени, които влизаха и излизаха от нея. Същинското им раздражение обаче бе насочено срещу откритата завист на собствените им съпрузи за харема на Кени и желанието, с което участваха в приемите, организирани от него край басейна, за да могат да плакнат очи с младите същества по бикини, които чуруликаха около домакина.

Получаваше се така, че Кени Уинтър едновременно се подчиняваше на социалните правила и даваше храна за множество клюки. Той беше съвършеният жител на това зелено предградие в северен Лондон с разпръснати къщи, заобиколени от големи паркове и гаражи със скъпи автомобили.

Във вторник вечер Уинтър ходеше в клуба по тенис. Той беше редовен участник в среща по двойки. Играеха три сета, за да се изпотят хубаво, след това отиваха в пъба „Ориндж Трий“ в село Тотъридж. В осем часа вечерта чисто новото му червено „Порше 911 Карера С“ вече стоеше на паркинга зад заведението. Уинтър беше на бара и поръчваше първите четири бири.

До поршето спря кола. Беше десетгодишна светлосиня избеляла „Хонда Акорд“. Всеки минувач можеше да различи поршето, но за всички, освен най-отчаяните любители на марката „Хонда“, светлосиният автомобил беше поредната трошка от неизвестна марка. Точно затова Карвър я беше купил този следобед за 450 паунда в брой по малка обява в „Ауто Трейдър“. Носеше сив вълнен костюм и бяла найлонова риза. Синята вратовръзка на светлосини и бели райета беше изработена от изкуствена коприна. На кравата си имаше сиви мокасини със златисти шноли, които се бяха изтрили по краищата и отдолу се виждаше бял метал. Чантата на задната седалка беше стара и

омачкана. Замърсените му очила с телени рамки бяха жалък опит за придаване на индивидуалност и решителност.

Карвър беше небръснат. Посивяла перука покриваше главата му и се спускаше по врата. Тя засилваше впечатлението за безличие с бяла якичка и скриваше истинската му коса, която беше късо подстригана и боядисана, за да прилича на Уинтъровата. В момента, в който се качеше на самолета за Франция, Карвър щеше да стане Кени Уинтър.

Сега слезе от хондата. Вратата на шофьора се отвори към вратата на пътника в поршето. Карвър стъпи на асфалта, след което се обърна да вземе чантата от задната седалка, където лежеше. Когато я извади навън, чантата се отвори и съдържанието ѝ — неизяден сандвич в картонена кутия, увита с целофан, евтина сметачна машинка, доста изгризана писалка и вестник „Дейли Експрес“, се изсипа на земята между двете коли.

Като изруга под нос, Карвър се отпусна на колене и започна да събира вещите си. След секунда вдигна глава и внимателно огледа паркинга. Беше единственият човек там. Наведе се отново и измъкна от вътрешния джоб на сакото си прозрачен найлонов плик с цип. Извади малък инструмент, дълъг около шест–седем сантиметра. В единия край плосък пластмасов диск. Позволяваше инструментът да стои изправен на земята. От диска стърчеше къса ос, подобна на малка отвертка, обаче краят ѝ не беше сплескан, а срязан по средата, образувайки П-образен отвор. Карвър отви капачката на вентила на поршето и я остави на асфалта. След това пъкна инструмента във вентила, където той се намести върху игличката, и го завъртя обратно на часовниковата стрелка. Игличката изскочи от гумения накрайник, залепнала за намагнетизирания връх на инструмента. От вентила със съскане започна да излиза въздух. Карвър затисна отвора с палец, за да му попречи. Последното, което искаше, беше да причини видимо спадане на налягането в гумата. С дясната си ръка остави инструмента на земята, като игличката сочеше към небето. Той я взе и я пъкна в джоба на панталона си. След това зарови пръсти в найлоновия плик и измъкна оттам друга игличка, която приличаше на първата. Закрепи я на върха на инструмента, дръпна палеца си и я завинти на мястото ѝ във вентила. Когато свърши, зави на място капачката. Цялата операция му отне не повече от тридесет секунди.

В този момент една кола влезе в паркинга и спря на десетина метра от него. От нея слязоха мъж и жена, а Карвър започна да събира изпадналите от чантата боклуци. Можеше и да не си прави труда, защото двойката беше прекалено заета със себе си, за да забележи неговото присъствие. Те влязоха ръка за ръка в заведението.

Карвър им даде няколко секунди преднина, докато не напъха всички изпаднали нещо обратно в чантата. След това и той се запъти натам, за да изпие халба бира.

Никой не обърна грам внимание на обличения в сиво мъж, докато седеше на масата си, отпивайки бира и прелиствайки вестника. Уинтър и неговите партньори по тенис седяха на съседната маса. Карвър наблюдаваше и подслушваше. Както винаги, Кени Уинтър беше облечен с небрежна елегантност: избелели джинси, тънък тъмносин кашмирен пуловер, нахлузен върху бяла тениска, модерен и скъп хронометър „Таг & Хойер“. Той не се опитваше да се налага в разговора, но когато заговореше, излъчваше спокойствие и добро настроение. В говора му, който като цяло беше неутрален, се долавяше лек акцент от работническите квартали на Лондон. От време на време го засилваше за по-голям комичен ефект. Но ако се подиграваше на нещо, казано от някого от комшията, го правеше винаги с приятелска усмивка, за да разберат, че се занася и че няма защо да се обиждат. Никой не се сърдеше, защото изпълнението му беше блестящо.

Карвър беше прекарал последните няколко дни в изучаване на всички страни от живота на Кени Уинтър. Грентъм го беше снабдил с основните данни още докато бяха в Норвегия.

— Нашият човек е роден на 16 май 1951 в Кензал Райс, северен Лондон. Баща му, Реджиналд Лудия Уинтър, бил разбойник, който ограбвал банки и транспортите на пари. Не му пукало дали някой ще бъде ранен или убит, стига да не е той. Осъден е на двадесет години малко след раждането на Кени и умира в затвора след петнадесет излежани. Кени е отгледан от майка си Норийн. Като малък е будно дете, завършва гимназия и попада в Оксфорд. Завършва през 1982 година с отлична диплома, акцент на човек от средната класа и вкус към хубавите вина. Тогава се отдава на семейния занаят. Нашият Кени поема по стъпките на добрия стар татко и става крадец. Но тъй като е умен, подхваща работата по съвсем различен начин.

О, да, под този мек кашмирен пуловер се криеше хладнокръвен и пресметлив копелдак. Независимо колко приятелски се държеше, една част от него винаги стоеше настрана и наблюдава безпристрастно. Той беше напълно доволен да използва жените за секс и украса, без да изпита нужда от по-голяма емоционална привързаност. Последното, което искаше, бяха усложнения, които биха могли да попречат на неговата работа. А когато получаваше работа, изпълняваше я без никакви колебания, без да се съобразява с възможните последствия или да изпитва някакви морални скрупули.

Карвър много добре знаеше какво е усещането.

53.

Специалният агент Том Мулво много харесваше Кейди Джоунс. Той смяташе, че е много готина за учен, и това беше една от причините. Обаче по-важната беше, че харесваше начина, по който тя си вършеше работата. Не си придаваше важност, смееше се на шегите и не се правеше на обидена. Изобщо беше момиче на място.

Тъй като нещата стояха така, той с удоволствие щеше да вложи няколко часа труд, за да проследи налудничавата ѝ теория за генерала и физика. В началото нещата вървяха лесно. Вермюлен не беше пазил в тайна своите намерения. Той и неговата секретарка госпожица Наталия Морли се бяха качили на самолета за Рим. Бяха отседнали в най-добрите хотели, но всеки път в отделни стаи. Кредитните карти на Вермюлен носеха следи от разходите, които всеки мъж, който иска да вкара дадена жена в леглото си, прави: ресторанти, скъпи магазини, билети за опера. Някои хора биха казали, че е жалко да изпадаш в подобни крайности, но това едва ли можеше да се нарече престъпление.

След това Мулво реши да се заеме с телефонните разговори на генерала, но тук удари на камък. Вермюлен притежаваше няколко мобилни телефона, регистрирани на негово име, но нито един от тях не беше използван през последните седмици. В хотелите, където беше отседнал, сметките за телефонни разговори бяха малки. В това имаше смисъл, защото кой би искал да плаща високите хотелски такси върху разговорите, ако може да ги избегне? Генералът би трябвало да използва някакъв телефон, освен ако не беше решил да не води телефонни разговори.

Мулво провери всички корпорации, които посочваха Вермюлен като свой директор, след това издири всички телефони, регистрирани на тяхно име, и проследи водените разговори по време на престоя на Вермюлен в Европа. Не откри никакво съвпадение. Сега вече започна да проявява интерес. Залови се повторно с кредитните карти. Нямаше отбелязана покупка на мобилен телефон, нито пък платени телефонни разговори или плащания на използвано време. Това означаваше, че

Вермюлен си е купил предплатена сим карта с телефон, заплащайки в брой или с карта, за която не иска никой да знае. Беше обявил, че заминава на продължителна почивка, но бе взел мерки като професионалист, който изпълнява някаква мисия.

Време беше агентът да потърси малко помощ. Той беше установил много добри колегиални взаимоотношения с Тед Яворски от Ленгли и Боб Ласитър, представителя на Националната разузнавателна агенция в екипа за издирване на бомбите. Разказа им накратко предположенията на Кейди и докладва онова, което сам беше открил. И двамата му казаха, че трябва да е мръднал, щом се е заловил с подобно разследване. Обаче Мулво ги убеди да пороботят неофициално. След това се обади в полицията.

Столичната полиция, както и всички останали ченгета, неохотно си сътрудничеса с ФБР, но след като Мулво успя да убеди детектива, който отговаряше за разследването на убийството на Мери Лу Столър, че няма намерение да му се меси в работата, те можаха да проведат един много полезен разговор.

— Значи си говорим само двамата, без някой друг да бъде замесен?

— Да, колега — кимна Мулво. — Искам просто да науча какво се е случило според теб. Не ми трябва доказателства. Искам да чуя това, което ти нашепва твоят инстинкт.

— Така да бъде. Официално това е грабеж, който е излязъл от релси. Но моят инстинкт казва, че това са глупости. Който е убил Мери Лу Столър, е бил професионалист.

— Защо мислиш така?

— Работата беше свършена прекалено добре. Разбира се, те са се погрижили да прилича на грабеж, но районът беше чист. Никакви следи, нито отпечатъци, не говорим за ДНК. Единствените оставени отпечатъци са от обувки № 44, марка „Флорсхайм“. Невъзможно е да бъдат проследени, защото се продават стотици хиляди. Обаче това също ми подсказва нещо. Имам предвид, чувал ли си скитник да носи „Флорсхайм“? И още нещо. Средностатистическият скитник има ум колкото палмата, която моят лейтенант отглежда в кабинета си. Схващаш ли какво искам да кажа? И да не забравяме, че най-вероятно е луднал от гълтането на амфетамини. Повярвай ми, които са свършили тази работа, не са глупаци. Знаели са много добре какво

правят. Няма никога да ги хванем. Ето това ми подсказва моят инстинкт, агент Мулво.

— Благодаря ти, детектив, за откровеността.

— Мога ли да попитам какво кара федерален агент да се обади, за да научи подробностите за това разследване? Бог да прости госпожа Столъър, но тя не беше важна клечка.

— Тя не, но нейният началник...

— О, мамка му, трябваше да се досетя.

— Колега, няма защо да се тревожиш. Дадох ти дума, че нашият разговор е поверителен. Няма да имаш неприятности.

Мулво затвори телефона и дълбоко се замисли. Беше започнал това разследване, за да достави удоволствие на Кейди, но не можеше да има съмнение, че около Кърт Вермюлен ставаше нещо много странно. Очевидно пътуването на генерала до Европа съвсем не беше само продължителна почивка. Обаче дали беше планирал и смъртта на секретарката си? Ако искаше да се отърве от нея и на нейно място да доведе красива като манекенка мадама, просто трябваше да я уволни. Кой би имал полза от смъртта на Мери Лу Столъър? Единствената кандидатка беше новата секретарка на име Морли. Но тя със сигурност не е пребила до смърт жената в парка „Гловър Арчболд“. Дали някой го е извършил заради нея? И ако отговорът е да, защо?

Мулво отново се обади на Тед Яворски.

— Трябва да бъда откровен — обясни той. — Все още зная дали всичко това е пряко свързано с целите на вашия екип. Обаче Кейди Джоунс смята, че е така, а тя е експертът по ядрена физика и ядрени физици. Всичко, което научих досега, потвърждава нейното първоначално предчувствие. Трябва да проверим тази Наталия Морли. Изрови всичко за нея тук и отвъд океана. Някой е искал да й осигури мястото на секретарка при Вермюлен. Трябва да разберем кой стои зад това.

54.

Кени Уинтър излезе от дома си в пет и половина сутринта с намерение да хване първия полет на „Бритиш Еървейс“ от Хийтроу за Ница. В този час на деня щеше да стигне до летището за четиридесет и пет минути, а може би и за по-малко. Поршето щеше да изгълта километрите. Оставяш колата на платен паркинг, регистрираш полета си в „Клуб Юръп“ само с ръчен багаж и нямаш грижи.

Питаше се какъв ли ще е този Вермюлен. Неговият помощник, с когото обикновено се свързваше през личната му кутия за съобщения на страницата на ФК „Арсенал“, му беше пратил кратки сведения. Бивш генерал от армията на САЩ, който се бе заел с донякъде сенчест бизнес. Искане нещо да бъде откраднато от някаква къща в Южна Франция. Малък, но много ценен пакет. Това можеше да означава всичко: от диамантена огърлица до компютърен диск, пълен с промишлени тайни. Каквото и да беше, този Вермюлен беше сериозен играч със солидни връзки и дълбок джоб. Най-малкото, което Уинтър можеше да направи, бе да изслуша предложението на човека. В най-лошия случай щеше да си направи една чудесна разходка. Възнамеряваше да остане и вечерта и да си достави малко радост на Ривиерата.

Той излезе на М25, околоръстната магистрала, която описва нагънат неравномерен кръг около покрайнините на Лондон. През по-голямата част от деня М25 е едно огромно задръстване, но сега, когато асфалтът още беше мокър от утринната роса, почти не се виждаха автомобили. Уинтър мина в крайното дясно платно и подкара равномерно със сто и тридесет километра в час. Изкушаваше се да кара много по-бързо, а и доста хора го правеха, но това би означавало да предизвика съдбата. Ако имаше ченгета на пътя, нямаше да обърнат внимание на кола, която се движи с малко над сто в час, но подкараш ли със сто и петдесет и отгоре, направо си просиш да те спрат.

Той погледна в огледалото. Зад него се движеше някаква стара трошка. Мъжът, който я караше, беше натиснал докрай газта и бързо се приближаваше. Приличаше на идиот с черните си очила и бейзболното

кепе, защото слънцето още не се беше показало. Уинтър лекичко натисна газта и поршето с лекота се стрелна напред, отново увеличавайки дистанцията. Но старата браква продължаваше да го гони, приближавайки се все повече и повече, и сега почти докосваше задната броня на спортния автомобил.

И тогава идиотът с кепето му светна три пъти с дългите. Уинтър избухна в смях. Този тип наистина не беше наред. Но нямаше избор. Можеше да настине газта и да отлети, но по закона на Мърфи зад следващия завой щяха да дебнат ченгета, а той трябваше да се качи на самолета. Затова мина на съседната лента и намали, за да може онзи задник да мине.

Когато колите се изравниха, Уинтър поклати искрено изненадан глава. Наистина го надминаваше някаква шибана „Хонда Акорд“. Той погледна човека зад волана и поклати глава, за да му покаже какъв жалък задник всъщност е обикновено. След това отново загледа пътя.

Изведнъж чу как двигателят на хондата изрева и тя се стрелна от своята лента в неговата и се заби странично в поршето. Колите останаха за миг вкопчени като борци, докато наоколо хвърчаха искри. Уинтър усещаше и чуваше как лявата страна на красивата му чисто нова кола се огъва.

Първата му реакция беше удивление. Чувал беше за нападения на издивели шофьори. М25 имаше печална слава в това отношение. Задръстванията по нея можеха да превърнат и Далай Лама в психопат. Удивлението му обаче бързо премина във възмущение. Какъв идиот трябва да си, за да атакуваш „Порше“ с „Акорд“? Онова, което го шокира, беше не само насилието, но и неуважението. Силата, масата и скоростта бяха на страната на Уинтър. Той винаги можеше да се измъкне, но първо искаше да даде урок на този задник. Затова завъртя кормилото докрай надясно като възнамеряваше да притисне другата кола в централната мантинела.

Но хондата вече не беше там. Другият шофьор беше предусетил тази маневра и рязко натисна спирачките, като в резултат се измъкна от удара и сега се намираще точно зад него. Светлините на хондата отново проблеснаха в огледалото на Уинтър.

Цялото му внимание беше съсредоточено върху колата зад него. Той не забеляза, че голям камион мина в средната лента, докато задминаваше бетоновоза, който бавно се катереше по наклонения

участък на магистралата. Не забеляза и „Рейндж Роувър“-а, който трябваше да мине в крайната дясна лента, за да избегне задминаващия камион. В мига, когато погледна напред, видя пред себе си колона коли, към които се носеше. Натисна рязко спирачките и поршето с готовност намали от сто и петдесет километра в час на около седемдесет. Хондата отново го удари и смачка задницата на колата му, преди отново да застане до него, този път от вътрешната страна. Удари го отново и смаза и нея.

На Уинтър му писна. Джипът беше задминал камиона и отново се престрои на втората лента. Сега лентата за задминаване беше свободна. Той се престрои и натисна газта докрай.

Избухващи иглички.

Това казваше Джери Гарлински, шантавият полски емигрант, който беше научил Карвър на всичко за саботажа. Година след година лицата и униформите на обучаваните от него се меняха, но уроците си оставаха все същите.

Въпрос: как да се унищожи движеща се кола, без да останат следи?

Отговор: избухващи иглички за вентили.

Всяка година обучаваните в Специалната флотска част морски пехотинци избухваха в смях, макар да знаеха отговора. Бяха го чували вече стотици пъти, защото всеки завършил курса се чувстваше задължен да се превъплъщава в Гарлински, стига да имаше желаещи слушатели. Едно не можеше да се отрече на преподавателската му методика: никой от миналите през курса никога не забрави как да унищожи движеща се кола.

Малко взривно устройство с дистанционен контрол, завито на мястото на истинската игличка във вентила, беше дискретна алтернатива на типичната автомобилна бомба. То не можеше да бъде открито при нормален оглед на колата и не оставяше следи, щом бъде взривено. Единственият проблем беше да се добереш до колата на мишената преди изпълнението на задачата. Карвър беше решил проблема, когато Уинтър паркира пред селския пъб, за да разпускат с партньорите си по тенис. След това му оставаше само да го предизвика да кара с висока скорост и да чака удобен момент. Беше му интересно как ще се справи, изложен на напрежение. Не знаеше със сигурност дали ще му стигне смелостта, докато моментът не настъпеше. Той

беше напълно спокоен, когато предизвика Уинтър, а после блъсна луксозната му кола. Сега си спомни удовлетворението да накараш хора, които се смятат над закона, да си платят. Стар футболен химн, подобен на детска песничка, зазвуча в главата му като несекваща мантра. „Хайде, ела и си го получи...“, си тананикаше той наум, когато удряше странично поршето.

„Хайде, ела и си го получи...“, докато гледаше яростта изписана по лицето на Уинтър, преди да натисне газта.

„Хайде, ела и си го получи...“, когато взе дистанционното и натисна бутона.

„... Ако смяташ, че си достатъчно корав“, когато предната гума на поршето се пръсна, а взривът изстреля минирания вентил във въздуха и той се изгуби някъде в далечината. Колата веднага започна се върти безпомощна като листо във водовъртеж удари се в централната мантиanela и отскочи встрани, плъзгайки се към джипа, чийто шофьор отчаяно завъртя волана, за да се предпази. Германският спортен автомобил избягна удара с роувъра, но се плъзна в лентата на тира. Шофьорът се опита да завие наляво и успя, но от рязката смяна на посоката изгуби контрол върху ремаркетото, което започна да се плъзга като някакво гигантско гребло към средата на пътя, и спортната кола се блъсна в него. Поршето се плъзна леко встрани и се промуши под ремаркетото, но от удара таванът се откъсна заедно с торса на Уинтър. Ремаркетото и останките от поршето спряха да се движат, но сега се появи бетоновозът, който се опита да спре, поднесе встрани и се блъсна в останките. Докато двата камиона спрат и разтреперените им шофьори слязат, Карвър вече беше на километри от местопроизшествието. На следващия изход слезе от магистралата и скоро спря на една бензиностанция. Там го чакаше черен „Роувър 800“. Карвър слезе от хондата и тръгна към черния автомобил, като по пътя се размина с ниско подстриган мъж, който крачеше в противоположната посока. Карвър се качи отзад в роувъра.

Грентъм го чакаше седнал на предната пътническа седалка. Той вдигна поглед, когато Карвър се качи, и го загледа в огледалото за обратно виждане.

— Малка касапница, а? Кръв по цялата магистрала, откъснати глави. Не е много дискретна работа.

Карвър вдигна рамене.

— Изгубил съм тренинг.

Грентъм се обърна, за да го погледне в лицето, като същевременно му подаде лъскав плик.

— Ето билетите ти. Модната кожена чанта на седалката до теб е твоят ръчен багаж. Костюмът ти е на закачалката над главата ми. Във вътрешния джоб има портфейл и дребни пари в джоба на панталоните. Може да се преоблечеш на летището. В Ница ще те очаква пистолет. Любимата ти марка и модел... Какво има?

— Мислех си за станалото преди малко. Прав си, не беше достатъчно изпитано.

— Виж, важното е, че свърши работата. Не се притеснявай, ние ще си поприказваме дискретно с полицията. Никой няма скоро да обяви, че Кени Уинтър е починал.

— Надявам се, че няма — кимна Карвър. — Иначе как ще обядва с любезния си домакин?

55.

На летището в Ница Карвър беше посрещнат от куриер, който носеше табелка с изписано на нея „Уинтър“ Момчето му подаде кафяв плик от дебела хартия, след което трябваше да се разпише за получаването му, щом куриерът изчезна в многолюдната тълпа, Карвър опипа плика и установи познатите контури на ЗИГ и резервните пълнители. Успокоен от това, че има оръжие, той нае лимузина в средната ценова категория, които в очите на фирмите за коли под наем на летищата минават за луксозни. След това подкара по крайбрежното шосе към Антиб и легендарния „Отел дьо Кап“. Грил — ресторантът се намираше в павилиона на брега, известен като „Райската скала“. Пристигна десет минути преди уговорения час. Ресторантът беше построен на върха на стръмна скала и клиентите му бяха защитени от падане с нещо подобно на корабен релинг с дебели въжета и колчета, завършващ отгоре с парапет от полирано дърво. Цялото място беше пропито с флотски дух. Подът беше от светло дюшеме, а масите и столовете ослепително бели. Келнерите носеха черни панталони и искрящо бели колосани ризи с високи яки, за да контрастират по-силно с техните потъмнели от слънцето лица.

Главният келнер заведе Карвър до подредена за трима маса точно до парапета. Оттук пред него се откриваше гледка към залива покрай Жуан ле Пинс чак до Кан. Под перилата имаше тясна ивица растителност от яркосини и жълти цветя, полюшвани от бриза, които се бяха вкопчили в тясната скална площадка, преди скалата да се хвърли стремглаво към тюркоазната вода долу. След смразяващите фъртуни на Норвегия и скучната сивота на Англия яркото слънце, което проблясваше по повърхността на морето и сгряваше въздуха, го изпълни с енергия и добро настроение.

Като насочи отново вниманието си към ресторанта, Карвър отпи от чашата минерална вода с лед и започна да оглежда масите, както би направил всеки самотен мъж, който преценява наличния улов. В работен ден и началото на април, когато хотелът току-що е отворил за сезона, грил — ресторантът не беше твърде пълен. Въздухът жужеше

от разговорите на богати клиенти на средна възраст, които бяха дошли да изкарат малка пролетна ваканция. Карвър отклони погледа си. Той, разбира се, нямаше да престане да проверява мястото, но беше почти сигурен, че е чисто. Сега можеше да се съсредоточи върху дългата най-малко тридесет метра моторна яхта, която бавно прекосяваше залива. Тя се движеше толкова леко по водата, че почти нямаше килватер. Корпусът ѝ беше тъмносин, а такелажът и мачтите ослепително бели, конструирани така, че да напомнят гигантско хартиено ветрило, наклонено към заострения нос. Каютите бяха разположени на кърмата.

Когато яхтата спря на стотина метра от брега, Карвър можа да различи фигурите на мъж и жена. Двамата стояха на откритата горна палуба, облежнати на кърмовия релинг, и гледаха към брега. Мъжът бе прегърнал жената през кръста и я беше притиснал към себе си. На нея очевидно не ѝ беше неприятно, защото се бе сгушила в него, сливайки своето тяло с неговото.

Карвър позна Вермюлен, защото веднага свърза яхтата с файла, който му беше показал Грентъм. Но разбра, че жената е Алекс, на някакво подсъзнателно равнище. Заради животинския инстинкт, който ни кара да усещаме присъствието на любимия с такава сила, че изгаряме едновременно от нетърпение и болка.

Тя носеше проста лятна рокля. Вятърът си играеше с нея и от време на време я повдигаше или опъваше по тялото ѝ, очертавайки линията на бедрата, извивките на хълбоците и силуета на гърдите. Карвър почувства как сексуалното желание се пробужда у него подобно на стар приятел, който се връща след дълго пътуване до някакво много далечно място. Алекс беше истинска, застанала там от плът и кръв, и неговата мисия не беше само предизвикателство, подхвърлено му от Грентъм, а натрапчив импулс. Трябваше да си я върне.

На равнището на водата в кърмата се отвори врата и двама членове на екипажа спуснаха на водата моторница, дълга може би четири метра, като я вързаха за халката. Вермюлен я посочи на Алекс и двамата изчезнаха във вътрешността на яхтата, за да се появят минути по-късно до моряците, които придържаха моторницата.

Генералът носеше черна кожена чанта. Той се готвеше да се качи на моторницата, но Алекс го спря и оправи яката на светлосинята му риза, докато не придоби вид, който я задоволяваше. Това беше много

женски и собственически жест: жената предявява правата си върху мъжа, преди да го целуне за сбогом и да го пусне по белия свят.

Карвър почувства жилото на ревността, но си каза: стегни се, човече. Това ѝ е работата, да кара мъжете да си мислят, че всичко е истинско. Но чувствата ѝ към теб са истински.

Когато Вермюлен се качи на моторницата, Алекс му помахаше. Скоро след това той стигна до малък пристан в подножието на скалите. Слезе на брега и пое по стръмните, изсечени в скалата стъпала, които водеха към ресторанта.

Карвър се изправи, за да го посрещне. Искеше да гледа в очите мъжа, който спеше с неговата жена, човека, когото може би скоро трябваше да убие. Искеше да разбере точно срещу каква конкуренция е изправен.

Отблизо лицето на Вермюлен беше малко по-пълно, отколкото на снимката от годините му в армията, а линията на брадичката вече бе леко размита. Косата му беше сресана назад, за да открие челото, и русите къдри бяха смесени тук–там с бели кичури. Бившият генерал беше пуснал и малко коремче. Но никой от тези дребни недостатъци не отклоняваше вниманието от целеустремеността и енергията, които го обгръщаха като аура. Всъщност те усилваха излъчването му на самонадеян човек, който живее живота си бързо, вземайки всичко, което светът може да предложи, сигурен в своите възможности да се справи с всяко обстоятелство или човек, които може да срещне.

Генералът протегна загоряла ръка на Карвър и силно стисна неговата.

— Здравей, аз съм Кърт Вермюлен — представи се той. — Радвам се да се запознаем.

— Кени Уинтър — отговори Карвър. — И аз също.

Сега Вермюлен от своя страна огледа Карвър отгоре до долу, сякаш бе взвод, строен за инспекция на плаца. Двамата седнаха на масата, а черната чанта беше сложена на пода между тях. Генералът махна на един от келнерите.

— Донесете ни едно хубаво плато с морски дарове. Омари, стриди и всичко, което е прясно и хубаво. С тях ще хапнем малко зелена салата, хляб и масло. — Той погледна Карвър. — Съгласен ли си?

Това беше чисто риторичен въпрос. Офицерът беше поел командването. Карвър вдигна рамене.

— Добре — кимна Вермюлен. — Аз не пия алкохол по обед. Донесете ни една голяма бутилка минерална вода. Негазирана. Господин Уинтър, ти може да си поръчаш вино.

— Няма проблеми — отговори Карвър, влизайки в ролята си на уличник от северен Лондон, чийто интелект го е отвел в Оксфорд, а криминалният инстинкт му е осигурил безгрижен богат живот. — Тук съм по работа, не да се черпя.

— А твоята работа е да взимаш неща, които не ти принадлежат.

Уинтър не би позволил подобен тон, затова Карвър също се озъби:

— Мисля, че и американската армия е в този занаят.

Вермюлен се засмя.

— Едно на нула за теб, господин Уинтър.

Те поговориха още, разменяйки остроти, за да видят как другият ще се справи с предизвикателството. Скоро им донесоха храната. Сребърно плато, препълнено с разрязани наполовина омари, скариди, стриди, сепии и филе от средиземноморски костур, който французите наричат „лу де мер“, или морски вълк. Когато чиниите бяха напълнени и изстудената вода налята, Вермюлен стана по-сериозен.

— Господин Уинтър, ти си образован човек, затова ще ме разбереш, като казвам, че живеем във време, което твърде много напомня Древния Рим в края на четвърти век след Христа. Нашата цивилизация още е непокътната. Удобствата ни са по-големи от когато и да било. Обаче волята ни се руши. Липсва ни смелост и решимост да се защитаваме. А наоколо се спуска Средновековието и пълзи към нас. Враговете ни дебнат, народите им са готови да действат. Те усещат нашата слабост и само чакат удобния момент, за да нанесат удар.

Красноречието му звучеше достатъчно важно, но на Карвър се стори лицемерно, защото идваше от мъж, седнал в луксозен ресторант, а не от воин, застанал на предната линия.

— Ти се отказа от военната си кариера — отговори жлъчно той. — Спря да се сражаваш. Как може да обвиняваш нас, че не правим достатъчно?

Карвър усети как за секунда Вермюлен настръхна от това нападение срещу неговото самолюбие, но скоро си възвърна

самообладанието.

— Напротив, аз напуснах американската армия точно защото нашите големци от отбраната и външната политика не бяха готови да водят необходимата битка, която според мен ще определи съдбата на Запада: борбата срещу радикалния ислям.

Това изненада Карвър.

— Ти да не си нещо като кръстоносец?

— Не, нищо подобно. Изобщо не искам война, но се страхувам, че тя предстои със или без мен. Започна в Афганистан. В момента се води в Чечения и бивша Югославия. Ислямските терористи искат да създадат радикална мюсюлманска държава в Косово, която да е готова да забие нож в мекия корем на Европа. Скоро де дойде редът на Щатите.

— Така ли мислиш? — подхвърли Карвър. — Какво общо има това с моето присъствие тук?

— Защото ти ще се сдобиеш с нещо, което много ми трябва за нашата битка. Освен това, като го вземеш, ще лишиш нашия враг от него. Ти дойде при мен с големи препоръки, така че нека ти направя едно сериозно предложение. Ще ми донесеш онова, което искам в непокътнат вид, и аз ще ти платя половин милион долара. Половината като предплата, в каквато форма ги искаш или в посочена от теб сметка.

— И какво точно искаш?

— Един документ. Не ме питай какво съдържа, защото няма да ти кажа. Единственото, което мога да кажа, е, че той може да се окаже много важен за опазването на мира в света.

Карвър се престори на безразличен, както би се държал и истинският Уинтър.

— Казваш го така, сякаш трябва да ми пука. Къде се намира този документ?

Вермюлен се наведе към него и сниши гласа си.

— Сложен е в кафяв картонен плик, запечатан с восъчен печат. Този печат трябва да е непокътнат, когато ми го донесеш, защото иначе ще откажа да ти изплатя останалата част от парите. Този плик в момента се съхранява в сейфа на една къща, която се намира на тридесетина километра оттук, в хълмовете на село, наречено Турет-сюр-Луп. Разположено е на запад от град Венс. Къщата се охранява от

въоръжени мъже и обучени кучета, както и детектори за движение вътре в сградата и отвън. Има аларма на приземния етаж и прозорците. Нямам информация за модела на сейфа и какво точно е устройството ѝ ключалката. Комбинацията, ако има такава, също е неизвестна. По-добре е да предположим, че освен от комбинация е защитен и от скенер на отпечатъците или очите. Обитателите на къщата са етнически грузинци, които иначе живеят и действат в Русия. Водачът им се казва Баграт Баладзе. Той не обича да остава дълго на едно място, затова неговите хора и документът ще бъдат на това място през следващите деветдесет и шест часа. Максимум, а е много вероятно и за по-кратко. Не знам къде планират да отидат от тук и не мога да съм уверен, че ще успеем да ги проследим. Това означава, че работата трябва да се свърши сега. Интересува ли те?

Карвър нямаше вид на много впечатлен.

— Не съм сигурен. Виж, аз обичам да планирам работата си предварително, и то изчерпателно. Това може да отнеме седмици и дори месеци. Изчерпателното планиране предотвратява тъпите грешки. Затова сега седя тук с теб, а не гния в някоя килия.

— Същите принципи важат в армията — съгласи се Вермюлен, който отново заговори нормално. — Обаче има моменти, когато бързината е по-важна. И това е един от тях. И така, можеш ли да го направиш, или трябва да потърся друг изпълнител?

— Зависи. Разкажи ми за къщата, където са отседнали тези задници.

— В чантата има по-дробни планове.

— Въпреки това ми разкажи най-важното.

— Разположението е типично за ваканционните къщи в околността. Това е стара ферма, наскоро обновена. Дори още не е на официалния пазар с имоти под наем. Или поне не официално.

— Значи строителите току-що са се изнесли?

— Така мисля.

— Добре, това може да се окаже полезно. Кажете няколко думи за разположението. Колко е голям парцелът? Има ли други сгради наблизо? Каква е топографията, има ли удобни прикрития като дървета, храсти, скали и подобни.

— Имотът се намира в източния край на селото. Избран е заради усамотението и отдалечеността си. Няма други къщи в радиус от сто и

петдесет метра. Парцелът заема около хектар, което ще рече два акра и половина. Намира се в подножието на хълм с височина около хиляда и триста метра...

— Във Великобритания това минава за планина — прекъсна го Карвър.

— Е, за мен е просто хълм — отговори Вермюлен. — Нарича се Пюи дьо Турет и гледа на юг към морето. Къщата е построена върху най-високата част на имота, за да има по-хубава гледка. Отпред има басейн. От къщата се спуска черен път до най-близкото шосе. Пред нея и около басейна има дървета, иначе имотът е на практика гол, за да нямам евентуалните нападатели прикритие, а защитниците да имат чиста огнева линия. Обаче над къщата откъм хълма има горичка и храсталаци. Ако бях на твое място, щях да установя наблюдателния си пункт там.

Карвър възнамеряваше да направи същото.

— Звучи ми разумно — каза той.

Чинията на Карвър беше празна. Той я отмести настрана и след това за изненада на Вермюлен стана.

— Добре, дай ми десет минути — каза той. — Аз отивам да се поразходя. Помага ми да мисля. Когато се върна, ще ти кажа дали мога да свърша работата, от какво ще имам нужда и колко ще струва.

— Аз вече назовах цената.

— Обаче аз не я приех. До скоро.

56.

Карвър мина покрай басейна, заобиколен от празни лежанки, и пое нагоре по пътеката из гората, която заобикаляше парцела на хотела. Беше отсъствал малко повече от единадесет минути.

— Е? — попита Вермюлен, когато той се отпусна на стола си.

— Ще стане, но цената е милион, и то лири стерлинги. Начинът на заплащане остава същият. Половината сега, а другата при доставката на стоката. Аз дойдох със самолет, защото очаквах само да направим срещата. Така че не нося нужната екипировка за задачата. Някои неща мога да си набавя сам, но други ще трябва ти да намериш.

Вермюлен се огледа, за да провери не ги ли подслушва някой.

— За какво говорим? Оръжия, специализирано оборудване?

— Такива неща — кимна Карвър. — Имам нужда от многозаряден гранатомет калибър четиридесет милиметра. За предпочитане „MGL Марк Уан“. Искam шест газови гранати със сълзотворен газ и три звуково-светлинни гранати M84. Петдесетсантиметрова сгъваема палка, олекотена бронезилетка, боен противогаз и двадесет и петмилиграмови таблетки валиум...

— Нямаш вид на нервен — отбеляза Вермюлен.

— Външният вид лъже. Искam всичко това след четиридесет и осем часа. Остави всичко до поискване в пощата на Венс. И накрая — през следващите няколко дни ще гледаме да не привличаме вниманието. Затова ще поддържаме връзка с есемеси. Никакви обаждания, освен ако аз не реша. Ще ти дам номер за връзка и ще искам такъв и от теб.

Вермюлен стисна зъби и лицето му потъмня от гняв, както сянка на облак се плъзга по земята.

— Господин Уинтър, трябва да знаеш, че се държиш доста странно за наемник. Не мисля, че ми харесва да получавам заповеди от човека, на когото плащам.

— Генерале, аз не ти давам заповеди. Просто ти обяснявам как трябва да станат нещата, ако искаш да получиш стоката, която си поръчал, а аз да се измъкна цял и невредим.

— Мога да намеря и друг начин да се свърши работата. Разполагам с мои хора.

— Онези двама попаи на яхтата? Тълпа момченца с моряшки фланелки и къси гащи? Не мисля.

— Не говорех за тях — отговори Вермюлен, докато гледаше Карвър с присвити очи. — Тази дума „попай“ е много интересна.

— Американска е, от Попай моряка — отговори Карвър, знаейки, че е направил голяма грешка.

— Така е. Обаче по случайност е жаргон, който британските морски пехотинци използват, когато говорят за цивилни моряци. Чувал съм ги със собствените си уши. Та се питам откъде знаеш тази думичка и освен това май си доста вещ в областта на въоръженията. Гранатомет MGL, гранати M84... Ако не се лъжа, Кени Уинтър няма военен опит. Така че може би ще ми обясниш как един цивилен знае толкова за военните дела?

Карвър вдигна рамене.

— Не си седя само вкъщи.

Вермюлен не отговори. Май не беше успял да разсее съмненията му. Карвър реши да играе ва банк.

— Защо си мислиш, че през всички тези години не съм изучил инструментите на моя занаят? А колкото до попаите, баща ми винаги наричаше моряците така. Не знам откъде го беше научил. В армията или в затвора, докато е ял овесена каша с някой стар пърдялник от армията.

Вермюлен се усмихна накриво.

— Добре, печелиш. Да предположим, че ще получиш исканото... Кога и къде ще извършиш доставката?

— Тук, в бара на хотела, който е вдясно от рецепцията. След три или четири дена, броено от днес. Ще ти изпратя точния час, щом свърша работата. На лодката ти имаше една мацка... съжалявам, жена...

— Да, моята секретарка — в гласа на Вермюлен се прокрадна подозрителност. Явно се чудеше какво ще последва.

— Вярваш ли й? — попита Карвър.

— Разбира се.

— Добре, значи тя може да вземе стоката. С теб повече няма да се срещаме. И без това поехме достатъчно рискове с това ни виждане.

Ето какво ще се случи; хубава, уважавана жена ще се срещне със стар приятел в бара на хотела. Между другото, как се казва?

— Наталия Морли.

— Наталия... много мило. Както и да е. Наталия и Кенет ще се поздравят, ще си побъбрят и ще пийнат по едно. Тя ще попита какво прави и той ще извади плика, а тя учтиво ще го огледа. По това време ще се обади нейният „съпруг“, тоест ти, и тя ще му разкаже, че случайно се е видяла с добрия стар Кени. Ще ми подаде телефона, защото ти изгаряш от нетърпение да се чуеш със стария приятел. Тогава ще ми кажеш, че си превел остатъка от парите по моята сметка. Когато получи потвърждение от моята банка, ще предам стоката на Наталия. Внимателно и незабележимо — и тя ще прибере плика в чантата си. След това си допиваме питиетата, казваме си довиждане и се разделяме. Съгласен?

— Не искам госпожица Морли да се излага на опасност.

— Нито пък аз, генерале, защото ако тя е в опасност, то и аз също ще бъда.

— Добре, но ще трябва да я попитам дали е съгласна. Нека да говоря с нея.

През последната половин минута Карвър беше измъкнал едно тефтерче с кожени корици и написа нещо на една от страниците.

— Разбира се, говори с нея — каза той на Вермюлен и откъсна листа. — Но преди това ето ти международния банков номер и сметката, по която да преведеш парите. Ще ти бъде благодарен, ако още сега преведеш първата половина. Никой няма да става от масата, докато не си получи петстотинте хиляди.

Вермюлен дори не погледна към откъснатия лист.

— Господин Уинтър, с това поведение няма да си спечелиш приятели.

— Генерале, нищо лично. Научих по трудния начин да не върша нищо, докато другата страна не изпълни своята част от сделката.

Вермюлен се обади. Карвър получи потвърждение от банката си и веднага прехвърли парите в друга сметка, за да не му хрумне на Вермюлен да отмени превода. Това също беше урок, който му бе струвал милиони, докато го научи.

Нямаше какво повече да правят заедно. Вермюлен подаде на Карвър плик, в който имаше планове на къщата и подробна карта на

околността. После се обади на госпожица Морли и получи съгласието ѝ да вземе документа. Карвър долавяше гласа на Алекс. Познатият тембър разкъса сърцето му. Когато я чу да нарича Вермюлен скъпи, трябваше да грабне чашата с вода и да се обърне към морето, за да не се издаде.

Щом всичко беше изяснено, Карвър стана. Реши, че след като Уинтър е получил всичко, което е поискал, крайно време е да покаже признателност. Затова протегна ръка с мазна усмивка.

— Генерал Вермюлен, благодаря за чудесния обяд. С теб е удоволствие да се работи.

Вермюлен също стана и му стисна ръката, но не беше кой знае колко очарован.

— Довиждане, господин Уинтър. Ако нямаш нищо против, аз си запазвам правото на оценка, докато завършим сделката.

— Съгласен съм, генерале. Предай моите почитания на госпожица Морли...

По пътя към Турет–сюр–Луп Карвър заобиколи през Кан. Той остави боклука, който беше наел на летището, и се отби в специализираната фирма за отдаване под наем на скъпи автомобили, която обслужваше звездите, продуцентите и шефовете от музикалната индустрия с бъкаци от сметки глави, които се тълпят на фестивалите и търговските изложения в града. Тук нае лимузина „Ауди А6“, любимото му средство за придвижване. Харесваше тази кола, защото външният ѝ вид беше скучен като на „Форд Мондео“, но можеше да се движи със скоростта на „Ферари“, а по много пътища и по-бързо, благодарение на сцеплението, осигурявано от постоянното двойно предаване. Това беше най-добрата кола за бягство.

Той се отби в хипермаркета „Карфур“, който се намиреше в покрайнините на града, за да си купи провизии, подходящи дрехи и екипировка за лагеруване, включително бинокъл и туристически обувки. После пое към хълмовете. Тези грузински бандити със сигурност си бяха избрали вълнуващо място за скривалище в подножието на Средиземноморските Алпи. Пейзаж с неравни склонове, обрасли с дъбове и борове, прорязани от внушителни клисури, по които се виеха пътища, а по високите скали живописно бяха накацали къщи.

Най-прекият път до къщата беше шосето между Венс и Грас и след това през село Турет. Карвър обаче пое по панорамния път, който се виеше по склоновете на Пюи дьо Турет — хиляда и триста метровия хълм, в чието подножие бяха сгущени селото и къщата. Той кара, докато асфалтът отстъпи мястото си на черен път, но след няколко километра попадна на такива коловози, които дори лек автомобил с двойно предаване не можеше да преодолее. Остави колата, взе лагерната си екипировка и пое нагоре към онази част от хълма, която се извисяваше непосредствено над къщата. Последните метри мина пълзешком, докато не намери най-удобното място за своя наблюдателен пост.

Долу виждаше хората, които беше дошъл да ограби. Ветрецьт донасяше гласовете им тук горе заедно с кучешкия лай. Не го бяха забелязали.

Карвър извади бинокъла. Сега трябваше единствено да наблюдава и да чака. И да измисли как, по дяволите, да задигне ценния документ на Кърт Вермюлен.

58.

— Човече, това е гледка, която си заслужава, нали?

Ранна утрин в парка „Ийст Сайд“. Постоянен поток бегачи се носеше надолу по 25-а улица към Морската гара на Саут Стрийт и обратно под мостовете към Уйлямсбърг, Манхатън и Бруклин, а след това покрай рибния пазар „Фултън“. Това беше Ню Йорк Сити — хората бяха прекалено заети със себе си, за да обърнат внимание на мъжете, които стояха край парапета и вместо да се любуват на гледката към реката, зяпаха минаващите момичета.

— Кара ме да искам да съм тридесет години по-млад — каза Уейлън Макейб, когато една русокоса красавица мина. Стегнатите ѝ бедра и красиво дупе бяха облечени прилепнал клин, а циците ѝ весело подскачаха.

— По дяволите, съгласен съм и на десет.

Той се обърна към другия мъж, който беше започнал да оплешивява и да прави шкембе, а свръхразвитите му мускули се превръщаха в желе. Казваше се Клинтън Тюлейн и беше военен инструктор, когато Макейб оказваше помощ на партизаните в Западна Африка. Тюлейн им помагаше тогава, както беше помагал на много хора от Сараево до Ел Салвадор. Затова се познаваше с Душан Даркович, макар това да не беше името, под което мъжът в черно палто и с дълга сплъстена мазна коса беше влязъл в Съединените щати. Когато си сръбски военен, търсен из цял свят за военни престъпления, по-разумно е да пътуваш под чужда самоличност.

— Клинт, сега можеш да ни оставиш сами — каза Макейб. — Благодаря ти, че ни представи. Ние с господин Даркович трябва да поговорим по работа, а тя е частна.

— Да, сър — отговори Тюлейн и ако бе изпитал известно неудоволствие, че го изключват, то беше напълно заглушено от дебелия пачка долари, която сега се гушеше във вътрешния джоб на якето му. Макейб изчака, докато инструкторът се отдалечи достатъчно, след което насочи вниманието си към сърбина.

— И така, господин Даркович, Клинт ми каза, че у вас сте човек с влияние. Така ли е?

Даркович вдигна рамене, сякаш искаше да каже, че да, има влияние, но е твърде скромнен, за да се хвали с това.

— Да предположим, че искам да вляза в страната ви със самолет, да намеря място, където да кацна, за да презаредя и да взема една пратка, а след това да си тръгна, без някой да ме тормози. Можете ли да организирате това?

— Разбира се... естествено, срещу заплащане. На хората трябва да се плати, нали разбирате. Но да, може да се организира.

— Да, естествено, че трябва да им се плати. Имате ли на разположение бойци?

Даркович почти застана мирно.

— Хората ми се сражаваха заедно с мен в продължение на седем години. Срещу хървати, бошняци. А сега срещу тази албанска сган. Тези мъже са лъвове. Подобно на партизаните, които воюваха срещу германците, те са непобедими.

Макейб се опита да не се изсмее. Не му трябваша уроци по воюване от някакъв мазен задник, който сигурно беше втори братовчед на някой мангал.

— Добре, господин Даркович, нека ви разкажа какво съм намислил.

59.

Карвър не познаваше нито едно от дивите цветя, които покриваха склона, но беше благодарен за техния богат растителен аромат. Вече четиридесет и осем часа наблюдаваше къщата. През това време пи вода, яде шоколад, ядки и сушени плодове. Изходи се в плик за сандвичи, а след това го зарови в земята зад скривалището си. Освен това избистри плановете си как да измъкне документа от къщата.

Сградата беше така изградена, че общите части се намираха на южната част на склона, така че обитателите да имат хубава гледка към сиво-зелените провансалски хълмове и блестящите води на Ривиерата. Всичко свързано с ежедневието беше скрито от погледа. Автомобилната алея до къщата свършваше в дясната част на парцела от гледната точка на Карвър. Пред входа на къщата имаше малко пространство за спиране, но същинският паркинг беше отзад, така че автомобилите да не се виждат. Нямахме гаражи, а под метална рамка с пластмасов покрив стоеше един седемместен „Мицубиши Шогун“.

Откъм задната стена на къщата имаше метален заслон за цепеници, предназначени за камината, която според плановете на архитекта заемаше централното място във всекидневната. Малко по-нататък, до задния вход, който водеше в кухнята, се издигаха две големи газови бутилки, които захранваха горелките на печката.

Откъм задната част на сградата имаше още работа за довършване. Ниската тухлена стена, която обграждаше паркинга, не беше измазана и голяма част от района беше покрита със строителни отпадъци: каменни отломъци, парчета дърво, празни кутии и чували и дори малка бетонобъркачка. Някой обаче беше разчистил достатъчно място за високите телени огради, зад които държаха затворени кучетата, преди да ги пуснат през нощта.

Къщата се обитаваше от шестима души. Четирима мъже и две жени. Времето се запази топло и около обед мъжете се събраха отвън за здраво пиене, пушене и зяпане на жените, които лежах край басейна и се опитваха да превърнат соларния си тен в истински. На Карвър не му отне много време, за да разбере кой е Баладзе.

Наперената му походка, кучешкото послушание на мъжете и високият, креслив смях на жените показваха кой е водачът на стадото.

Карвър си убиваше времето, като се опитваше да измисли имена на хората, които скоро щеше да нападне. Поигра си с герои от сапунените сериали, исторически личности и дори Исус и неговите апостоли. Накрая се спря на „Бийтълс“. Той прекръсти Баладзе на Джон, водача на легендарната група. Мъжът, който имаше вид на негов заместник, шкембест мазник с русоляво перчемче, беше прекръстен на Пол. На един кльощав младок с дълга черна коса много подхождаше да бъде Джордж. Така на четвъртия член на бандата се падна Ринго. Той имаше свръхразвити мускули и яростно червеникавия тен на човек, който сутрин поръсва овесените си ядки със стероиди и прекарва твърде много време сам със своите гири. Покритият му с черни завити косми гръб също не беше приятна гледка.

Жените бяха лесни. Едната беше брюнетка, а другата блондинка. Значи Йоко и Линда.

През деня или Джордж, или Ринго даваха караул при входа на парцела. Който беше първа смяна, трябваше да стане рано и да прибере кучетата в заграждението, преди да заеме поста си при входа. Единственият посетител беше местен пекар, чиято камионетка пристигаше към десет. Ако се съдеше по количествата алкохол и бира, бакалски стоки, плодове и зеленчуци, които носеше, освен своите самуни, изглед да се бяха договорили да снабдява къщата изцяло.

На терасата имаше барбекю и на Пол беше възложена задачата всяка вечер да пече пържоли и шишчета. С изключение на грила, всички останали домашни работи бяха оставени на жените, които изпълняваха едновременно ролите на домашни помощници, готвачки, наслада за очите и сексуални робини. Карвър си представи как ще опише сцената на Алекс. Не знаеше какво точно ще му отговори, но със сигурност щеше да бъде изпълнено с разбиране, цинично и поръсено с лаконичен черен хумор. Запита се колко често са се отнасяли с нея, както с тези жени, но не задълба в това, защото предпочиташе да се съсредоточи върху бъдещето. Не след дълго щеше да я види отново. След като разкараше Вермюлен, двамата можеха да започнат отново.

Следобедна на втория ден Карвър стигна до убеждението, че е видял достатъчно. Щеше да свърши работата утре. Довечера щеше да

си намери хотел, за да се наспи както трябва, да се изкъпе и да хапне нещо прилично. Но преди това трябваше да вземе пакета от Вермюлен, оставен „до поискване“ във Венс, а после да напазарува. Беше си направил списък на всичко, от което щеше да има нужда: захар, ленено масло, оцветител за храна, восъчни тапи за уши и още куп други неща, от бояджийски четки до местен пастет. Това означаваше, че ще се наложи да се отбие в няколко различни магазина.

Оставаше и още нещо: таблетки за насищане на аквариуми с кислород. Каза си, че не бива да забрави да се отбие в зоомагазина.

60.

— Моля, господин Новак, сипете си колкото искате. Аз съм жена и трябва да се грижа за линията си. Обаче обичам да гледам как мъжете се наслаждават на храната си.

Олга Жуковская гледаше окуражително към легендарната количка с ордъври във виенския ресторант „Ди Драй Хусарен“. На количката за сервиране имаше повече от тридесет сезонни блюда, като се почне от телешки мозък и се стигне до черен хайвер. Пълни чинии с гъши дроб, пушена и маринована съомга, студени места и зеленчуци, а това бяха само ордъврите.

За съжаление на келнера, който беше застанал почтително в раираната си жилетка, Павел Новак нямаше твърде голям апетит. Нито пък беше в настроение да оцени уютния лукс на „Библиотек“, помалкия салон на основания през 1933 година от член на висшата аристокрация ресторант. При нормални обстоятелства щеше да се чувства поласкан и доволен сред лавиците, пълни с кожените ръбчета на редки издания, кошниците с пролетни нарциси, каменните статуи в стенните ниши и успокояващите отсенки на дървените ламперии и тъмнозелените столове. Но не и когато неговият най-голям кошмар оживяваше пред очите му.

Самото обстоятелство, че той и Жуковская разговаряха на руски, събуждаше у него най-мрачните му спомени. Беше работил почти петнадесет години за сваляне на съветското господство, като предаваше секретна информация на Запада. През цялото време беше сигурен, че не са го открили. А сега, повече от осем години след Кадифената революция, руснаците най-накрая го пипнаха.

Когато му се обади по телефона с покана за вечеря, знаеше много добре коя е Жуковская и какво представлява. Той прие, защото му се стори, че няма смисъл да отказва или да се опитва да избяга. Ако го преследваха, щяха да го пипнат. Ако пък случаят не беше такъв, не губеше нищо, като се срещне с една от легендите на съветския шпионаж. Обаче този фатализъм не го правеше по-малко нервен.

Естествено, Жуковская напълно съзнаваше неговото безпокойство. Наслаждаваше му се и дори си поигра малко с него, преди да реши да го освободи от страданията. Тя също щеше да изгуби апетита си, ако трябваше да гледа тази нещастна невестулка с трагично увиснали мустаци, която се потеше от страх под погледа ѝ. Нямаше смисъл да дойдеш в един от най-добрите ресторанти във Виена, където към храната се отнасяха също толкова сериозно, както във всеки френски и италиански град, а да не можеш да се насладиш на менюто.

— Ако се тревожите или се страхувате, че може да ви се случи нещо лошо, моля, успокойте се. Сега времената са други. Вече не сме сталинисти.

Новак се успокои малко.

— А за основно блюдо ви препоръчвам тафелшпиц, варено говеждо, картофено пюре, спаначено пюре, ябълков сос. Казват, че е най-добрият във Виена. Всъщност вие трябва да знаете това по-добре, защото сте местен. Предлагам да не говорим по работа, докато се храним. Нека си поприказваме за старите времена... когато работехте за американците.

Единственото, което Новак успя да направи, беше да не избълва хапката си от пилешко филе върху своята събеседница. Той сдъвка и преглътна месото, като през цялото време се опитваше да измисли някакъв отговор.

Жуковская обаче го изпревари и първа заговори:

— Хайде, хайде, нима сте ни смятали за толкова некадърни? Разбира се, че знаехме. Обаче ни устройваше да не ви видим сметката. Вие бяхте доверен източник, защото искрено вярвахте, че информацията, която предавате, е истинска. Страхувам се, че голяма част от нея не беше. Погрижихме се за това. Така че вместо да ни навредите, както сте се надявали, всъщност вие сте помагали на Съветския съюз, като сте заблуждавали нашите неприятели... О, чашата ви е празна. Да повикам ли келнера по вината, за да ви я напълни?

Най-накрая Новак си върна дар слово:

— Кога разбрахте?

— Тогава бях само младши офицер, затова научих едва по-късно. Но моите началници научиха за вашето предателство още при първия ви нервен опит да се свържете с американците.

— Боже мили... Колко дълбоко бяхте проникнали във Военната разузнавателна агенция?

— Успяхме да изнудим някои офицери, а на други плащаме. Неколцина работеха за нас по идеологически причини. Но общата бройка не беше голяма. Определено под дузина. Вашият водещ офицер Вермюлен винаги е бил верен на родината си. И той, и вие бяхте напълно искрени в онова, което вършехте. За нас това беше важно.

— Защо поискахте да се срещнем?

Жуковская отмести встрани недоядена хапка препечен хляб с масло и хайвер.

— Добре, ако така предпочитате, нека поговорим по работа, а после ще ядем. Може би наистина е по-добре. И тъй... Какво обсъждахте с Вермюлен в операта?

— Нищо особено. Не го бях виждал от години. А и не си падам кой знае колко по опери.

Жуковская направи болезнена гримаса.

— Господин Новак, ще ви помоля да не ни подценявате отново. Вие гледахте „Дон Жуан“ във Виенската опера. Разговаряхте с Вермюлен в бара преди представлението. Затова ще ви попитам отново, защо се срещнахте? Какво обсъждахте? Свързвахте ли се тогава? Освен това ще повторя, ако сте откровен с мен, можем да се държим като цивилизовани хора. А ако не... хайде да не си разваляме вечерята, като мислим за тази възможност.

Новак остана безразличен към нейната заплаха. По негово мнение той вече беше мъртвец. Единствената достойна постъпка в живота му — неговата лична битка срещу съветската окупация на страната му, се оказа измама. Вместо да подпомогне каузата на свободата, той вероятно ѝ беше навредил. А сега колебливият му опит да предотврати попадането на списъка с бомбите в погрешни ръце започна да се разплита пред очите му.

Разбира се, той можеше да направи последен жест на саможертва. Можеше да откаже да признае каквото и да било и да остави руснаците да се опитат да изтръгнат тайната му с бой. Може би щеше да издържи достатъчно дълго, за да даде време на Вермюлен да направи нужното. Но тази съпротива изискваше усилия и психическа енергия, за да устои, и внезапно той осъзна с болка, че вече нямаше сили за подобен подвиг. Защо да се преструва повече?

Новак повика келнера по вината.

— Искам бутилка червено бордо. Нещо, което да ми остави спомен за цял живот. Цената няма значение.

Сомелието, който много добре знаеше кой плаща сметката, стрелна поглед към рускията. Тя кимна леко в знак на съгласие, преди той да изпълни желанието на Новак.

— В такъв случай, господине, аз бих ви препоръчал „Ла Мисион От-Брион“ от 1982 година. Прекрасна реколта на един от известните замъци. Мисля, че ще имате едно почти духовно преживяване.

По лицето на Новак плъзна уморена усмивка.

— Духовно преживяване, а? Добре тогава, нека е „От-Брион“.

Жуковская търпеливо го изчака да опита виното ѝ да го одобри, след това да се наслади на аромата и пълнотата на вкуса и да отпие една-две глътки. Тя разбираше не по зле от него какво става.

Когато изпи първата си чаша, Новак заговори. Описа как към него се е обърнал Баграт Баладзе, който се опитва да продаде списъка с изчезналите бомби. Как той от своя страна се е обърнал към Вермюлен, надявайки се списъкът да попадне в американски ръце. Как му е съобщил местоположението на списъка и средството да се сдобие с него.

Когато свърши, Жуковская се протегна и лекичко стисна ръката му на масата.

— Благодаря ви — каза тя тихо с искрен глас. — А сега се насладете на вечерята. — Усмивката ѝ стана неочаквано очарователна, женствена и почти кокетна, когато добави: — И на духовното вино!

Може би защото товар се смъкна от раменете му, или защото бордото наистина беше еликсир, Новак наистина се оказа способен да се наслади на храната. Той и Жуковская поведоха разговор като двама души на средна възраст със сходен опит през годините и споделяха еднакви мисли за съвременните абсурди.

Той беше мъж, който умееше да разказва анекдоти, а тя жена — доволна да се смее на шегите му.

В края на вечерята Жуковская беше толкова цивилизована, или да го кажем по руски — културна, колкото беше обещава. Много любезно го помоли да ѝ предаде своя мобилен телефон. Освен това му съобщи, че в кооперацията, където живее, ще има проблем с телефонните кабели. С други думи, нямаше да може да съобщи на

никого какво ѝ беше казал. Добави, че ще бъде закаран у дома при жена си.

— Моля, бъдете разумен — завърши Жуковская.

Петнадесет минути по-късно Петер Новак отключи входната врата, прекоси фойето и се качи на асансьора, който вървеше в шахтата си от ковано желязо вече стотина години. Новак слезе на петия етаж и влезе в апартамента си. Съпругата му беше заспала в тяхната спалня. Той я целуна по лицето и прошепна в ухото ѝ:

— Обичам те.

Тя измърмори нещо сънливо.

Новак се загледа в нея с любовта на мъж към жена, която е споделяла живота му в продължение на тридесет години. Любов, в която младежката страст е от стъпила място на по-дълбока привързаност, разбиране и взаимна прошка. Той положи ръката си за кратко върху нейното рамо и след това излезе от спалнята.

Изкачи се на последния етаж на сградата и излезе през таванската врата на покрива. Отиде до края, огледа светлините и покривите на Виена, пое за последен път дълбоко дъх и скочи в празното.

61.

Преди да се хвърли в леглото, за да се наспи, Карвър звънна на Грентъм в Лондон.

— Утре ще свърша работата. По някое време следобед.

— Имаш ли вече представа какво трябва да вземеш?

— Още не. Единственото, което клиентът ми каза, е, че трябва да намеря някакъв документ в запечатан плик. Не ми довери какво в документа го прави толкова ценен. Единственото, което спомена, беше, че е „важен за бъдещия световен мир“.

— Какво?

Каквото и да беше очаквал Грентъм, това го изненада.

— Да, зная — каза Карвър. — И аз си помислих, че звучи доста налудничаво. Но това не е всичко. Той си е вгълпил, че сме като римляните и варварите вече са пред портите. Само че варварите в случая не са хуни и вандали, а ислямски терористи, които се опитват да завладеят света.

— Бъзикаш се. — Грентъм изпръхтя раздражено.

— Разберете се с него. Единственото, което знам, е, че имам намерение да извърша размяната утре вечер. Мястото е „Отел дьо Кап“, същия, в който обядвахме. Утре ще ти съобщя точния час. Целта ми е петнадесет минути по-късно да напусна хотела заедно с жената и по възможност с документа. Казах на Вермюлен, че не искам никой от хората му да се навърта наоколо, когато осъществяваме размяната, но не вярвам да спази уговорката. Сигурно ще иска да защити своята инвестиция. Така че ще се нуждая от помощ, за да се измъкнем.

— Кола, може би с шофьор, но да е добър. И безопасно жилище за през нощта.

Грентъм изсумтя.

— А не искаш ли да те чака частен самолет? Доколкото си спомням, си падаш по тях.

— А ти искаш ли да дам документа на горилите и Вермюлен в замяна на Алекс?

— Ще видя какво мога да направя.

62.

Дори могъщите си имат началници.

Както Ольга Жуковская можеше да накара подчинените ѝ да подскочат, така и тя чувстваше стомаха си на топка, когато трябваше да се обади на директора на ФСБ и да го събуди, за да му съобщи лоши новини. Тя докладва всичко, което Новак ѝ беше съобщил, и подчерта неотложността на въпроса. По нейно мнение списъкът с ядрените оръжия и тяхното местоположение трябваше да бъде върнат през следващите двадесет и четири часа. След това можеше да бъде безвъзвратно загубен.

— Ние знаем местоположението на документа, който е от огромна политическа и военна важност за родината — завърши тя. — Затова трябва веднага да изработим план за отнемането му.

Директорът не беше оцелял в живот изтъкан от тайни, вътрешни дразги и често смъртоносни смени на партийни началници, взимайки прибързани решения, без да е предвидил всички възможни последствия.

— Можем ли да бъдем наистина сигурни, че списъкът съществува и че е толкова важен, колкото Новак твърди? Разполагането на оръжията се извърши под контрола на КГБ, тяхното местоположение е известно само на нас — поне засега — и аз не съм чувал подобен документ да липсва от нашия архив. Предполагам, но само на теория, че от Министерството на отбраната може да са намерили начин да откраднат или да преснимат нашата документация... — Той замълча, за да обмисли тревожната възможност друго ведомство да е надхитрило командваното от него, макар и само временно. — Във всеки случай Новак е предател и печалбар, така че няма особени причини да му вярваме.

— Да, другарю директор, това е така и при други обстоятелства бих се съгласила с вашето мнение. Но седях на по-малко от два метра от него и съм сигурна, че каза истината.

— Женска интуиция? — презрително изсумтя директорът на ФСБ.

— Не, другарю. Двадесет и пет години опит в провеждането на разпити.

— Добре, нека предположим, че този списък е толкова опасен, колкото вие твърдите. Тогава възниква съвсем различен проблем. Той се намира на територията на суверенна държава и ние не бихме искали да предизвикаме дипломатически скандал, като предприемем въоръжено нападение срещу банда криминални престъпници, които освен това имат предимството да защитават укрепена позиция.

Жуковская обори това:

— Другарю директор, та ние през цялото време провеждаме въоръжени операции в чужди държави...

— Да, например скорошният ви провал в Женева — озъби се нейният началник. — Нашата операция по замитане на следите може и да е убедила местната полиция, но не мислете, че нашите врагове са се хванали. Избраните оперативни работници бяха твърде лесни за разпознаване като наши служители. Имаме обаче и друго затруднение. Както знаете, в момента всички правителствени институции са изправени пред бюджетни ограничения. Ние не правим изключение.

— Това е много тъжно — измърмори Жуковская, която искаше да го откъсне от любимата му тема и да го върне към въпроса, — но не виждам никаква връзка.

— Връзката, другарко заместник–директор, е, че няма с какво да платя операцията, за която настоявате. Вече финансирах една тайна операция заради вас...

— Която доведе до откриването на Новак и информацията за документа... Заради която трябваше да изпратим хора в Америка и Швейцария, да изградим контакти из цяла Европа, да не говорим за разходите по легендирането на госпожица Петрова, включващи купуването на дрехи, които нито една обикновена руска жена не може да си позволи. Както и прахосването на долари по козметични и фризьорски салони...

Докато възрастният другар мърмореше, по лицето на Жуковская бавно плъзна усмивка. Току–що ѝ беше хрумнал начин как да осъществи операцията, да вземе документа, да икономиса пари на държавата, и то така, че да може да отрече всичко, ако нещо се прецака. Както и да изложи здраво стария динозавър, който стоеше на пътя ѝ към директорското кресло.

— Вашата официална заповед гласи да не очаквам никаква помощ от агенцията по този въпрос? — попита тя послушно.

— Точно така — изръмжа директорът. — А що се отнася до госпожица Петрова, удивен съм, че сте готова да имате нещо общо с нея, като се има предвид каква роля е изиграла за смъртта на вашия съпруг. Ако бях на ваше място, щях да си доставя удоволствието да я ликвидирам.

— Когато му дойде времето, може би ще го направя. Засега ми стига да използвам нейния талант в наша полза.

За първи път гласът на директора беше изпълнен с искрено възхищение:

— Скъпа, дори за вас това наистина е забележително хладнокръвие.

РАЗПЕТИ ПЕТЪК

63.

Беше поредната съвършена провансалска утрин. Карвър пресрещна грохналата камионетка на хлебаря на пътя на около километър и половина от къщата и му махна с палец, за да го вземе на автостоп. Камионетката се понесе с пухтене и тракане нагоре към портата. Бандитът, когото той беше прекръстил на Ринго, се появи на автомобилната алея и им махна да спрат. С щръкналите изпод деколтето на тениската му черни завити косми на гърдите и гърба, отблизо той изглеждаше още по-непривлекателен. Но пък носеше пушка — помпа и начинът, по който я носеше на пряко на корема — прикладът в сгъвката на лакътя на дясната ръка, показалец на спусъка и насочено към земята дуло, показваше, че някой го беше научил как се прави.

Ринго се вторачи в хлебаря, пренебрегвайки любезния му поздрав „Добрутро, гос’ине“, сякаш никога досега не го беше виждал, и само пошавна многозначително с пръсти, като посочи ключовете, за да му бъдат предадени.

Щом на камионетката беше отнета възможността да потегли, той заобиколи и отвори задните врати. С безкрайна подозрителност започна да оглежда купчините франзели, кръглите самуни, сладкиши, баници с плодове и кроасани, подредени в задната част на колата. Ринго сякаш беше имунизиран към съблазните на кафявите корички, изкусителните пълнежи и прекрасните аромати, които се носеха от товарния отсек. Според него във всеки кроасан с шоколад можеше да има скрита бомба, а в баниците — гранати. Той надникна и в найлоновите торбички, пълни с пиене, месо и зеленчуци. Най-накрая се увери, че съдържанието на товарния отсек не представлява опасност, освен за артериите и нервните клетки на хората, които щяха да го погълнат.

Дебеловратият гангстер затвори задните врати и продължи обиколката на камионетката. Когато стигна до вратата откъм мястото на пътника, показа жест на Карвър да свали стъклото. Той го направи,

а дебеловратият се наведе, пъхна цевта на пушката през отвора и се вторачи право в лицето му.

Слетите вежди на Ринго се събраха още по-плътено, когато той смръщи чело в опит да прецени опасността, която представляваше непознатият, облечен в бял бояджийски гащеризон. Той отстъпи крачка назад и застана при края на вратата, гледайки да си осигури чиста огнева линия, и след това махна на Карвър да излезе от камионетката.

Той се подчини и излезе в огряната от слънцето автомобилна алея и ароматния въздух, вдигна ръце, както би направил всеки невинен човек, когато срещне мъж с насочена пушка. Грузинецът посочи с цевта лепената торба с презрамка, която лежеше на пода пред пътническата седалка. Очевидно искаше Карвър да я вдигне и той се подчини, като изпълни иначе простата задача на бавни отчетливи етапи, сякаш искаше да каже, че не се готви да направи нищо лошо. Когато отново се изправи, вече с торбата в ръка, той я отвори за проверка. В нея имаше две кутии боя, едната неотваряна, пълна с прозрачен лак, а втората — пълна с парцали. Освен двете кутии в торбата имаше и три бояджийски четки с различни размери, както и голяма бутилка разреждател, пликче картофен чипс, малка стъклена бутилка, пълна с портокалова напитка, както и пакетче от восъчна хартия.

— Сандвичи за обяд — обясни той и го извади, макар да се съмняваше, че пазачът знае и дума френски, но въпреки това продължи. — Дойдох да боядисвам. Моят шеф каза, че дървените части в кухнята и всекидневната се нуждаят от освежаване. Каза, че е говорил с типа, който е наел къщата... Разбираш ли?

Ринго продължаваше да го гледа вторачено, докато вадеше телефона и натисна бутона за бързо избиране. След това проведе къс разговор на език, който Карвър никога не беше чувал, но предположи, че сигурно е грузински. След това кимна на Карвър да се качи на камионетката и махна на хлебаря да кара към къщата. Пекарят запали шумния двигател и потеглиха отново нагоре по алеята към къщата, завиха зад сградата и спряха на паркинга отзад. Хлебарят слезе, отвори задните врати и понесе няколко торби с провизии към кухненската врата. Докато вървеше, погледна изнервено двете кучета, които стояха до телената ограда, оформяща клетката им, и ръмжаха и лаеха, докато той чукаше на вратата. Тя се отвори и брюнетката Йоко надникна през

отвора. Тя извика на кучетата, които престанаха да лаят, но продължиха заплашително да ръмжат, въпреки че се отдръпнаха няколко крачки назад от оградата. След това направи път на хлебаря да влезе в къщата.

Карвър изостана, сякаш изчаквайки удобен момент да си каже репликите. Стоеше на около четири и половина метра от кухненската врата, близо до купчината дърва за огрев, наредени под специалния метален заслон. Огледа се и когато видя, че никой не го наблюдава, клекна до купчината цепеници, подпрени на задната стена на къщата, и отвори торбата.

През следващите няколко секунди извърши няколко бързи и точни действия. Първо извади малкия пакет със сандвичи и го сложи в джоба си. После внимателно измъкна една цепеница от купчината, сякаш вадеше клечка от кула, издигната от кибритени клечки, и пъкна в отвора пакета с чипс и бутилката с портокалова напитка. Ленената торба беше издърпана в сянката на заслона до задната стена на къщата. Карвър я остави отворена с бутилката разтворител, поставена върху пълната с парцали кутия от боя. След това влезе през кухненската врата. Вътре пекарят точно беше извадил една кутия с пасти и я отвори пред Йоко, за да ги опита. Карвър застана на прага и щом се увери, че никой не го гледа, отвори пакета със сандвичите и ги запрати в кучешката клетка, където бяха погълнати на мига. Той остана на мястото си, като жената избираше, а пекарят отбелязваше в бележника си избора, а после тръгна към камионетката си, за да върне кутията.

Когато дойде неговият ред да заговори, Карвър де същото объркано обяснение за своето присъствие, както на пазача на портата. В началото Йоко имаше озадачен вид, но после се разтревожи. Няколко пъти погледна към вътрешността на къщата, чудейки се дали си заслужава да буди началството заради това. За радост на Карвър реши, че не си заслужава, и започна да го гони да си върви, като бърбореше нещо неразбираемо.

Той разбра намека и се върна при камионетката, където чакаше хлебарят с усмивка на лицето. Радостната усмивка на мъж, който току-що е видял как негов събрат е нахокан от гневна жена. Когато седна на пътническата седалка, Карвър поклати глава и изду презрително бузи.

— Жените са непредвидими, нали така? — въздъхна той.

Хлебарят се изсмя високо, след което запали двигателя и камионетката запухтя надолу по хълма.

64.

Иван Сергеевич Платонов, известен на всички като Платон, беше човекът, на когото бяха поверили разширяването на дейността на Подолския криминален клан в Западна Европа. Той си беше легнал с една от жените, чиито тела носеха по-голямата част от печалбите на бандата, когато се обади Олга Жуковская.

— Иван Сергеевич, как сте?

— Благодаря, много добре. А вие как сте?

— Също много добре. Моят съпруг винаги е говорил с топлота за вас...

— Беше велик човек. Моите съболезнования. Надявам се, че получихте венеца.

— Да, беше много впечатляващ. Да не прекъсвам нещо важно?

Момичето се събуди, прозя се широко и покорно започна да плъзга ръка към чатала на Платон. Той я отблъсна.

— Не. Какво мога да направя за вас?

— Искам нещо да бъде взето, или по-точно, върнато.

Платон слушаше внимателно, като от време на време задаваше въпроси, докато заместник-директорката му обясняваше за липсващия документ, собственост на руския народ, който в момента се намира в сейфа на къща в Южна Франция на около деветстотин километра от мястото, където той се намираше. Къщата се охранявала от четирима грузинци начело с дребния бандитски главатар Баграт Баладзе. През следващите двадесет и четири часа документът щял да бъде продаден или на някой мръсен арабски терорист, или откраднат от агентите на един още по-неприятен американец, ако Платон и неговите хора не успеят първи да се доберат до него.

— В миналото сте се сражавали за Родината — добави Жуковская. — Сега тя ви призовава да изпълните една не по-малко важна мисия.

В гласа ѝ трептеше много изкусителна нотка. Казаното не прозвуча като заповед на старши офицер, а по-скоро като молба на слаба жена, отправена към могъщ воин.

Обаче Платон не се поддаде.

— Разбира се, продължавам да съм патриот — отговори той — и дори сега, когато живея като мирен бизнесмен, съм готов да изпълня дълга си. Но ще има разходи. Може да загинат хора, чиито семейства трябва да бъдат осигурени.

— Разбира се, че трябва да бъдете възмезден — съгласи се тя. — Нали си спомняте, че моят съпруг произвеждаше определено оръжие от името на държавата?

Платон знаеше това много добре. Жуковский бе натрупал богатство, продавайки мини из цял свят, докато онази английска принцеса не започна да си тика носа в неговия бизнес. Това ѝ докара смъртта... както и на него. От тогава политическият натиск срещу мините се беше засилил неимоверно и сега те гниеха из складове, разпръснати по цялата територия на Русия. Обаче нелегалното търсене не намаляваше. Напротив, продаваха се с хиляди, като всяка една носеше чиста печалба от триста долара. Американски. Ако Платон уредеше концесията, можеха да се спечелят милиарди.

— Ще бъда горд да помогна на моята страна — каза той, — но няма да бъде лесно. — Ще трябва да сваля най-добрите си хора от сегашните им задачи. Ще имам нужда от екипировка. Освен това трябва да стигнем светкавично на мястото. С хеликоптер това може да стане по най-бързия начин. Французите произвеждат един, наречен „Дофин“. В него лесно ще се поберат шестима души с екипировката и ще ни откара право до входната врата само с едно презареждане.

Ако мога да наема един днес сутринта, следобед ще бъдем там.

Обаче заминаването на Платон се забави, защото машината, която искаше да наеме, имаше някакви технически затруднения. Едва на обяд еврокоптера „Дофин“ излетя от парижкото летище и започна тричасовия си полет на юг.

65.

Пред Карвър изникнаха безброй затруднения, докато се опитваше да измисли как да измъкне документа от Баграт Баладзе. Първо, той не беше професионален крадец като Кени Уинтър, човека, за когото се представяше. Второ, не знаеше къде в сградата се съхранява документът. Единственият метод за отваряне на сейф, който познаваше, беше да го взриви. Не много умна идея, ако искаш да опазиш картонен плик, пълен с листове хартия. Освен това имаше и шестима възможни противници, защото беше възможно и жените да участват в битката. А той беше сам.

Последното беше най-маловажното от тези разсъждения. Като се има предвид елементът на изненада при едно добре планирано нападение, той лесно можеше да заличи неравенството. Преди го беше правил не малко пъти, но сега не беше дошъл, за да убива, а да открадне. Затова се зае да обмисли проблема логично, взимайки под внимание всички възможни изненади, докато не измисли решение, което му се стори смислено. Затова листът му с покупки излезе такъв. Затова и заради познанията за основните химически процеси, подходящи за изкуството на саботажа. Логиката беше много проста. Най-лесният начин да измъкне документа от къщата, беше да накара Баграт Баладзе да го направи вместо него. Обмисляйки как, Карвър стигна до химическите свойства на веществата в списъка си с покупки.

Например лененото масло е склонно към самозапалване, както художниците и декораторите, да не говорим за техните клиенти, научават на свой гръб. Когато лененото масло се изложи на слънце, то се окислява и отделя топлина. Колкото по-дълго е изложено на слънце, толкова повече топлина отделя. Ако с него е залято относително голямо парче ленен плат, това увеличава изложената площ и съответно количеството топлина. В течение на един период от приблизително шест часа платът може да достигне температура 480°C, или 800°F, което е напълно достатъчно, за да възникне пламък.

Има обаче още нещо. Ако мястото не е проветриво, процесът на окисляване отслабва. Ако пък е прекалено проветриво, течението ще

разсейва отделената топлина. Точно както при разпалването на огън. Ако духате твърде силно, ще изгасите пламъчетата, а ако не духате, те сами ще угаснат. Трябва да улучите точното съотношение.

Подходящото съотношение между прекалено много и прекалено малко въздух може да се постигне, като се сложи лененият парцал в открит съд. Например отворена кутия от боя. Хапчетата за аквариуми също имат много мощни химически свойства. Тяхното предназначение е да освежават водата, като произвеждат кислород. Активната им съставка е калиевият хлорид, който много лесно се окислява. Точно както при лененото масло, това окисление отделя енергия. Ако отделената енергия е достатъчно голяма, може да се стигне до експлозия. Калиевият хлорид е много активно окисляващо вещество, затова се използва за направата на взривни вещества в домашни условия както от любителите на бомбички, така и от любителите на терора. Карвър счука таблетките в хаванче и смеси полученото вещество със захар, която щеше да се запали, така че да се получи посилен и ярък взрив. После подготви бутилката с портокалов сок, който всъщност беше ацетон, купен от същата железария, където бе намерил останалите бояджийски принадлежности. Към него добави оранжев оцветител за храна плюс захар. Ацетонът е лесно възпламеняваща се течност, чиито пари могат да избухнат и от една искра. Едно от свойствата на захарта е, че когато бъде изложена на топлина, тя се карамелизира и става крайно лепкава. Добавката на захар към тази бутилкова бомба, или коктейл „Молотов“, целеше продължителното задържане на пламъка на едно и също място, както става при напалма.

Нямаше нужда да добавя нищо към разредителя или лененото масло. И така щяха да свършат работа. По същество съдържанието на бояджийската торба беше самовъзпламеняваща се запалителна бомба. Щом я заложи, Карвър се прибра в селото с камионетката на фурнаджията, уреди сметката си в хотела и се върна обратно в планината, но този път мина по панорамния път. Изкачи се за втори път до наблюдателния си пост, но сега носеше екипировката, която беше поискал от Вермюлен да му остави „до поискване“. Щом пристигна, просто зачака.

По обед температурата се беше вдигнала до двадесет и няколко градуса. Жените се печеха на слънцето с упорството на северноевропейци, които най-сетне са се измъкнали от лапите на

студената и мрачна зима. Мъжете се мотаеха голи до кръста с торсове, покрити с татуировки — основен показател за мястото им в йерархията и част от културата на подземния свят в Русия. Кучетата мързелуваха в клетката. Причината обаче не беше толкова в слънцето, което загряваше козината им, а в голямото количество стрит валиум, по 50 милиграма за всяко, смесен с пастета, дебело намазан върху сандвичите, чрез които вече беше попаднал в тяхното кръвообращение.

Хората обядваха късно, в два и нещо следобед. С храната доста пийнаха. В три и половина Джордж пое втората смяна при портата. Баграт и Линда се прибраха вътре, за да се изчукат и да подремнат. Всички останали се бяха натъркаляли полузаспали около басейна. Точно тогава Карвър видя първите струйки дим да се вдигат от неговата ленена торба.

Той изпрати есемес на Вермюлен с текст: „Доставка в 19 часа, както беше планирано“. Изписа текста изцяло. Смяташе писането на съобщения за доста инфантилно занимание и предположи, че един генерал от резерва мисли същото. Съмняваше се, че някога преди му се е налагало да чете текстови съобщения.

Когато свърши, пламъкът вече се виждаше ясно. Беше намазал вътрешността на торбата с ленено масло, за да увеличи ефекта. Щом се появи първият пламък, скоро щяха да го последват и други.

Изведнъж се чу остър пукот, стъклото на бутилката с разреждател се пръсна и той избухна в пламъци. После настъпи верижна реакция. Пламъците, подхранвани от разреждателя, лизнаха пликчето с чипс, то избухна с пукот и висок пламък подобно на фойерверк. Това доведе до пръскането на бутилката с оранжевата течност в пламък от ацетон и захар, който от своя страна подпали сухите като барут цепеници.

Карвър вече си беше сложил бронежилетката с препасан под нея пистолет. Заредения гранатомет бе праметнал през рамо. В единия му джоб лежеше палката, а ушите му бяха здраво запушени с восъчните тапи за уши. В ръцете, които бяха защитени от плътно прилепнали кожени ръкавици, държеше противогаса. Него щеше да сложи последен.

Заслонът за цепеници вече гореше бурно, пламъците танцуваха нагоре по задната стена на къщата. Прозорецът на първия етаж беше отворен и пламъците подпалиха отворените дървени капаци на

прозорците, черчетата и найлоновите пердета, които се полюшваха от горещите вълни. Оттам огънят се прехвърли безшумно като крадец в помещението отвъд. Дървените греди в краищата на покрития с керемиди покрив започнаха да тлеят. Не след дълго и те щяха да се включат в пожара.

66.

Пазачът долу при портата първи разбра какво става. Карвър наблюдаваше действията на Джордж, който щом видя пушека, издигащ се иззад къщата, хукна нагоре по алеята, крещейки с пълно гърло. Проснатият край басейна Пол бавно се повдигна на лакът, за да разбере каква е тази шумотевица, остана като вкаменен, докато осъзнае какво виждат очите му, и след това скочи на крака и ревна на Ринго да се събуди. Йоко започна да пищи. Тримата мъже се втурнаха към задната част на къщата. За няколко секунди изчезнаха от погледа на Карвър, но скоро се появиха зад къщата, откъдето сочеха огъня, отдръпваха се назад от пламъците и си крещяха взаимно.

Един от прозорците над кухнята се отвори и Баграт надникна, за да види какво става. Карвър забеляза ужасеното му изражение, когато съзря пожара, и как то стана паническо, щом очите на грузинеца попаднаха на газовите бутилки под него. Ако те гръмнеха, можеха да съборят половината сграда. Той закрепя някакви заповеди на тримата мъже, хвърли комплект ключове на земята пред тях и изчезна в стаята.

Целият план на Карвър зависеше от това какво щеше да предприеме Баграт сега, но той нямаше време да чака и да види, а трябваше да действа и да се моли логиката на грузинеца да бъде като неговата собствена.

Долу под него групичката се беше разделила на две. Двама от мъжете трескаво се опитваха да откачат газовите бутилки и да ги махнат от пътя на пламъците. Това не беше хубаво. Карвър искаше за тяхно добро, а и за негово, мъжете да се махнат. Той беше предположил, че ще изтичат пред къщата, за да избягат от горещината на пламъците. Пол вдигна ключовете от земята и хукна към мицубишито. Карвър беше планирал да удари грузинците, когато се съберат на група пред фасадата на горящата сграда, както всички нормални хора биха направили.

Сега трябваше набързо да преработи плана.

Той си сложи противогаза и хукна колкото може по-бързо надолу по хълма през храсталаците, защото знаеше, че вниманието на мъжете

ще бъде изцяло приковано от огъня. Насочи се към стената около парцела, защото искаше да излезе някъде между газовите бутилки и покрития паркинг, или с други думи, точно срещу пламъците. Стената беше висока около два метра и Карвър се почувства както някога в курса по нападение на морската пехота. Той подскочи, хвана се за горния край, помогна си с крака и след като се прехвърли през нея, скочи от другата страна.

В мига, в който краката му докоснаха земята, стреля два пъти. Първият изстрел беше насочен към джипката, а вторият срещу газовите бутилки. От гранатите изскочиха две дебели струи бял газ, който скоро обгърна тримата мъже и започна да пари на очите и да дере гърлата им. Грузинците взеха да залитат, замаяни и дезориентирани, с повици за повръщане. Точно тогава от дима се появи Карвър, размахал разтегаемата полицейска палка, и започна с безпощадна бруталност да я стоварва по техните черепи и вратове.

Първата му мишена бяха мъжете край газовите бутилки. Когато те бяха повалени в безсъзнание, той се втурна към този при колата и го свали на колене с няколко удара. Мъжът се стовари на земята, задавен от суха кашлица и повици за повръщане. Карвър го приспа с един жесток ритник в главата.

Обаче къде бяха останали ключовете? Не бяха в ръцете на мъжа, нито на автомобилното табло. Трябваше да се отпусне на колене и да напрегне очи през прозрачната пластмаса на предната част, докато ръцете му шареха по прахоляка и строителните отпадъци. След известно време, което му се стори цяла вечност, напипа пластмасовата топка на ключа, изправи се и тръгна към шогуна.

Запали двигателя и с пълна газ се понесе по алеята, зави надясно и спря сред облак прах на малката площадка пред главния вход. Там чакаше Баграт едно с двете жени. Йoko още беше по банските, с които се бе излежавала край басейна. Линда беше избягала от спалнята само по прашки и чаршаф, с който се беше наметнала. Баграт беше само малко по-добре облечен. Гол до кръста, с джинси и бос, в дясната си ръка стискаше пистолет. Добрата новина за Карвър беше куфарчето, което бе закачено с верига към китката на лявата.

Видя го веднага щом зави зад ъгъла, и се сети какво трябва да направи. С едната си ръка нави волана на джипа и едновременно наби спирачки. Мицубишито поднесе сред облак прах и чакъл и накрая

спря. Едновременно с това Карвър измъкна от джоба си една от звуково–светлинните гранати, изтегли игличката със зъби и запрати шестоъгълната тръба с перфорирани в нея отвори от прозореца на колата, като същевременно се приведе и здраво стисна очи.

Британските спецчасти, за които тези гранати бяха специално създадени като средство за освобождаване на заложници, винаги са ги наричали „блясък и трясък“. Наименование, което съвсем точно описва действието им. Гранатата избухна пред тримата грузинци в облак от прахоляк и толкова ярка светлина, колкото от светнали едновременно сто хиляди стандартни шейсетватови крушки само на метри от незащитени очи. В същото време се чу трясък, осем пъти по-силен от шума, предизвикан от турбините на осем изстребителя. Карвър очакваше това въздействие и беше взел предпазни мерки, но дори той се замая за няколко секунди. Баграт и жените бяха като посечени.

Те двете седяха на земята с изражения на зомбита и неவிждащи очи. Чаршафът на Линда беше паднал, но не ѝ пукаше или пък не съзнаваше голотата си.

Баграт не беше по-добре. Стоеше на колене и се опитваше да се изправи на крака, но изглежда те отказваха да му се подчинят. Пистолетът му описваше кръгове насам–натам, докато той въртеше горната част на тялото си, опитвайки се слепешком да атакува своя нападател. Внезапно произведе изстрел и куршумът разби задното стъкло на шогуна. Карвър скоро се съвзе, отвори вратата и се хвърли на земята. После бързо запълзя по чакъла към Баграт, опитвайки се да не се надига, докато грузинецът стреля още три пъти напосоки. Един от куршумите изсвири над главата на Карвър. Друг рикошира от стъпалата, които водеха към басейна. Третият се заби в гърлото на Линда, разкъса дихателната ѝ тръба и заседна в гръбнака. Силата на удара я повали по гръб и тя остана да лежи безпомощно, докато кръвта ѝ бликаше от зейналата гъргореща рана като вода от дихателния отвор на кит.

Тя щеше да умре след малко, но нито Карвър, нито някой друг би могъл да направи нещо за нея. Той съсредоточи вниманието си върху Баграт, ядосан, че опитът му да запази живота на всички бе провален от грузинеца. Яростта му пролича в силата на трите бързи удара, които нанесе с палката по главата му. След като го повали, взе ръката с

пистолета, насочи го към умиращата жена и натисна с неговия пръст спусъка за още един изстрел, с който да прекрати страданията ѝ.

Изкуши се дали да не насочи пистолета и срещу Баграт, но му беше достатъчно гадно заради ненужната смърт на жената. Нямаше желание за още хладнокръвни убийства. Вместо това насочи пистолета, който държеше с ръката на Баграт, към веригата, свързваща куфарчето с лявата му китка. Стреля за последен път, куршумът прекъсна веригата. После хвана пистолета за цевта и го запрати в шубраците около басейна. Ако полицията дойде, ще го намери и ще установи, че по него има отпечатащи на грузинеца, по дланта му следи от барутни газове, а в тялото на жената два куршума, изстреляни с този пистолет.

Карвър се протегна за куфарчето и се изправи. От взрива на „блясък — трясък“ бяха минали около петнадесетина секунди. Въздействието на гранатата щеше да продължи още около минута. Останалите трима мъже щяха да останат под въздействието на сълзотворния газ още двадесетина минути. Но щом се съвземеха, щяха да се превърнат в четирима гневни грузинци. Междувременно скоро щяха да пристигнат патрулки и пожарните коли от Турет-сюр-Луп, привлечени от пламъците, които сега вече се издигаха над цялата къща, изпращайки във високото синьо небе мръсен черен пушек. Беше крайно време да изчезва.

Извади гранатомета от джипа и го преметна през рамо. Вдигна от земята използваната „блясък — трясък“ и хукна към задната част на горящата сграда. Сълзотворният газ се беше поразнесъл, но въпреки това тримата мъже още не бяха способни да го спрат, когато профуча покрай тях. Успя да вдигне гранатата, която беше изстрелял по мицубишито, но другата, която бе насочил към газовите бутилки, беше прекалено близо до пламъците, а те бяха започнали да облизват двата червени цилиндъра. След няколко секунди щяха да избухнат и тази мисъл вля допълнителен адреналин в кръвообращението на Карвър, като му помогна на един дъх да прескочи стената и да хукне нагоре по хълма.

Беше минал около сто метра между дърветата, когато бутилките избухнаха. Оглушителният взрив сякаш превърна въздуха в твърда материя, която блъсна Карвър в гърба и го запрати в най-близкия ствол — натъртен и останал без дъх. Над главата му прелетя облак клонки и

листа. След частица от секундата взривната вълна стигна до своя външен радиус и се върна обратно над него, изсмуквайки въздуха от дробовите му, с което бурята отмина.

Всеки сантиметър от тялото му го болеше. Имаше усещането, че мозъкът му е също толкова натъртен и ожулен, колкото черепа, сякаш беше участвал в десет рунда срещу боксьор тежка категория. Докато се изправяше на крака, наблюдаваше огнената топка, пред която досегашните пламъци, които се издигаха над обгорелите руини на къщата, изглеждаха незначителни. Той опипа крайниците си и с учудване установи, че може да върви и дори да тича. Първо бавно и предпазливо, а след това с все по-голяма увереност.

Карвър беше добре, но се ужасяваше от мисълта какво ли се е случило с безпомощните мъже, които взривът беше заварил само на няколко метра от бутилките. Или с кучетата, които лежаха приспани в своята клетка. Сигурно на земята не беше останала и най-малката следа от тях.

Кърт Вермюлен точно си приказваше с кмета на Антиб, когато мобилният му телефон звънна силно и екранчето го информира, че е получил съобщение. Той се извини на кмета, който го увери, че съвсем не е обиден — как би могъл да се разсърди на толкова изтъкнат гост като господин генерала.

Вермюлен натисна безпомощно няколко бутона, преди да се откаже с въздишка, която трябваше да изрази невъзможността на цивилизования човек да е в крак с всички модерни джаджи. Кметът се изкиска съчувствено.

Алекс взе телефона от ръката му с развеселеното изражение на жена, която се удивява на мъжката несръчност.

— Дай да видя — каза тя. Пръстите ѝ уверено заиграха по клавиатурата и съобщението се показа.

— От Уинтър е. Пише, че ще е готов за по питие в бара на хотела в седем.

Вермюлен погледна часовника си.

— Нямаме проблем с времето — отбеляза той. — Сигурна ли си, че искаш да го направиш? В края на краищата той няма на кого да се оплаче, ако аз отида на срещата вместо теб. Точно днес...

Той погледна през прозореца на кметския кабинет. Кметството, със стените си от розов пясъчник и бели капаци на прозорците, гледаше към Кор Масена точно в центъра на най-старата градска част. Всеки ден тя се изпълваше със сергии, на които се продаваше прясно уловена риба или плодове и зеленчуци донесени от фермите, накацали по провансалските хълмове. В другия край на широката улица се издигаше църквата „Нотър Дам“. Морето беше само на хвърлей.

Алекс го хвана под ръка и се притисна към него успокоително.

— Не се притесняван — каза тя, — мога да се справя. Нали затова съм тук...

Вермюлен се усмихна и в очите му проблесна искрена любов. Кметът, който стана свидетел на тази привързаност, също се усмихна.

— Да — кимна генералът и прегърна Алекс, — зная, че можеш да се справиш с всичко. — След това отново погледна часовника си. — Е, макар да има достатъчно време, мисля, че е най-добре да тръгваме.

— Както решите, господин генерал — съгласи се кметът.

68.

Гледката от хеликоптера „Дофин“ към Турет–еюр–Луп, което лежеше на пет километра пред тях, беше възхитителна смесица от твърди каменни стени и червени керемидени покриви, наблъскани върху V–образен висок морски нос. Сградите стигаха до ръба на скалите и се вкопчваха в тях като стадо леминги, които се предизвикват едни други да скочат. Обаче седящият на седалката до пилота Платон не се вълнуваше от подобни естетически наслади. Единствената му грижа беше да сравнява забележителностите пред себе си с картата, която държеше в ръце. Беше получил описание на мястото, където се намира къщата, наета от грузинеца. Сега му оставаше само да го открие.

В този момент видя стълба от черен пушек, който се издигаше иззад един от хълмовете, погледна в картата и проблемът се реши. Огънят беше като фар, който го насочваше към мястото, което търсеше. Обаче се оказа, че са пристигнали твърде късно. Крадците на онзи американец го бяха изпреварили. Разбира се, ако тези боклуци не бяха успели по някакъв начин сами да се подпалят.

— Карай към пушека — нареди той на пилота. — Бързо!

Досега летяха успоредно на долината в подножието на Пюи дьо Турет. Сега хеликоптерът се стрелна надясно, когато пилотът смени курса и започна да се спуска. Те летяха право към черния пушек, когато той бе разпръснат от взрив, който изпрати към небето огнена топка от алчни за плячка виещи се пламъци.

Платон изригна поредица руски псувни в микрофона на интеркома, а после се завъртя на седалката и впери очи в петимата мъже в пътническото отделение над него. Всички бяха с бронезилетки и носеха автомати с големи заглушители на цевите. Това бяха най-добрите хора на Платон, които бяха служили с него в Афганистан или в тежките кампании срещу отцепниците в Чечения.

— Ще кацнем след тридесет секунди. Вие двамата слизате първи и заемате позиция. Имайте готовност да ни прикривате със стрелба. Останалите идват с мен.

Когато приближиха къщата, пилотът намали скоростта, защото търсеше къде да кацне, като нервно заобикаляше огъня и пушека, които бяха обгърнали къщата. Сега, когато приближиха, Платон видя, че някой сякаш беше отхапал голяма част от задната част на сградата. Сигурно там беше станала експлозията. Успя да види само трима души. Две жени и един мъж, които бяха разхвърляни пред фасадата на сградата. Наблизо стоеше голям джип.

Мъжът коленичеше пред една от жените и сякаш се опитваше да я свести. Изглежда не осъзнаваше, че хеликоптерът приближава. Накрая, когато бяха на тридесетина метра от него и само на два метра от земята, той обърна към тях мустакато лице със събрани очи и започна да клати глава насам–натам. Имаше вид на объркан от случващото се около него човек. Хеликоптерът се беше спуснал с нос, насочен към къщата, но тъй като теренът падаше стръмно, пилотът опря само предните колела в земята и без да гаси двигателя, зависна със задните във въздуха. Първите двама мъже изскочиха от плъзгащите се врати на машината, притичаха няколко метра приведени, преди да залегнат и да заемат позиция с насочени срещу мъжа оръжия. Последваха ги тримата им другари, които застанаха около носа на хеликоптера, за да прикрият Платон, докато слиза от мястото до пилота. След това четиримата заедно тръгнаха към мъжа с праметнати през рамо, готови за стрелба автомати.

Мъжът пред тях нямаше оръжие, но сега видяха, че жената до него беше мъртва. Беше простреляна в гърлото и главата. Другата жена, която също сякаш не осъзнаваше присъствието им, както мъжа преди малко, беше по бански. А той носеше единствено джинси. Грузинецът ги гледа няколко секунди с празен поглед, сякаш не може да фокусира, а после съвсем изненадващо скри лицето си в шепи и започна да ридае.

— Майчице Божия... — измърмори Платон, който макар и сам дълги години да се беше излагал на въздействието на битките, не беше станал по-състрадателен към хората, които рухваха при напрежение. Сега, когато приближи ридаещата развалина, видя, че тя отговаря на описанието на Баграт Баладзе. Значи този подсмърчащ слабак е бил водач на банда? Не беше за чудене, че се е оказал толкова лесна мишена. А вече се беше предал. Май някой здравата го беше халосал по главата, но иначе по него нямаше и драскотина.

Платон го стисна за гърлото.

— Ти ли си Баладзе? — попита той грубо. Грузинецът го изгледа с празен поглед, смръщи се и се опита да вдигне рамене.

Платон го зашлеви по двете бузи.

— Ти... ли... си... Баладзе? — повтори той бавно и по-високо с глас, в който започнаха да се долавят гневни оттенъци.

Очите на пленника му се изпълниха с паника. Той посочи с показалци ушите си и поклати глава.

— Не мога да чувам... — изплака. — Мисля, че съм я убил... но не съм сигурен... не съм сигурен. О, Боже мили...

Започна отново да плаче и лицето му се сгърчи като на съкрушено малко дете. Когато вдигна ръце, Платон забеляза скъсаната верига на китката на лявата му ръка. Той хвана висящия свободно край и го дръпна нагоре заедно с ръката на Баладзе. Трябваше да я завре на сантиметри от носа му, преди грузинецът да я забележи. Платон разклати остатъка от веригата. Незададеният гласно въпрос беше очевиден.

— Изчезна — отговори Баладзе. — Някой го взе, но не можах да видя кой. Не можех да виждам, не чувах... такъв трясък.

Платон кимна на един от мъжете наоколо.

— Питай кучката. Може тя да е видяла какво се е случило.

Брюнетката не беше в по-добро състояние от своя началник и също не чуваше и виждаше ясно. Когато осъзна, че нейната руса приятелка е мъртва, започна да хлипа.

Тогава Платон насочи вниманието си към джипа. Той беше оставил ясно забележими следи, което подсказваше, че е слязъл по хълма с висока скорост, завил е рязко и се е плъзнал встрани, докато спре. Който го беше карал, бе успял да изненада Баладзе, защото той явно не беше очаквал нападение откъм гърба и в границите на парцела.

Платон се сети, че нападателят сигурно е използвал светлинно-звукова граната, за да обезвреди грузинеца и жените и да вземе онова, което е било закачено на другия край на веригата. Най-вероятно куфарче. Щом Баладзе си беше направил труда да го върже с верига към тялото си, значи съдържанието му е било ценно. Сигурно документът, който искаше Жуковская, е бил вътре. Платон щеше да се заеме с това след малко, но не преди да е обезопасил останалата част от имота. Първите двама още заемаха позиция за отбрана, но той им

махна и с жестове ги изпрати да заобиколят къщата от двете страни и да се върнат да докладват какво са видели. Зае се отново с Баладзе.

Въздействието от гранатата сигурно вече беше започнало да отслабва. Платон приближи уста до ухото на грузинеца и изкрещя:

— Чуваш ли ме?

Баладзе се опита да го погледне с празен и неразбиращ поглед, но неволното му трепване и проблясването в очите му подсказа, че беше чул въпроса.

— Така си и помислих... — кимна Платон. — Какво имаше в куфарчето?

— Кое куфарче?

Платон го удари силно и рязко в стомаха и когато грузинецът се присви, вдигна главата му за косата и ехидно обясни:

— Което е било закачено за другия край на веригата.

Баладзе се опитваше със зинала уста да си поеме дъх, а Платон продължаваше да го държи за косата. В един момент я опъна здраво, дърпайки главата на Баладзе нагоре и назад.

— Е?

Тогава Баладзе за пръв път показва малко готовност за съпротива и наплю Платон. Плюнката му се стече от лицето върху гърдите на руснака, но той се усмихна и заби коляно в слабините на грузинеца. Обаче не пусна Баладзе и когато той инстинктивно се опита да се сгъне на две, болезнено опъна скалпа му. Болката щеше да се усили, защото Платон заби показалеца и средния пръст в очите на своя пленник. Сега три от най-болезнените области в мъжкото тяло туптяха от болка. Баладзе зави и се замята, което само усили болката в главата му. Колената му се подгънаха, но Платон със сила го изправи на крака, което предизвика нова вълна от болка и той отново изрева.

Когато стенанията му утихнаха, Платон повтори своя въпрос:

— Какво имаше в куфарчето?

— Един списък... — изстена Баладзе.

— Списък на какво?

— На бомби.

Платон присви очи и се наведе, като едновременно придърпа главата на Баладзе така, че лицата им бяха на не повече от педя разстояние едно от друго.

— Какви бомби?

Раменете на грузинеца се смъкнаха.

— Атомни бомби... от съветско време... из целия свят... общо сто.

От изненада Платон разхлаби хватката си. Не бе за чудене, че онази дърта вещица беше толкова потайна. Сигурно в Москва се бяха насрнали. Някогашните властелини на могъща империя сега бяха толкова изпаднали, че трябваше да се молят на гангстери да спасяват мръсните им тайни. Ако някой търсеше символ на това как са се променили времената, нямаше да намери по-добър. Но това откриваше пред него известна възможност. Ако може да вземе куфарчето или дори да го унищожи, но въпреки това да каже, че го е запазил, щеше да се озове в много силна позиция.

Но къде беше избягал крадецът?

Без да обръща повече внимание на Баладзе, който сега се беше свил в ембрионална поза на земята в краката му, Платон се опита да се постави на мястото на нападателя. Беше дошъл откъм задната част на къщата. Защо? Очевидно, защото беше наблюдавал откъм хълма. Къде бе отишъл? Платон погледна към портите, които препречваха автомобилната алея в долния край на парцела. Бяха затворени. Значи не беше избягал оттам. В това имаше смисъл. Защо да се тикаш в ръцете на идващите отдолу ченгета? Явно се бе измъкнал по същия път, по който беше дошъл. Като се съди по състоянието на Баладзе, нападението е било съвсем скоро. А откакто видяха експлозията, която унищожи задния край на сградата, бяха минали не повече от три минути. Платон тръгна нагоре по склона на Пюи дьо Турет. Мъжът беше някъде там или по-вероятно тичаше с все сили, за да се измъкне. Обаче все още можеше да бъде заловен.

— Убийте я — нареди той на войниците си, застанал зад гърба на брюнетката.

Чуха се три глухи пукота от заглушителя на пистолета и деветмилиметровите куршуми сложиха край на живота ѝ. Платон лично застреля с два изстрела Баладзе.

По това време всички негови хора се бяха събрали пред къщата.

— Няма нищо — докладваха двамата, които бяха изпратени да огледат отзад.

— Да се махаме оттук — нареди Платон. — Бързо качвайте на хеликоптера.

Той пръв се затича към машината, отвори вратата и се тръшна на седалката до пилота. Сложи си слушалките с микрофона и нареди:
— Излитай. Посока към планината. Ще ходим на лов.

69.

Карвър не чу хеликоптера до момента, в който той се оказа десетина метра над него. Шибаните тапи за уши! Той извади парчетата восък от ушите си и едва не оглуша от пляска на роторите. Хвърли се към най-близкото дърво да се скрие, притискайки се плътно в ствола му, и застина неподвижен, когато хеликоптерът мина над него и скоро изчезна от погледа.

Докато машината минаваше над главата му, Карвър успя да види, че вратите на помощник–пилота и пътниците бяха отворени и някакви мъже надничаха и оглеждаха земята. Явно го търсеха. Но кои бяха тези хора? Машината беше с цивилно обозначение, не с полицейско или военно.

Сигурно беше Вермюлен. Този хлъзгав янки явно се беше отказал от сделката. Искаше да икономиса половин милион и да се отърве от наемник, на когото не може да се довери. Е, това се беше случвало на Карвър и преди.

Напред шумът на хеликоптера заглъхна, но скоро започна отново да се усилва. Той се връщаше над осеяния с дървета склон, но този път малко по-нагоре. Прочесваха терена нагоре–надолу, както градинарят коси моравата.

Хората, които бяха над главата му, знаеха, че той е тук в гората. Щом го видеха, ловците щяха да слязат от хеликоптера и да го подгонят пешком. Вермюлен беше командвал полк рейнджъри от армията на САЩ и сигурно бе наел най-добрите и ги бе оборудвал с най-доброто. Преди време Карвър беше много добър в своя занаят, но точно сега не беше още в пълна форма. Накрая щяха да го пипнат, освен ако не извадеше голям късмет или пък те внезапно не забравеха всичко, на което са ги научили.

Обаче и той имаше коз. Вермюлен не можеше да си позволи да изгуби документа, който лежеше в куфарчето на Баграт. Оказа се, че Карвър разполага с прекрасен заложник от хартия. Трябваше да се постави в положение да не могат да го нападнат, без да изложат на риск сигурността на заложника. Например в колата. Той изчака

неподвижно, докато шумът на хеликоптера над главата му отново затихна, след това спринтира към горския път, където го чакаше аудито, паркирано леко встрани от пътя с предница сочеща към подножието на планината. Докато се придвижваше към автомобила, трябваше на два пъти да спира и да изчаква хеликоптера да прелети. Но накрая стигна до колата, хвърли на пътническата седалка обемистия гранатомет и седна зад волана. Беше паркирал с предница към пътя, откъдето беше дошъл. Когато натисна газта, големият 4,2-литров двигател изрева и се събуди. За секунди колелетата пробуксуваха, но скоро намериха сцепление и колата се стрелна надолу по черния път, който след кратко спускане по хълма се вливаше в шосето. Карвър беше стигнал до колата точно по времето, когато хеликоптерът облиташе най-далечния край на периметъра, който претърсваше. Не беше минал и триста метра, когато хеликоптерът обърна и започна да се връща. Секунди по-късно го видяха. Машината се стрелна напред като хищна птица, съзряла своята плячка. Карвър видя как се уголемява в неговите огледала, летейки възможно най-ниско над дърветата. Испита прилив на адреналин, когато натисна още малко газта и родената от ралитата кола се понесе още по-бързо по набраздения, неравен горски път. Дори с колан подскачаше като грах в тиган при всяко люшване на аудито, когато гумите попадаха в дупки или отскачаха от камъни и корени. Трополенето на блъскащите по долната част на колата парчета пръст и камъчета вдигаха толкова шум, че почти заглушаваха рева на двигателя, скърцането на претовареното окачване и плющенето на роторите само на метри от главата му.

Но не и острият пукот на изстрелите, звука от разбитото стъкло и глухото потропване на куршумите, които се забиваха в каросерията. Карвър веднага ги различи сред другите шумове.

Пилотът прелиташе над и встрани от колата, опитвайки се да намери най-добрата позиция за стрелба на хората вътре. Проблемът му беше, че оръжията бяха съсредоточени от едната страна и трябваше да стрелят откъм широката страна като някой старовремски боен кораб. А докато летеше успоредно на колата на Карвър и пътя, короните на дърветата му пречеха да заеме удобна позиция, за да осигури чиста огнева линия на стрелците. Скоро обаче пилотът се сети за още една възможност. Даде газ, изпревари Карвър с десетина метра и след като

се завъртя на място на деветдесет градуса, увисна напъряно над пътя в очакване на приближаващата се с висока скорост кола.

Предното стъкло се изпълни с очертанятия на хеликоптера, отворените му врати и мъжете, които чакаха удобен случай да дадат залп, който щеше да улучи колата челно. Карвър се движеше със сто и двадесет километра в час и се приближаваше към очакващия го хеликоптер с тридесет и шест метра в секунда. Редицата дула на автомати пред него проблесна като светкавиците на папараци. Земята пред автомобила закипя, разкъсвана от куршумите. Карвър чу и усети попаденията, когато други куршуми строшиха единия от фаровете на аудито, откъснаха едното огледало и рикошираха от бронята, по някакво чудо Карвър не беше улучен, но късметът му едва ли щеше да продължава дълго. Някога Леката бригада^[1] се е понесла така безсмислено към сигурна смърт, но за разлика от кавалеристите, които не са могли да спрат.

Карвър направи точно това. Изви докрай волана надясно, едновременно натисна спирачките, но не отпусна газта, запазвайки високите обороти, докато задницата се плъзна за миг. Най-сетне задните колелета възстановиха сцеплението. За по-малко от секунда автомобилът се беше завъртял на деветдесет градуса и сега предницата сочеше право надолу към дърветата. Карвър, отпусна спирачката и аудито се стрелна напред. Засега хеликоптерът не можеше да го притисне, но дърветата, които щяха да му осигурят прикритие, сами по себе си представляваха смъртоносна заплаха. Насилвайки се да не сваля крак от педала за газта и преодолявайки инстинкта за самосъхранение, който му нашепваше да намали и да внимава, той полетя надолу в автослалом, като с резки движения на волана избягваше стволовете, осеяли склона. Всяка грешка в преценката щеше да доведе до сигурната му смърт. Земята под гумите беше още по-неравна и те намираха много малко сцепление. Воланът стана почти излишен и Карвър трябваше да управлява с помощта на спирачките и скоростите, без да обръща внимание на ниските клони, които удряха по стъклото, и молейки се ниските хрусталаци да не крият някоя неприятна изненада. Пред него дърветата започнаха да се разреждат и слънчевите лъчи огряха земята, което означаваше, че проблемите му едва започват.

Щеше да е много лошо, ако отпред лежеше някое сечище или открита горска поляна, където щеше да се превърне в лесна мишена за хеликоптера, който продължаваше да го преследва отгоре. Обаче онова, което лежеше пред него, не беше горска поляна, а почти отвесна, дълбока планинска клисура. От края на скалата някой делтапланер можеше да полети и да започне с грациозни спирали спускане към реката, която разсичаше долината. За кола такъв скок щеше да се окаже смъртоносен.

Карвър имаше само една възможност да се спаси.

Пътят навътре в планината вървеше по края на клисурата, лъкатушейки в поредица остри завои. Той обаче беше само три–четири метра широк и не предлагаше сигурно приземяване на автомобил, който се движи с висока скорост и перпендикулярно към него. Карвър завъртя волана наляво, така че да се приближи пътя странично. Трябваше да избегне само още няколко дървета и да мине през няколко шубрака, за да блесне следобедното слънце в предното стъкло. Карвър летеше напред по-скоро като пилот, отколкото като шофьор, сякаш се опитваше да приземи самолет върху сигурната палуба на самолетносач, заобиколен отвсякъде с океан от смърт. Под колелетата на аудито пътят се спускаше надолу и завиваше на сто и осемдесет градуса. Трябваше да се приземи върху асфалта навреме, за да успее да намали скоростта и да завие. Обаче беше набрал твърде голяма инерция във въздуха и колата нямаше да падне достатъчно бързо. Вече виждаше завоя и пропастта, която следваше.

Колата още не искаше да се подчини на законите на гравитацията.

Желязната мантиanela, която опасваше завоя, се приближаваше все повече и повече. Струваше му се, че е само на метри от него.

В този миг колелата се удариха в асфалта. Карвър зави рязко надясно и натисна спирачките докрай. Задните колела запищяха в протест, докато се плъзгаха по асфалта и прахоляка, а той отправи кратка молитва за здравето на човека, измислил двойното задвижване, защото колата се подчини на командите му и се залепи за толкова дълго чакания асфалт. Беше успял да стигне до твърда земя. Сега можеше да подкара бързо надолу по истинско шосе, опасно със стоманени мантинели.

Но хеликоптерът вече го очакваше.

Той висеше във въздуха на около петстотин метра от склона на планината и ако се съдеше по проблясващите дула на автоматите, пътниците в него имаха още достатъчно муниции.

Дърветата за втори път спасиха Карвър. Те се издигаха от двете страни на пътя и му предлагаха известно прикритие. Този път хеликоптерът не можеше да се приближи толкова, че да успее да му пресече пътя. Ако се опиташе, големият ротор щеше да се удари в скалите. За около половин минута двете машини бяха в пат, а през това време Карвър успя да се справи с още четири главоломни завоя. И двете страни знаеха, че това състояние скоро ще свърши, защото не след дълго пътят щеше да излезе на открито, където преследването щеше да започне отново и още по-ожесточено.

Карвър вече беше разбрал, че които и да бяха хората в хеликоптера, те нямат нищо общо с Кърт Вермюлен. Очевидно не искаха да си върнат изгубения документ, а да го унищожат заедно с него самия. Той си зададе въпроса кой би имал интерес да унищожи документ, откраднат от руското правителство? Тогава се сети за единствения известен предател в организацията на Вермюлен и агенцията, за която беше работила и най-вероятно работеше и сега. Усмихна се уморено на иронията в положението. Той рискуваше главата си, за да стигне до нея, а тя несъзнателно помагаше да бъде убит.

---

[1] Атаката на Леката бригада е катастрофално нападение срещу руските войски по време на Кримската война, прославена от Алфред Тенисън в едноименното стихотворение. — Б.пр. ↑

70.

В кабината на хеликоптера Платон блъскаше с лявата си ръка по арматурното табло на машината, за да излее яда и разочарованието си. Мисията беше прецакана още от самото начало. Бяха вършили всичко прекалено набързо и без достатъчно информация. Никой, включително и той самият, не беше обмислил нещата внимателно и сега всичко се скапваше пред очите му.

Човекът, който седеше зад волана на аудито, беше маниак, чиято готовност да поема рискове бе равна единствено на волята му за живот. Вече трябваше да бъде разкъсан от залповия огън, размазан в някое дърво или сплескан на пихтия след скок от двеста метра височина, обаче нищо подобно не се случи. Ето го сега — летеше като обсебен покрай вилите и фермите, осяели полите на планината. Накъде се беше засилил? Нима смяташе, че може да избяга на хеликоптер?

Когато пътят, който се спускаше от планината, се сля с главния път от Венс за Грас, аудито зави надясно и пое на запад. Сега движението стана по-оживено и коли се носеха в двете посоки. Платон се замисли дали да не открие огън въпреки това, като си каза, че смъртта на невинни шофьори и пътници ще си заслужава, ако успее да унищожи и аудито. В Русия може би щеше да действа според тази логика. Там войната между бандите беше нещо обикновено, а вързаните поради липса на ресурси ръце на милицията и връзките на неговия клан с върховете на държавата бяха толкова силни, че вероятно щеше да се измъкне. Обаче тук беше Франция, в която силата на реда и закона беше голяма, а политическото влияние върху тях слабо. Горе в планината той и неговите войници можеха да стрелят на воля. Но тук долу беше различно.

Трябваше да признае, че шофьорът на аудито, освен всичко друго беше и хитър. Вместо да кара лудешката, той използваше другите автомобили за прикритие. Криеше се зад камиони и коли, докато не наближеше колона автомобили, движеща се в противоположната посока. Тогава даваше газ и се стрелваше напред, използвайки идващите срещу него за прикритие.

Обаче рано или късно щеше да се окаже на открито. Платон реши, че е само въпрос на търпение, а провансалските пътни строители се бяха погрижили да улеснят живота му. Построеното от тях шосе представляваше нещо подобно на огромен фуркет. То се простираше на север по протежение на едната страна на долината, преди да прекоси реката, която разсичаше долината в средата, и да поеме обратно на юг покрай другата страна. Ако хеликоптерът зависнеше в средата на фуркета, без трудности щяха да покриват колата с огън. Хората му стреляха вече десетина пъти по аудито, докато се клатушкаше и лъкатушеше по пътя. Всеки път то продължаваше напред, макар и улучено, но не смъртоносно. И тогава, точно когато раздразнението на Платон отново започна да нараства, се случи чудо.

На пътя лежеше поредното живописно до крайност градче, струпано на тераса върху стръмните скали. Платон погледна картата. Мястото се казваше Льо Барсюр–Лу. Точно пред селото се издигаше виадукт, който пресичаше речната долина, насичайки пейзажа с равномерно разположените си каменни арки. По виадукта нямаше коли, а няколко бяха спрели на паркинг в единия му край и пътуващите бяха слезли и се разхождаха, за да се полюбуват на гледката. Аудито също спря на паркинга. Платон видя шофьора да слиза, притискайки нещо обемисто към гърдите си. Главата му имаше странен вид, защото изглежда я беше покрил с нещо. Мъжът се затича, но завъртя раменете си така, че пакетът, който държеше, да остане скрит. От хеликоптера беше невъзможно да се различи какво носи. Платон реши, че това сигурно е изчезналото куфарче. За няколко секунди мъжът беше скрит от групичка дървета, но след миг излезе на открито и хукна към средата на виадукта.

Изправи се пред каменния парапет. Сега се видя, че носи противогаз. Платон предположи, че не иска хората наоколо да видят лицето му. Руснакът се усмихна на мисълта, че ще оставят патолога да се оправя с установяването на самоличността му. Мъжът остави онова, което носеше, на земята до краката си зад парапета и насочи пистолет. От шума на роторите Платон не чу изстрелите, но очевидно беше стрелял, защото хората около него се разбягаха на всички страни.

Платон се опита да разбере какво си въобразяваше, че прави този човек. Да не би да смяташе, че може да свали хеликоптер, пълен с

вѳоръжени мъже, само с един обикновен пистолет? Или се надяваше, че може да успее да сключи някаква сделка? Ако наистина куфарчето на Баграт Баладзе беше у него, може би вярваше, че ако заплаши да го хвърли в реката, ще успее да отърве кожата. Каквото и да беше замислил, да върви на майната си. На Платон му беше писнало от игрички. Той имаше намерение да изтрие от лицето на земята този досаден крадец.

— Спусни се малко — нареди на пилота. — Доближи ни колкото можеш повече.

71.

Застанал в средата на виадукта, Карвър видя как хеликоптерът завива и се насочва към него. По лицето му плъзна усмивка. Той стоеше, без да помръдва, защото знаеше, че ще бъде в безопасност, докато машината не обърне да зависне странично към него.

Точно на това разчиташе.

Добре знаеше, че хеликоптерът е много по-голяма мишена от него самия. Освен това стоеше върху здравата повърхност на издигаща се на земята постройка, докато неговите противници бяха подмятани в летяща машина, която никога не застава напълно неподвижно, дори когато зависва.

Надяваше се това да окаже влияние. Ако не, все пак носеше бронезилетка. В най-лошия случай щеше да отнесе някой изстрел. Затова чакаше неподвижен и изправен в цял ръст като затворник пред отряда за разстрел. Носът на хеликоптера сега беше на около сто метра от него и продължаваше да се приближава. Когато се приближи още малко, шумът от порещите въздуха ротори стана оглушителен и вихрушката, вдигана от тях, го заблъска като изкуствен ураган.

Очевидно смятаха, че им е паднал в ръцете.

Най-сетне хеликоптерът престана да напредва. Когато за част от секундата застина във въздуха, Карвър сметна, че е разпознал мъжа на седалката до пилота. Обаче в този момент машината започна да се завърта като опашката на хищник и тази мисъл изчезна от главата му, защото отворените врати и дулата на оръжията щяха да зейнат срещу него. Когато това стана, той се наведе, вдигна гранатомета, който лежеше в краката му, и с едно плавно движение го насочи срещу хеликоптера. След това с ледено хладнокръвие на добре обучен войник изчака още частица от секундата, за да има пред себе си възможно най-голяма мишена. Хеликоптерът завърши завъртането и когато първите куршуми със зловец писък се посипаха около Карвър, целият отвор на вратата зина срещу него и той натисна спусъка. В мига, когато гранатата излетя от цевта, той беше улучен в гърдите от два куршума. Силата на удара го запрати през цялата ширина на виадукта и го

блъсна в перилата от другата страна. Удари си главата в зидарията и остана замаян за секунди, а когато отново успя да фокусира поглед върху мишената си, димът беше изпълнил кабината на хеликоптера, а той се полюшваше и накланяше, защото пилотът се бореше за глътка въздух. Карвър видя как през кълбящия се през вратата дим се показва един от мъжете, стъпи в празното и полетя към смъртта си безмълвно, защото гърлото му беше прекалено раздразнено, за да може да издаде някакъв звук.

Изведнъж хеликоптерът се раздвижи и Карвър с ужас видя, че идва право към него. Страхът помете и последните остатъци от замайването, той скочи на крака и хукна за живота си. Машината се блъсна в каменната стена сред какофония от виещи турбини и скърцане на метал. Започна да се плъзга надолу по стената на виадукта, а роторите заблъскаха парапета, като къртеха едри и дребни парчета, сипещи се на всички страни като дъжд от куршуми. Едно удари Карвър по гърба и той отново мислено благодари на слепия случай, че след атаката срещу грузинците не му остана време да свали бронешилетката.

Зад гърба му хеликоптерът вече не триеше стената на виадукта и започна да пада по-бързо. След миг се стовари на земята с ужасяващ метален трясък. Настъпи секунда тишина, която беше нарушена от мощен взрив, и към небето се стрелна голямо огнено кълбо. Карвър се върна обратно до мястото, където беше стоял, вдигна гранатомета и го запрати в огнения ад. Огледа се, за да види дали няма някой наблизо, и направи същото с противогаза. След това си погледна часовника. Беше пет и половина. Разполагаше с час и половина да стигне до Кап д'Антиб, да се върне в „Отел дю Кап“, да вземе душ, да навлече каквито чисти дрехи намери и да се приготви да види Алекс отново.

Това звучеше направо прекрасно.

Във Вашингтон беше единадесет и половина сутринта и те отново се намираха в Белия дом, в залата за срещи, известна като Дървената барака. Лио Хорабин искаше да чуе как напредва разследването. Разказаха му историята от самото начало. Кейди Джоунс показа на екрана снимката на Вермюлен и Франческо Рива, направена от Хенри Вонг, като му обясни възможната важност на тази среща. Том Мулво докладва своето разследване на движенията на Вермюлен из Европа и наученото за смъртта на неговата секретарка Мери Лу Столър.

— Със съдействието на Тед Яворски започнах подробно проучване на заместничката на госпожица Столър, госпожица Наталия Морли. Тед, може би ти ще съобщиш резултатите от това проучване.

Представителят на ЦРУ кимна.

— С удоволствие. Най-важното е, че Наталия Морли не съществува. Това е добре изградена фалшива самоличност, достатъчна да издържи на равнището на проверка, която един работодател прави на човек, кандидатстващ за мястото на секретарка. Имаме свидетелство за раждане, брачно свидетелство, препоръки от бивши работодатели, извлечения от кредитни карти и така нататък. Обаче в мига, когато започнах да разследвам по-подробно и надълбоко, всичко се разпадна. Не можах да открия следи от предполагаемия ѝ съпруг Стив Морли. Адресите на двойката в Русия и Швейцария се оказаха фалшиви. Госпожица Морли е дала телефонен номер и адреса „Човешки ресурси“ от швейцарската банка, където била работила. Но когато се обадох, той се оказа изключен, а в банката не бяха чували за нея.

И така, ако тази жена не е Наталия Морли, коя е тя? След като е заявила, че е рускиня, това беше първото място, където потърсих. Накарах хората ми вземат записите от камерите на международното летище „Дълес“ от деня, когато тя и Вермюлен отлетяха за Париж, и сравних снимките с известни на нас агенти на КГБ и ФСБ.

Той прожектира снимка, която заемаше повече от половината екран.

— Ето това е Наталия Морли преди месец на летището. А това... — другата половина на екрана се зае от друга снимка — ... е бившата агентка на КГБ Александра Петрова. Жената е на тридесет години. Родена е в град Перм на около хиляда километра източно от Москва и започва работа в столицата преди осем години. КГБ я използва за „медени клопки“. Нейната специалност е прелъстяването на важни западници на средна възраст. През последните пет години не е участвала в никаква агентурна дейност. Или поне ние не сме я засичали. Изглежда обаче отново е започнала работа...

— Човек би помислил, че човек с опита на Вермюлен няма да се хване толкова лесно. Да го предупредим ли, че е компрометиран? — прекъсна го Хорабин.

— Не, сър, точно обратното — възрази Яворски. — Предлагам да се опитаме да разберем защо руснаците са си дали толкова труд да го компрометират. Те смятат, че генерал Вермюлен заслужава тяхното внимание. Ние смятаме, че е замесен в някакъв проект, който включва миниатюризирани ядрени оръжия. Като събере човек тези неща, стига до руските куфарни бомби. На нас ни е възложено да ги намерим. Аз мисля, че това е следата, която търсехме.

— Боже мили — измърмори Хорабин. — Какво прави Вермюлен в момента?

Яворски направи гримаса.

— Това е проблемът. Не знаем. Не смятаме, че е още в Рим. Остави колата си на международното летище „Деонардо да Винчи“, но няма данни да се е качил там на самолет. Не е наемал и частен. Обаче има и трета възможност. Летището е близо до селище, наречено Фиумичино, което се намира на около тридесетина километра от града. На брега е и има яхтено пристанище. Възможно е да са напуснали Италия по море.

— Какво искате да кажете с това „възможно е“? — изръмжа Хорабин. — Да не би да намеквате, че не знаете?

— Не, не зная — кимна Яворски. — Не разполагах с ресурсите, за да стигна до тази информация. С оглед на сигурността и честно казано, най-вече по политически причини в нашето разследване участват много тесен кръг хора. Генерал Вермюлен е награждаван с

високи отличия герой от войната, никога не е бил заподозрян, да не говорим за разследване или обвиняем.

— Много добре знам това — озъби се Хорабин.

Яворски продължи да излага доводите си:

— По мое мнение, а смятам, че то се споделя и от Том, за да се посветим изцяло на това разследване с необходимото предоставяне на ресурси, които ще ни трябват, се нуждаем от писмена заповед... от най-високо място.

Хорабин точно се готвеше да заговори, когато чу покашляне от далечния край на масата. Там седеше униформеният полковник, представител на Военната разузнавателна агенция.

— Сър, извинете... преди някой да вземе такова решение, трябва да знаете още нещо. Става дума за факт, чиято важност осъзнах едва сега, когато чух новата информация.

— Продължавайте.

— Благодаря. Става дума за един бивш офицер от чешкото военно разузнаване на име Павел Новак. Преди беше двоен агент и работеше за нас. Късно снощи Новак е паднал от покрива на кооперацията във Виена, в която живеел. Том спомена, че генерал Вермюлен е бил наскоро във Виена. Не знам, може и да е просто съвпадение. Обаче, когато генералът работеше във ВРА, той беше водещ офицер на Новак.

— Мамка му — измърмори Том Мулво под носа си. И другите се размърдаха неспокойно и заговориха. Лио Хорабин почука по масата, за да ги накара да млъкнат.

— Благодаря, полковник — каза той. — Аз ще докладвам всичко и ще се посъветвам. Да, Том, ще докладвам на най-високото място.

73.

Самюъл Карвър излезе от Ле Барсюр–Лу и подгони колата по описващи осморки селски пътища на югоизток от града, докато намери поле, където можеше да спре, без да бъде наблюдаван. Бързо смени дрехите си. По ирония на съдбата бяха същите, с които бе обядвал с Вермюлен като Кени Уинтър. Сложи си очила и изведнъж вече не приличаше на лудия, който преди малко стоеше на стария виадукт и свали хеликоптер. Той извади чантата с дрехите на Уинтър от багажника заедно с тоалетния несесер. После тубата, в която бе останал ацетон, след като направи самоделната бомба. Остави я отворена на шофьорската седалка. Най-отгоре сложи загрялата запалка от таблото на аудито. После затвори вратата и се затича. Успя да измине двеста метра надолу по пътя, когато тубата избухна, последвана скоро от бензиновия резервоар, който беше три четвърти пълен. Нямаше никой на стария селски път, който да оцени гледката, и след като се изтупа от прахта и избърса запотеното си чело, Карвър доста бързо извървя около километър до главния път. На него не след дълго намери един бар табак^[1], където си поръча наистина заслужена студена бира и помоли да повикат такси. Без да бърза, отпиваше от питието си и свърши точно в мига, когато таксито спря пред вратата. Половин час по-късно беше в душ–кабината на своя малък апартамент в „Отел дю Кап“.

Едва след като се изкъпа, реши да отвори куфарчето на Баграт Баладзе, за да види за какво си бе навлякъл толкова главоболия. Вътре лежеше кафяв картонен плик, същият като толкова много други. Имаше уморения излинял вид, който идва с отлитането на годините, и руските букви по него бяха избледнели. Печатът беше още цял. Вермюлен щеше да се зарадва на това. Обаче Карвър не можеше да си представи какво се надява да намери в тази тъжна бюрокраична реликва от съветската епоха.

Не че в този момент го интересуваеше. Цялото му внимание беше насочено към Алекс. Огледа се в огледалото. Като се има предвид през какво беше минал току–що, съвсем не изглеждаше зле. Сигурно беше,

че е много по-добре, отколкото последния път, когато го беше видяла. Облече сакото, оправя яката на ризата и изпита радостната възбуда на дете, което няма търпение да отвори подаръците си в коледното утро.

Погледна си часовника.

Точно седем.

Представлението можеше да започне.

---

[1] Във Франция наричат така заведенията, които имат лиценз да продават тютюневи изделия. — Б.пр. ↑

74.

Барът започваше веднага вдясно от хотелското фойе и пред влезлия се откриваше голямо, пълно с въздух и боядисано в бяло пространство. Карвър забеляза двамата мъже, седнали във фойето. Друг стоеше до входа, а четвърти се беше подпрял прекалено небрежно на дървения плот на бара. Беше черен, с размерите на гардероб. Карвър осъзна, че това е Редин, мъжът от венецианската снимка. Вермюлен беше пренебрегнал указанията му и бе изпратил бияч, за да бди над неговата куриерка и пакета, който трябваше да вземе. Карвър очакваше точно това.

Алекс също беше вътре, седеше на меко бяло кресло до масичка за двама. На нея имаше букетче от жълти цветя в малка стъклена ваза. Чакаше го.

Той имаше няколко секунди на разположение, за да се спре на входа и да ѝ се възхити, преди тя да го забележи. Изглеждаше прекрасно. Не защото носеше нещо кой знае колко модно, а просто защото беше жената, която той обичаше.

Загриза го мисълта, че нещо не е наред. Обаче тя бързо изчезна, когато, чула приближаващите се стъпки, Алекс вдигна очи и за секунда на лицето ѝ се изписа... ужас. Шок. Сякаш бе видяла призрак. Сякаш не се радваше, че го вижда, а напротив, изпитваше ужас.

Тя се усмихна насила.

Карвър и преди я беше виждал да играе роля. Беше я виждал да се преструва и лицемерничи, но никога не бе виждал нещо толкова фалшиво като нейната усмивка.

Той нямаше време да осмисли това, защото тя става и го прегърна като стар приятел, опря бузи до двете му страни и прошепна:

— Имам микрофон.

После седнаха. Карвър не знаеше какво ще стане, когато двамата най-накрая се срещнат, но в никакъв случай не беше очаквал тази ужасна неловкост, почти неудобство, и напрежението, което изпълваше въздуха.

— Е... Наталия — той подчерта това име, защото знаеше, че сигурно Вермюлен подслушва някъде, — какъв е животът с генерал? Надявам се, че не те съсипва от работа.

— Не, не може да се каже... Всъщност аз вече не работя за Кърт.

— Така ли? Да не те е уволнил? — Нямахше нужда да крие хитроватата усмивка, нито да смекчава лукавия си тон.

— Не — отговори тя, но следващите думи бяха казани толкова тихо, че едва се разбираха. — Той се ожени за мен.

— Моля?

— Сега се казвам Наталия Вермюлен — веселият ѝ глас беше в пълно противоречие с отчаянието в очите. — Оженихме се днес следобед... при кмета на Антиб.

Карвър почувства, че му се гади. Сякаш някой беше забил вилица в червата му и сега ги въртеше насам-натам като макарони. Но се налагаше да бъде Кени Уинтър, хитрият крадец, на когото нямаше да му пука дали някакъв янки, макар и генерал, е бил толкова малоумен да се ожени за своята секретарка само за да може да ѝ свали гащите.

— Честито, любов моя — каза той и огледа пръстена. — Чудесен камък.

— Благодаря... Кени.

— Няма за какво да благодариш, мила. Ако продължаваш да го показваш наоколо, мога да се изкуша да го задигна.

Тя с готовност се изкикоти.

— Сигурна съм, че не си такъв.

Гласът ѝ звучеше така, сякаш наистина водеха най-обикновен разговор, но очите умоляваха. За какво?

Разбиране? Прощка? Сякаш Карвър трябваше да разбере нейните затруднения и да се постави на нейно място.

Тя заговори отново:

— Решихме да се оженим съвсем спонтанно.

— Жалко, че прахосваш деня на своята сватба с мен.

— И не си искала да го разочароваш. Твоят генерал е впечатляващ тип. Чувал съм едно — друго за него. Наистина е специален, нали?

— Да, наистина е такъв.

Карвър предположи, че това беше казано само за ушите на Вермюлен и сега тя се опитва да обясни какво се беше случило.

— След като прекарахме толкова време заедно през последните няколко седмици, опознах Кърт много добре. Той е забележителен човек и беше толкова мил към мен. Трябва да знаеш, казаха ми, че човекът, когото обичах, който ми беше много близък, е умрял. Тогава Кърт ми помогна да се справя и отново да заобичам живота.

Внезапно Карвър осъзна, че изобщо не я е разбрал правилно. Вярно, тя се опитваше да обясни какво се е случило, но му казваше и нещо друго: съжалявам, но ти си вече история.

Почувства се унижен и лишен от всякаква гордост. Гняв и болка изпълниха черепа му и сигурно щяха да го пръснат, ако не удареше нещо, например чашите от масата или бутилките в бара, да извади пистолет и да започне да стреля по хората, за да ги заболи колкото него. Искаше да убие Алекс. Искаше тя да се върне при него. Не знаеше какво иска... Въпреки това успя да събере отнякъде малко професионализъм.

— Да, това сигурно значи много за теб. Че ти е помогнал... — подхвърли той и направи онова, което винаги правеше, когато трябваше да се бори с емоционална болка. Насилваше се да се отдръпне и затваряше чувствата дълбоко в себе си. — Нека ти разкажа аз какво правих, докато ти си се омъжвала. Намерих един имот, в който си заслужава човек да инвестира. Сигурен съм, че твоят човек ще се заинтересува.

Тя можеше не по-зле от него да играе тази игра. Само за миг се превърна отново в Наталия Вермюлен, безгрижната жена на богат и влиятелен мъж.

— Така ли? Звучи ми интересно. Носиш ли нещо, което да ми покажеш?

— Ето, виж...

Той ѝ подаде картонения плик и тя започна да оглежда руските букви и печата, който го затваряше и представляваше кръста на свети Георги, символа и светеца, когото Грузия и Англия споделят.

— Това със сигурност изглежда така, че Кърт би искал да го види веднага — каза Алекс. — Нека да му звънна. — Тя извади мобилния си телефон и натисна бутона за бързо избиране. — Ало, скъпи... — Тя се усмихна и потисна един кикот заради нещо, казано от Вермюлен. — Да, скъпи, и аз го чакам с нетърпение... Обаче тук до мен е господин

Уинтър. Той ми показва нещо, което съм сигурна, че и ти ще искаш да видиш. Ще говориш ли с него?

— Добър вечер, Уинтър.

От тона му ставаше ясно, че не беше доловил подтекста в разговора на Карвър с Алекс. В гласа му нямаше следа от арогантността, с която обикновено мъжете говорят с победените си съперници, нито несигурността на любовник, изправен пред предизвикателството на конкурент. Тонът му беше напълно делови.

— Добър вечер, генерале — отговори Карвър, — и поздравления. Съпругата ви наистина е забележителна жена... пълна с изненади.

Беше хубаво, че сега е Уинтър. Нямаше нужда да се прави на твърде любезен.

— Парите готови ли са? Хайде да свършваме, за да можем всички да си вървим.

Преводът беше направен. След малко от банката на Карвър потвърдиха, че по сметката са преведени половин милион лири стерлинги, след което той веднага ги премести в друга сметка. Беше изкарал един милион английски лири за по-малко от седмица. С удоволствие би ги изгубил до пени, както и всички останали пари в различните си сметки из цял свят, ако можеше да пристигне в хотела няколко часа по-рано, преди Алекс да е влязла в кабинета на проклетия кмет, когато още можеше да я разубеди.

А може би и сега не беше твърде късно? Той обхвана лицето ѝ с длани втренчи се в опияняващите сини очи и притисна устни в ухото ѝ:

— Моля те, ела с мен. Умолявам те...

Тя отдръпна лицето си от неговото и когато го погледна отново, между тях сякаш беше паднала прозрачна бариера. Сякаш той беше затворник, а тя посетителка, и ги отделяше бронирано стъкло.

— Кени, много ми беше приятно да се видим — каза тя.

Това беше най-тежкият миг в живота му. Сърцето му беше разбито, а той дори не можеше да бъде себе си.

Тя го погледна в очите напълно безстрастно.

— Трябва да вървя. Довиждане.

В някакъв момент от техния разговор хората на Вермюлен бяха влезли в бара, защото сега образуваха около нея защитен кръг, докато

тя вървеше към вратата. Карвър се опита да я последва, но Редин му препречи пътя.

— Човече, където и да искаш да отидеш, няма да стане.

Редин беше огромен, имаше гласа на Бари Уайт и вида на човек, който може да се бие. Въпреки това Карвър беше сигурен, че може да го повали и да хукне след Алекс, докато тя излизаше от хотела. Но имаше ли смисъл? Можеше да пребие колкото иска телохранители, да ги застреля, ако се наложи, но проблемът не беше в тях, а в нея.

Беше си отишла. Може би за добро.

Докато сядаше на мястото си, той се замисли за колата, която чакаше отвън него и Алекс. Мисията му за М16 също се беше провалила. Документът не беше спасен и Джек Грентъм нямаше да е никак доволен. Но в този момент това беше най-малката му грижа.

75.

Преди много време, съкрушена от вината си за участието в едно убийство и шокирана от грубото безразличие на Карвър, Алекс беше изплакала:

— Не мислиш ли поне малко за онова, което току-що направи?

А той отговори:

— Не, ако не се налага.

Карвър не виждаше смисъл да се тревожи за неща, които вече се бяха случили и не можеха да бъдат променени. Смяташе, че подобно нещо може да подлуди човека, затова е много по-добре той да се занимава с настоящето. Докато един от хората на Редин караше колата, която я отвеждаше от „Отел дю Кап“, Алекс се сети за този разговор и стигна до извода, че Карвър не е прав. Понякога човек може да промени миналото, а друг път няма избор.

Това, че Карвър беше жив и напълно здрав и че казаното от Олга Жуковская беше просто една подла лъжа, едва не я съкруши. Наложиха се и тя да лъже, за да го заблуди, че вече не го обича. Главата ѝ се маеше от объркване и несигурност, тя едва осъзнаваше какво говори и се разкъсваше заради жестоката болка, която очевидно му причиняваше. Обаче трябваше да го направи.

Ако му беше дала повод да се надява, той щеше да се опита да я отведе със себе си. Тя знаеше, защото лично бе чула, че Вермюлен беше издал заповед нейните телохранители да не се колебаят да използват смъртоносна сила срещу мъжа, когото те познаваха като Кени Уинтър. Щяха да бъдат четирима срещу един. Беше сигурна, че Карвър винаги може да се оправи с такова неравенство, но не искаше да поема риска той да изгуби. Веднъж вече беше преживяла болката от неговата смърт. Не би я понесла отново, нито вината, че тя е причина за случилото се.

Трябваше да намери начин Карвър да научи истината: тя беше негова, винаги е била и щеше да намери начин да се върне при него, независимо колко време ще бъде нужно. Ако знаеше това, той щеше да я чака. Беше напълно сигурна.

Междувременно тя имаше един по-неотложен проблем за решаване. Днес следобед се беше вrekла на Вермюлен. По своя собствена свободна роля, и сега трябваше да спази думата си.

— Добре ли сте, госпожо Вермюлен? — попита шофьорът и я погледна в огледалото за обратно виждане. — Ще ми позволите да кажа, че изглеждате малко разстроена. И не е за чудене, да участвате в подобна размяна. Сигурно е плашещо, ако човек не е свикнал.

— Да, така е — отговори тя. Единственото, което чу от думите на мъжа, беше „госпожо Вермюлен“. Това обръщение ѝ дойде като шок, затова изобщо не чу останалото, а само някакъв далечен говор. Тя се насили да се усмихне.

— Благодаря, вече съм добре.

— Не се тревожете, госпожо. Ще ви закарам жива и здрава при генерала, за да можете да се насладите на остатъка от вашата първа брачна нощ. — Шофьорът се казваше Марони и ѝ беше отправил мазна усмивка и намигване в огледалото. След това лицето му стана сериозно и сякаш почувства неудобство от онова, което се готвеше да каже. — Трябва да ви кажа, че е прекрасно да виждаме генерала отново щастлив. Нали разбирате, както в доброто старо време. И това е заради вас, госпожо. Всички ние оценяваме високо онова, което направихте за него. Ако имате нужда от нещо, само трябва да кажете.

— Благодаря, господин Марони. Много мило от ваша страна.

Той кимна леко с глава, сякаш нямаше нищо, но Алекс видя по лицето му колко го зарадва това, че тя му обърна внимание и си спомня как се казва. Порази я и нещо друго. Нейният пресен съпруг дори не знаеше истинското ѝ име. Беше се влюбил в жена на име Наталия и засега се налагаше да остане Наталия Вермюлен за него.

В някаква степен този факт правеше нещата по-леки. Наталия не познаваше Самюъл Карвър.

Агентът на М16, който следваше нейната кола, най-сетне се свърза с главната квартира. Неговият началник не си губеше времето с любезности.

— Взе ли документа? — попита Грентъм.

— Съжалявам, но не съм. Карвър изобщо не напусна хотела. Онази Петрова излезе заобиколена от група мъже, но не изглеждаше като действаща по принуда. В ръката си носеше кафяв плик. Вероятно това беше документът, който искахме.

— Мамка му... къде си сега?

— Следвам Петрова. Тя е в кола, карана от човек на генерала. Останалите са в микробус, който се движи пред автомобила. Чакай малко... слизат от пътя и влизат в летище „Кан Мандильо“. По-голямата част от тамошния трафик е от частни или наети самолети. Да ги последвам ли вътре?

— Разбира се. Ако излети, искам регистрационния номер на самолета. Ще го проследим отгук.

Агентът затвори телефона и влезе в летищния комплекс.

В Лондон Грентъм телефонира на помощник културния аташе в посолството на Руската федерация. Работното време за дипломатическата и консулска работа завършваше в четири и половина, но помощник-аташето не беше обикновен дипломат. Като резидент на ФСБ в страната и най-старши агент в Лондон, той беше непрекъснато на повикване.

— Коля — каза Грентъм. — Имам нужда от малка услуга. Намери ми телефона на Олга Жуковская. Обясни й, че трябва да говоря лично с нея. Искам да обсъдим въпрос от особена важност за нашите две служби, които се нуждае от незабавни действия.

Яхтата на Вермюлен беше отплавала от Антиб тридесет и шест часа по-рано в посока Южна Италия, но той я чакаше при самолета, който щеше да ги откара, за да я посрещнат. Алекс дотича, обгърна го с ръце и се притисна силно в него, смачквайки гърдите си в неговия корав торс. После погледна нагоре към лицето му с полузатворени очи и разтворени устни, а той я целуна толкова пламенно, че я изпълни с мириса, вкуса и усещането за тялото си.

Вермюлен я пусна и се огледа за най-близкия от своите хора.

— Марони.

— Да, сър.

— Кажете на господин Редин, че мъжете могат да се отпуснат през следващите петнадесет минути. След това се върни тук и застани на пост пред тези стълби. Никой няма да се качва на самолета, докато аз не кажа. Разбра ли?

Марони се ухили:

— Да, шефе.

Вермюлен поведе Алекс нагоре по самолетната стълбичка. В тясната кабина той я погледна с крива извинителна усмивка.

— Боя се, че не е много романтично. Приготвил съм шампанско и цветя на яхтата.

Тя се наведе, докосна бузата му с устни и прошепна в ухото му:

— Не ми пука.

Той нямаше представа, че тя се преструва.

78.

Първото чувство, което Карвър изпита, когато Алекс излезе от хотела, беше болезнена празнота, пълна самота, една зееща дупка в живота му, където досега се намираше любовта му към нея. После получи силен пристъп на страх. Сети се за предупреждението на д-р Гайзел, че едно травматично преживяване може да го запрати обратно в адската примка на лудостта. Някога шокът от изчезването на Алекс го беше върнал в живота. Когато сега я изгуби отново, щеше ли това да има обратно въздействие?

Карвър беше смел мъж. Толкова пъти се беше изправял срещу смъртта, че не можеше да ги преброи. Но вероятността да полудее и да попадне завинаги в омагьосания кръг на забравата беше много плашеща.

Майната му. Имаше нужда от питие.

Той се отпави към бара и поръча двойно „Джони Уокър“. Тогава си спомни, че последния път, когато беше пил уиски, беше с Алекс в нощта на убийството. Боже, защо трябваше всичко да му напомня за нея.

— Е, май не се получи, а?

Беше женски глас с американски акцент. Седнала бе на няколко метра по-надолу пред бар плота. Дългата ѝ блестяща коса с наситен тъмен цвят на шоколад се спускаше до раменете и падаше върху челото и на бретон, почти напълно закривайки чистите кафяви очи. Скулите ѝ бяха високи, а устните начервени с блестящо розово червило, от което изглеждаха така сякаш току-що ги беше облизала. Роклята ѝ имаше една презрамка, но извивката на деколтето беше така пресметната, че да се вижда прекрасният чифт гърди.

Полата ѝ имаше цепка отстрани и жената беше седнала на столчето с кръстосани крака, показвайки доста нещо.

Погледът му беше чистосърдечна оценка, сметките, които всеки мъж си прави, като балансира между привлекателността на предлаганото и вероятността за успех. Сякаш прочела мислите му, тя

вдигна лявата си ръка, за да види диамантения пръстен на четвъртия пръст. После повдигна рамене, сякаш искаме да каже: и какво от това.

Карвър се засмя. Всяка жена, на която попадеше тази вечер, показваше пръстени. Тази не изглежда толкова омъжена, колкото предишната, помисли си той. Той взе питието си и отиде да седне до нея, поглъщайки с поглед всяка подробност от нейния външен вид. На всичко отгоре, тя излъчваше богат, пикантен, много женствен мирис, което го накара да осъзнае колко отдавна не беше спал с жена. Защо да не си навакса. Можеха да пийнат по няколко питиета на бара, след това да вечерят в ресторанта долу на брега, а после да се чукат до оглупяване цяла нощ. Може би това щеше да прогони болката му.

— Здравей — каза той. — Казвам се Самюъл Карвър.

Тя протегна слаба ръка с яркочервен маникюр.

— Маделин Крос. Радвам се да се запознаем.

— И ти ли, Маделин, ще ме запознаеш с господин Крос?

— Искрено се надявам да не се налага.

— Не ми казвай, че те е оставил сама в непознат хотел в чужда страна. Това ми се струва опасно.

Тя се засмя.

— За кого?

— Вероятно и за трима ни.

Тя огледа Карвър от главата до краката.

— Не, мисля, че ще можеш да се справиш с него.

— В това не се съмнявам — усмихна се той, — но с теб дали ще мога? Това е въпросът.

Разбира се, това бяха глупости. Той го знаеше, тя също. Но точно от това имаше нужда, а може би и тя. Тя беше голямо момиче и можеше сама да взима решения. Той поръча по още едно питие за двамата и Маделин му разказа своята история.

Съпругът ѝ спечелил милиони от продажбата лекарства и медицински материали. Тя била чиновничка в една от болниците, която била сред неговите най-големи клиенти. Момиче от Бойзи, Айдахо, вече от десет години в Чикаго, което се бори да свърже двата края. Той я измъкнал от всичко това и я сложил в красив дом в Уинекта, за да пазарува, обзавежда и да клюкарства с другите скучаещи жени от богаташките предградия. И сега бяха дошли на това

скъпо европейско летуване, а той бе отпрашил за казиното в Кан, оставяйки я тук наконтена, без други занимания, освен да се напие.

— Посещението в казиното звучи доста вълнуващо. Защо не отиде с него? — попита Карвър.

— Повярвай ми, не го бива. Прекарва цялата нощ на масата за „Блек Джек“, играе с по три карти наведнъж и ругае всеки път, когато не му дадат нужната карта. Не обръща грам внимание на нищо друго. Или на някого другиго.

Карвър си придаде подходящо ужасено изражение.

— Всеки мъж, който е готов да прекара нощта, като гледа карти за игра вместо теб, трябва да си прегледа главата.

— Знаеш ли какво? И аз мисля така — обяви тя.

Двамата се засмяха и се доближиха малко един към друг. Карвър почувства ръката ѝ на коляното си. Това беше лекото докосване, което кара мъжете да се чувстват толкова добре.

— Искаш ли да идем да хапнем нещо?

Тя го погледна право в очите.

— Предпочитам първо да си изработя апетита.

79.

Карвър се събуди от слънчевите лъчи, които нахлуваха през прозореца. Радиочасовникът на нощното шкафче показваше 09,17. На празното място на двойното легло имаше бележка с телефонен номер и няколко думи: „Ако някой ден минаваш през Чикаго... Целувки, Мади“.

Тогава забеляза червената светлинка на телефона му да мига. Сигурно се беше събудил от звъна. Карвър го взе и натисна бутона. Лицето му се изкриви в гримаса, когато чу познатия гневен глас:

— Карвър, ти си безполезен задник. Грентъм се обажда. Чакам те във фойето. Слизай веднага, преди да съм се качил и разбил вратата.

— Мамка му — измърмори Карвър и скочи от леглото.

Карвър не виждаше причина да хукне само защото Грентъм се беше обадил. Затова отдели петнадесет минути, за да се измие и облече, преди да тръгне за хотелското фойе. Забавянето си заслужаваше само за да види раздражението по лицето на Грентъм. Обаче щом наближи достатъчно, видя, че има и нещо друго. Обичайната самоувереност и дори арогантност на агента от М16 беше отстъпила на някаква нервна напрегнатост, каквато никога преди не беше виждал.

— Къде е моят документ? — озъби се Грентъм.

— На същото място, където е приятелката ми. Гушнат се с Кърт Вермюлен — отговори Карвър, сякаш това изобщо не го засягаше. — Тя се е омъжила за него. Знаеше ли това?

Тази новина трябваше да извади Грентъм от равновесие, но имаше точно обратното въздействие. По лицето му се плъзна самодоволна усмивка, близка до злорадството, че Карвър е затънал в по-дълбоки лайна от него.

— Трябва да ти е дошло като шок.

— Донякъде — отговори Карвър.

— Нямах вид на съкрушен.

— Какво очакваш? Да ме видиш пиан и потънал в сълзи?

— Нещо такова.

Карвър вдигна рамене.

— Мина ми нещо подобно през главата, но намерих по-добра алтернатива. Едно хубаво момиче.

— А обвиняваш мен, че не ми пука?

— Виж какво, аз обичах Алекс. Това беше нещо истинско и вероятно все още е. Обаче няма да е добре за мен, ако сега провеса нос. Просто ще я забравя, продължа напред и ще гледам да стоя колкото може по-далеч от нея.

Карвър се запита дали е прозвучал по-убедително, отколкото се чувстваше. Очевидно не, защото Грентъм го гледаше с откровено недоверие, преди лицето му да се проясни, защото му беше хрумнала нова мисъл.

— Имаш ли време да закусим, преди да си тръгнеш? Искам да те запозная с някого.

Карвър изстена.

— И това ли?

— Хайде — настоя Грентъм, — ела да опитаме отличния бюфет долу на плажа. Прекрасна храна, великолепна гледка... Аз черпя. А и мисля, че ще проявиш интерес, когато разбереш кой пристигна специално, за да се срещне с теб.

Карвър последва Грентъм, който тръгна напред напърно на фойето и излезе навън, откъдето започваха великолепните залесени градини на хотела. Докато крачеше по алеята, която водеше към морето, малка надежда проблясваше в подсъзнанието му и го караше да отиде на срещата, която иначе щеше да откаже. В един момент му хрумна, че е направо смешно да се надява на подобно нещо. На масата седеше друга рускиня, с черен бретон, спускащ се до очите ѝ, които го преценяваха с хладна обективна безпристрастност, докато Грентъм посочи към нея.

— Позволи ми да ти представя заместник-директорката на Федералната служба за сигурност госпожа Жуковская.

Тя му протегна ръка с усмивка, която беше още по-смразяваща от погледа ѝ.

— Здравейте, господин Карвър. Вие убихте съпруга ми.

— Бях предизвикан — отговори той, преди да пусне ръката на жената.

Грентъм поръча кафе, портокалов сок и набор петифури.

— Аз мисля да си взема истинска закуска — обяви Карвър, докато ставаше. — Тази сутрин съм доста гладен.

Без да бърза, той огледа шведската маса, избра си бъркани яйца и пушена съомга, хрупкави малки хлебчета и влажни парчета несолено нормандско масло. Нахвърли се подчертано настървено на храната, защото знаеше, че другите двама искат да разговарят. Обаче накрая пръв се предаде. Просто не можа да устои.

— Вие ли й казахте, че съм мъртъв? — обърна се той към Жуковская.

— Да, аз заповядах да й кажат това — кимна рускинята без следа от неудобство или разкаяние.

— Защо?

Изведнъж Карвър с неудобство осъзна, че в тази едничка дума се крият повече емоции и дори отчаяние, отколкото би желал да покаже.

— От чиста необходимост — отговори Жуковская все още доста невъзмутимо. — Вие убихте мъжа, когото изпратих да ви премахне, и после напуснахте болницата. Вече не бяхте пациент и затова всички плащания за покриване на болничната сметка трябваше да се прекратят. Беше възможно Петрова да разбере, когато провери извлеченията от сметките си. Тогава, естествено, щеше да поиска да научи какво се е случило. Аз просто изпреварих този момент.

— Но тя само се погрижи да остана жив. Защо да остава с Вермюлен, след като мен ме няма?

— Инстинкт за самосъхранение — обясни Жуковская, сякаш това бе очевидно. — Александра Петрова е агент на ФСБ под мое ръководство. Тя знае, че всеки агент, който зареже задачата си без заповед от по-висш офицер, е дезертьор. Също така знае какво е наказанието за подобно провинение. Във всеки случай предпочетох нещата да изглеждат положително. След като вече нямаше защо да мисли за вас, тя можеше да се съсредоточи изцяло върху Вермюлен.

— Е, малко сте прекалили, защото така се е съсредоточила върху него, че са се оженили. Така че вече не е нито ваша, нито моя, а негова.

Жуковская отпи от кафето си.

— Така ли мислите? — попита тя. — Разбира се, обмисляла съм тази възможност, но не съм толкова сигурна. Мнозина агенти смятат брака за полезно допълнение към своето прикритие. Може и Петрова

да е от тях. В момента обаче това не е най-голямата ми грижа, не би трябвало да бъде и ваша.

Тя остави кафената чаша върху чинийката и когато погледна отново към него, най-сетне показва признаци на някакво истинско чувство. Ядосана беше, и то не на шега.

— Господин Карвър, вие причинихте големи неприятности. Документът, който сте открили, е собственост на руската държава. Бил е откраднат от една държавна институция преди около десет седмици. Ако не се бяхте намесили, вчера щеше да бъде спасен от елементи, които действаха от името на държавата. Те имаха заповед да го унищожат, за да не попадне в погрешни ръце.

— За Бога, какъв е този документ? — опита Карвър.

— Списък на малки ядрени оръжия, които също са собственост на руската държава и в момента са разположени в Европа и Северна Америка. Има няколко в Южна Америка, Азия и Австралия. Тяхното местоположение и пусковите кодове — обясни Жуковская с безизразен глас.

Карвър пребледня.

— Колко общо?

— Стотина.

— Божичко... а в Обединеното кралство?

Тя го погледна безизразно и не отговори.

— Но нали всички са посочени в списъка — глупаво подхвърли Карвър.

— Да, и благодарение на вас, господине, сега списъкът е в ръцете на Вермюлен.

Карвър направи гримаса, защото осъзна, че приоритетите му се нуждаят от пълно преподреждане.

— Къде е Вермюлен в момента? — попита той.

Грентъм сякаш беше доволен, че може да отговори поне на този въпрос.

— Върна се на яхтата. Прекараха нощта край южното италианско крайбрежие близо до Реджо ди Калабрия. Дигнаха котва малко преди съмване и се насочиха на изток. Изгубихме ги малко след това между две преминавания на сателита.

— Вие поне имате сателити — подхвърли уморено Жуковская.

— Открийте отново яхтата — каза Карвър. — Пратете някои от бившите ми колеги от Специалната флотска част или неколцина от вашите спецназовци, за да превземат лодката, и всичко ще е наред.

Грентъм поклати глава.

— Не, Карвър, нищо няма да е наред, защото ще стане голям дипломатически скандал. Американците ще се разсмърдят, че плавателен съд, собственост на уважаван и влиятелен американски гражданин, използван от негов приятел, е взет на абордаж. А италианското правителство може да го сметне за акт на агресия, защото е станало в техни териториални води.

Карвър направи втори опит.

— Добре де, а кой е другият гражданин?

— Моля?

— Кой е другият американски гражданин, собственикът на яхтата? Вижте, има нещо странно в това как Вермюлен харчи с пълни шепи. Ако не е станал милионер след пенсионирането от армията, значи някой друг го финансира. И ако това не е американското правителство, може би е типът, който притежава лодката. Кой е той?

— Някакъв тексасец на име Макейб — отговори Грентъм нетърпеливо, без да оценява важността на въпроса. — Спечелил е милиони от петрол и мини. Яхтата е собственост на една от многобройните му компании. Но не смятам, че той се интересува от бомби. Човекът е прероден християнин. Преди няколко години е преживял драматично прераждане и сега посвещава времето си на добри дела и благотворителност.

Карвър се изсмя измъчено.

— Макейб... Уейлън Макейб?

— Да, защо? Да не би да го познаваш?

— Пътищата ни се пресякоха.

— И той е оцелял, за да разказва на поколенията? Това е необичайно.

— Невероятно, но се случва. Искам да ти кажа едно. Не ми пука как се е преродил Уейлън Макейб, но той е гадно копеле. Толкоз. Каквото и да правят заедно с Вермюлен, сигурен съм, че не е нещо добро...

Карвър се намръщи. Късметата от пъзела започнаха да се подреждат в главата му.

— Почакай... ти каза, че яхтата е поела на изток. Това ще рече към Йонийско море, после Адриатическо в посока Югославия. Когато разговаряхме, Вермюлен спомена Югославия. Той обясни, че страната е едно от местата, където се сражават ислямските екстремисти, за да влязат в Европа през задната врата.

Той се обърна към Жуковская:

— Разположили ли сте бомби в Югославия?

— Не мога да отговоря със сигурност на този въпрос — отговори тя, раздразнена от прямото питане.

Карвър се усмихна, защото усети как равновесието на силите около масата започна да се накланя в негова посока.

— Госпожо заместник–директор, мисля, че можете. Вие също сте в ланата. Не само вашата организация и вашата страна, а вие лично. Вие сте изпратили онези момчета с хеликоптера да приберат списъка, но сега те са хрупкав бекон на дъното на клисурата. Вие трябва да оправите нещата. Затова сте тук. А ти... — обърна се той сега към Грентъм. — В Уайтхол направо ще умрат от радост, като разберат кого си използвал, за да ти върши мръсната работа, и естествено, как за пръв път сме се срещнали. А що се отнася до мен, аз снабдих Вермюлен с този списък. Освен това съм сигурен, че можете да проследите духовното прераждане на господин Макейб до деня, в който като по чудо оживя при самолетна катастрофа в юконската пустош. Това също беше моя работа. Независимо дали ви харесва или не, но в тази лодка сме заедно. Така че отговорете на въпроса за Югославия.

Той рискуваше, но тя изглежда не беше склонна да възразява. Излезе прав. Всемогъщата заместник–директорка не можеше да се оплаква.

— Две — обяви тя. — Една в централен Белград, а другата близо до минния басейн Трепча. Това е най-ценният източник на природни ресурси в Югославия. Там се произвеждат цинк, олово, мед, злато и сребро — естествена мишена за икономически саботаж.

Грентъм кимна, сякаш искаше да потвърди, че изборът на място е логичен. Той не си направи труда да попита как така КГБ знае местоположението на оръжия, които според военните и правителствените кръгове са в неизвестност. Не го направи, защото

нямаше нужда от уроци как се крият тайни от политическото ръководство на службите.

— Къде се намират рудниците?

— В Косово — обясни Грентъм, преди Жуковская да успее да отвори уста.

— Където според Вермюлен ислямистите се готвят да започнат гражданска война. Боже, нима тази откачалка е решила да ги унищожи с атомна бомба? Това ще бъде началото на война.

— Аз лично не бих направила нещо толкова очевидно... — подхвърли Жуковская.

Грентъм я погледна въпросително.

— Операция под чуждо знаме?

— Да — кимна тя. — Така е много по-добре, защото по-лесно можеш да накараш световната общественост да мисли, че бомбата е била в ръцете на терористите. Ние мислим по един и същи начин. Но дали и Вермюлен мисли така? Той има опит в разузнаването... Да, твърде е възможно. Обаче как можем да го спрем? Това е въпросът.

— Закарайте ме в Трепча. Това е единствената следа, която имаме. Ще видя какво мога да направя.

— Сам? — попита Жуковская.

— Остана ли ви някой, когото можете да повикате?

80.

Прикритието ѝ беше проработило много добре. Алекс Петрова беше обучен оперативен работник, който прелъстяваше, мамеше и дори убиваше опасни мъже. Обаче Наталия Вермюлен беше невинна секретарка, току–що омъжила се за своя началник, и нейният нов съпруг имаше задължението да се грижи за нейната безопасност, а не да я излага на рискове. Затова не възрази, когато докато още бяха в леглото, тя с глава на неговите гърди и ръка отпусната на рамото му, а отразените от морето лъчи на ранното утринно слънце играеха по стените на главната спалня, той обяви:

— Довечера не можеш да дойдеш с нас.

— Разбирам. Само че... искам да съм с теб. Просто не мога другояче.

Очите ѝ се насълзиха. Докато с примигване разнесе сълзите, тя осъзна, че поне те бяха истински. Наистина ѝ се плачеше, макар да лъжеше за причината.

Той почувства трепкането на миглите ѝ по своята кожа.

— Няма нищо — каза, прегърна я и притисна тялото ѝ към своето. — Аз мислих много какво трябва да направя. Дойдоха ми няколко щури идеи, но онова, което сега планирам, ще бъде много по-просто и безопасно.

Тя усети, че той подрежда мислите си, събирайки смелост да заговори, както правят мъжете, когато се готвят да кажат нещо лично. Разкритие, което щеше да ги остави разголени и раними.

Гласът му беше одрезгавял от чувства, когато каза:

— Сега, когато те намерих, отново имам за какво да живея. Мисля, че за известно време бях изгубил това усещане. Това се отрази на начина ми на мислене, дори ме докара до лека лудост. Но не сега. Има нещо, което трябва да свърша, нещо, което е важно. Но те обичам твърде много, за да поемам глупави рискове... — Той се усмихна, за да разведри малко обстановката, и я погледна в очите, щом тя повдигна глава. — Само рискове, които си заслужават.

— Плаша се, когато не знам какво може да стане с теб — каза тя.

— Така се получава, когато се омъжваш за войник, макар и от запаса. Наистина е трудно да стоиш вкъщи и да не знаеш дали любимият човек е жив или мъртъв.

— Как се справяше Ейми с това?

— Не знам. Когато заминах за Виетнам, ние бяхме още деца. Тя току-що бе навършила двадесет и една, отпразнува рождения си ден точно преди да се кача на кораба. През всичките тези години толкова често оставаше сама. Обаче знаеш ли какво? Нито веднъж не се оплака... О, Боже, не исках да кажа... не ви сравнявам.

Тя стисна лекичко рамото му, за да го успокои.

— Не се тревожи, аз споменах Ейми. Харесва ми, че си спомняш за нея с любов. Това доказва, че си добър човек.

Вермюлен премести тежестта си. Ръката, която я беше обгърнала грижовно, сега я претърколи от гърдите му на гръб и той се премести върху нея. Краката му разтвориха бедрата ѝ с такава сила, че дори да беше искала да се противи, нямаше да успее. Затова склучи нозе около кръста му и го придърпа към себе си.

Когато започнаха да правят любов, тя се усмихваше. Щастие то ѝ беше толкова истинско, колкото и сълзите, но причината отново не беше тази, която Вермюлен би предположил.

Тази нощ той щеше да я остави сама на яхтата. Може би тогава щеше да се появи възможност да избяга.

81.

Карвър бъркаше. Грентъм имаше хора, които можеше да повика. Всъщност се налагаше да го направи. Вече не можеше да се надява да проведе тази операция в пълна тайна, защото залогът стана прекалено висок. Но щом се налагаше да даде разгласа, поне щеше да го направи много дискретно. Като всички висши офицери в М16 той имаше близки връзки със своите колеги от ЦРУ. Когато Карвър се качи горе, за да си събере багажа, Грентъм излезе на чист въздух, за да обмисли възможностите пред себе си. Имаше нужда от човек, на когото можеше да се довери, за да му се обади неофициално.

Тед Яворски подскочи в съня си, когато телефонът на нощното шкафче започна да звъни. Ръката му се стрелна изпод завивката и започна да опипва за слушалката. Той присви очи, за да разчете името на звънящия, и след това измърмори:

— Здравей, Джек... имаш ли представа кое време е тук?

— Малко след четири. Но работата не търпи отлагане. Линията обезопасена ли е?

— Разбира се. За какво, по дяволите, става въпрос?

— Получихме информация... по точно попаднахме на нея, за един от вашите — бивш генерал от армията. Кърт Вермюлен.

Яворски се надигна от леглото, защото реши, че е по-разумно да говори от някое по-удединено място. Затова сложи ръка на микрофона и прошепна на жена си:

— Всичко е наред. Заспивай.

— Ааа... каква информация? — попита той своя събеседник.

— Доста е сложно, но като теглим чертата, снощи Вермюлен се сдобил с документ, в който са посочени точното местоположение и пусковите кодове за повече от сто съветски атомни бомби.

— Какво каза?

— Нали си чувал за легендарните изчезнали съветски куфарни бомби? Излиза, че не е било легенда. Те наистина са разпръснати из цял свят. Вермюлен знае къде да ги търси и ние смятаме, че точно това ще направи през следващите двадесет и четири часа.

Яворски се спря като истукан в коридора и подсвирна с уста.

— Боже мили, значи тя е била права...

— Моля?

— Един човек тук каза... — отговори Яворски и отново закричи.

— С една дума, не е напълно изненадващо за нас.

Гласът на Грентъм прозвуча леко раздражен:

— Значи знаете и за Макейб?

— Е, сега ме изненада.

— Уейлън Макейб. Тексаски богаташ, християнин фундаменталист.

— А, да, чувал съм името му. Та какво за него? — Яворски вече беше в кабинета си. Той се тръшна на стола зад бюрото, докато Грентъм му обясняваше.

— Не зная точно. Но каквото и да е намислил Вермюлен, Макейб му помага. В момента Вермюлен е някъде из Адриатическо море с яхтата на Макейб и ние смятаме, че е поел към Косово. Една от бомбите е заложена там.

— Откъде знаеш?

— От приятели в Москва. Излиза, че това е била операция на КГБ. Някои от техните хора знаят къде са разположени шибаните бомби. Обзалагам се, че имат копие от списъка, обаче не са посмели да предадат информацията дори на своето собствено правителство. Не е зле да подшушнеш на Белия дом за това. Някой да се обади в Кремъл, за да накарат началниците във ФСБ да предадат списъка. Подскажете им, че това е последната им възможност да го направят скрито–покрито, защото в противен случай ще съобщите на медиите. Трябва да го получите. Като стана дума, ние също искаме да го видим. Определено останах с впечатлението, че нашите страни са осеяни с бомби.

— Дааа... — отговори разсеяно Яворски, докато стискаше гумена топка в ръката си.

— Звучиш твърде безгрижно въпреки новината, която ти съобщих — отбеляза Грентъм.

— О, не. Джек, достатъчно загрижен съм, повярвай ми. Но онова, което ми каза, не беше твърде изненадващо.

— Какво? Вече си знаел какво става?

— Донякъде...

— И кога точно възнамеряваше да съобщиш на своя най-близък съюзник за опасността, пред която и двете ни страни са изправени?

— След като науча точно каква е опасността.

— Е, сега вече знаеш.

— Да, вече знаем, и със сигурност ще направим нещо по въпроса.

— Да ми пишеш — саркастично подхвърли Грентъм.

— Джек, не се тревожи. Денят едва започва, но ние двамата ще трябва да си поговорим доста. Да, наистина доста, преди всичко да свърши.

Яворски приключи разговора и веднага след това започна да набира някакъв телефонен номер. Държането му вече изобщо не беше толкова нехайно.

Щеше да се съмне след повече от час, когато Кейди Джоунс пристигна във военновъздушната база „Андрюс“. Бяха я събудили поредица силни и решителни почуквания по вратата на хотелската ѝ стая във Вашингтон. Тя стана от леглото и залитна към нея. През шпионката видя мъж във военна униформа. Без да сваля веригата, откряна вратата.

— Какво има? — сънено измърмори.

— Д-р Катлийн Даян Джоунс?

— Аха... а вие кой сте?

Мъжът доближи личната си карта до очите ѝ, където пишеше, че е капитан от корпуса на морската пехота.

— Госпожо, мога ли да вляза?

Кейди се поколеба, ръката ѝ замря над веригата, защото не беше сигурна дали може да се довери на непознат, макар да носеше униформа. Обаче личната му карта изглеждаше съвсем редовна. Тя отвори и отстъпи навътре в стаята, а подозрителността ѝ беше заменена от неудобството чужд човек да я види неподходящо облечена, чорлава и без грим. А на всичко отгоре и стаята ѝ беше кочина.

— Благодаря, госпожо — каза капитанът. — Трябва веднага да се пригответе за заминаване. Отвън има кола, която ще ви откара до „Андрюс“. Там ще се качите на самолет. Не мога да ви съобщя точното местоназначение на полета, но ми разрешиха да ви кажа, че е в Европа, и да ви посъветвам да си вземете неща за два-три дена. Може да се наложи да работите на открито.

— Но... — Кейди замълча навреме, защото тъкмо се готвеше да каже, че няма какво да облече. — Екипировката ми за работа на открито остана в Ню Мексико.

— Госпожо, сигурен съм, че ще ви дадат всичко необходимо. Обаче се налага да побързате. Сега ще ви оставя да се пригответе. Ще ви чакам пред главния вход. Пет минути, става ли?

Капитанът не дочака да му отговори, кимна и излезе от стаята. Той предполагаше, че тя може да се измие, облече и гримира за пет минути. Само мъж можеше да бъде толкова тъп.

Яворски нареди на Том Мулво да отмени всичките си планове за края на седмицата.

— Хорабин знае ли за това? — попита Мулво, след като той му разказа за Вермюлен и връзката с Уейлън Макейб.

— Ще научи. Но нали го познаваш. Няма да си избърше задника, без да провери как това ще се отрази на рейтинга на президента. Не можем да го чакаме, докато реши как да реагира на това. Трябва да разберем какви ги върши Макейб. Още сега.

— Заел съм се с това.

ФБР не се различава от останалите учреждения. В четири и половина сутринта в събота там не цари особено оживление. Затова агентите не наскочаха от креватите си и не се затичаха към автомобилите веднага след позвъняването на Мулво. Той трябваше да открие хората, да ги буди и информира. Както служителите на ФБР, така и хората, които те трябваше да разпитат. Минаха няколко часа, преди първите сведения да започнат да пристигат при Мулво.

Но в Европа и Близкия изток денят вече беше доста напреднал. Въпреки че висшите чиновници в Пентагона още бяха зашеметени, когато Яворски ги събуди, техните хора на място бяха будни и готови за действие.

82.

По адриатическото крайбрежие беше обед. През последните три часа Вермюлен и неговият заместник Маркъс Редин заедно се опитваха да обърнат данните от списъка с бомбите в координати на конкретната мисия. Комуникационните системи на яхтата бяха използвани за сваляне от интернет на географски карти и планове. Позвъниха на лицата, с които Павел Новак и холандецът Джони Кулхас им бяха осигурили връзка.

В момента в големия салон имаше деветима души. Вермюлен, Алекс, италианският учен Франки Рива, Маркъс Редин и петимата мъже под негово командване. Помещението беше проверено за бръмбари и в единия му край беше опънат голям екран, където стоеше Вермюлен с дистанционно в ръка. Точно се готвеше да заговори, когато на вратата учтиво се почука.

— Генерале, съжалявам за прекъсването, но капитанът реши, че може да имате нужда от нещо за освежаване. Нося кафе, натурални сокове, малко сладки и сандвичи, ако желаете.

Вермюлен се готвеше да отклони предложението, но забеляза как лицата на петимата мъже на Редин светнаха от инстинктивната готовност на войника по всяко време да приема предложенията за хапване и пийване.

— Благодаря, влизай — каза той и стюардът вкара количката за сервиране, отрупана с най-различни закуски. Когато отвори каната, от нея се понесе ароматът на прясно сварено кафе. Следващите пет минути минаха в пълнене на чаша и чинии.

— Готови ли сте? — най-накрая попита Вермюлен. Добре тогава, господа, нека ви информирам за вашата мисия. Онова, което ще извършим тази нощ, може да промени хода на историята. Ние ще получим възможност да нанесем удар не само срещу една, а срещу две от най-големите опасности, пред които е изправен светът днес: безконтролните ядрени оръжия и международния тероризъм. Ето как ще го направим.

Той натисна бутона на дистанционното и на екрана оживя картата на територия без излаз на море с формата на грубо нарисуван диамант с неправилна форма, сто и шейсет километра в най-широката си част.

— Това е автономната област Косово, която в момента е част от Федеративна република Югославия. Отвсякъде е заобиколена от суша и е разположена на около сто и двадесет километра в западна посока от адриатическото крайбрежие. В момента Косово навлиза в началната фаза на гражданска война между мнозинството от населението, етнически албанци, ето това тук на югозападната граница на Косово е Албания, и малцинството, които са сърби. Ето това тук на север и изток е Сърбия. Казано накратко, сърбите управляват албанците, а на тях това не им харесва. Те искат Косово да стане независима държава, а сърбите не искат да ги пуснат. Какво ни засяга нас? Много просто. Албанската кауза беше яхната от ислямските терористи, точно както каузата за освобождението на Афганистан. Тези терористи, които действат из цял свят, представляват голяма и постоянна опасност за Съединените щати, която обаче нашето правителство не желае да види. Този опасност е още по-голяма, защото в Косово има малка атомна бомба, разположена там от руснаците преди десет и повече години. Тя не се охранява, монтирана е в куфар и чака някой по случайност да я открие. Не можем да позволим бомбата да попадне в ръцете на терористите. Затова трябва да я намерим.

— Мамка му — измърмори Марони. — Сега разбирам защо заплащането е толкова високо.

Вермюлен описа мисията. По-късно следобед ще се срещнат в морето с рибарско корабче, което ще докара оръжията, от които имат нужда. След това яхтата ще навлезе в хърватски териториални води и ще хвърли котва в закътан залив близо до село Молунат Южна Хърватия, разположено точно на границата с югославската република Черна гора. На свечеряване, около 19,30, ще слязат на брега, където ще ги посрещне водач. Той ще докара и автомобилите, нужни, за да изминат двестата километра по суша до своята цел: главната административна сграда на оловния комбинат в Звечан, част от големия трепчански минен комплекс в Северно Косово, където е скрита бомбата. Редин и хората му ще пазят, докато Рива ще използва своя спектрометър, за да открие скривалището на бомбата.

Когато я открият, Вермюлен ще направи кратък видеозапис на това какво са намерили и къде. Ще подчертае опасностите за световната сигурност, произлизащи от смъртоносното съчетание между международния тероризъм и неохранявани преносими ядрени оръжия. След като свършат с това, бомбата ще бъде пренесена под строгата охрана на Редин в техните коли. След това трябва да минат още около сто километра до границата на съседната Република Македония, където са разположени сили на НАТО. Може да се наложи до изминат пеша последните няколко километра, за да не бъдат открити от граничарите. Щом видеозаписът се завърти по световните медии, така че да не може силните на деня да покрият случилото се, бомбата ще бъде предадена, както и допълнителната информация, която до този момент ще се съхранява на яхтата от съображения за сигурност.

Вермюлен погледна всеки от присъстващите в очите.

— Мисля, че след като световните медии тиражират нашето изявление и представим доказателствата на американското правителство, вероятно ще се случат две неща. Първо, ще се положат големи усилия, за да бъдат намерени всички изчезнали оръжия. И второ, реакцията на световните медии, на американския народ и на народите по света ще принуди нашите политици да се събудят и да предприемат действия, за да ни защитят от международния тероризъм. Ако успеем да спрем ислямския тероризъм сега, направим света по-сигурно място за нашите семейства, нашите съседи и изобщо за всички хора по света. Ако не успеем, искрено се притеснявам какво ли ни готви бъдещето.

— Господа — завърши той, — по своята същност тази мисия е много проста. Включва изминаването с коли на разстояние, по-късо от това между Бостън и Ню Йорк Сити. Трябва да си отваряме очите за сръбски части или за АОК и да избягваме полицейските и военни пропускателни пунктове по пътя. Ако внимаваме, няма защо да прилагаме насилие. Самата бомба е напълно безопасна. Щом не е въведен пусковият код, няма опасност от взрив. Нито пък излъчва опасни равнища радиация.

Затова си починете, поспете, ако можете. Нощта ще бъде дълга.

На мостика капитанът поддържаше радиовръзка с частния самолет, който в момента летеше на запад и се намираще на два часа

полет от Сан Антонио.

— Сър, чухте ли това? — попита той.

— Да, капитане, всяка дума. Как успяхте да го уредите? Мислех, че Вермюлен ще бъде достатъчно умен да провери помещението за „бръмбари“.

— Направи го, сър. Провери го преди срещата. Затова му предложихме нещо за освежаване и монтирах микрофонче в капачката на една от каните за кафе. Мисля, че свърши добра работа.

— Така е, капитане. Нови нареждания ще ти дам по-късно, защото преди това трябва да свърша една дребна частна работа.

— Да, сър, когато решите.

83.

Уейлът Макейб се облегна назад, изпълнен с толкова дълбоко задоволство, че то почти заглуши болката от тумора, който разяждаше тялото му отвътре. След няколко минути щеше да се обади на Душан Даркович в Белград и да му предаде информацията, която му трябваше, за да пресрещне Вермюлен и да му отнеме бомбата. Нападението трябваше да бъде проведено професионално. Макейб искаше бомбата неповредена и Вермюлен жив. И д-р Франческо Рива не биваше да пострада. От мига, когато Вермюлен му беше разказал за срещата в Рим, Макейб осъзна, че познанията на Рива ще са му крайно необходими.

Вече беше Велика събота. Ден преди да настъпи Армагедон, Христос воинът ще се спусне от небесата и той ще бъде отведен във вечен живот. Вярно, щеше да има страдание, но Макейб не го беше грижа за това. Беше убил доста хора за много по-низки каузи от тази.

Когато агентите на ФБР от представителството в Сан Антонио се обадиха в ранчото на Макейб в област Кер, им обясниха, че го няма къщи. Бил заминал за Европа по лична работа. Не им трябваше много време, за да установят, че частният му самолет е излетял от общинското летище „Стинсън“ на около десетина километра южно от Сан Антонио малко след три сутринта местно време.

— Можете ли да опишете самолета? — попита агентката, която се обади.

— Не зная с точност модела, просто обикновен фирмен самолет, осемместен... — отговори летищният служител.

Агентката почти не го слушаше и точно се готвеше да затвори, когато служителят се сети нещо и сам се прекъсна:

— О, не, бъркам...

— Какво искате да кажете? — Агентката дори не си направи труда да прикрие липсата на интерес.

— Господин Макейб наскоро преустрои самолета. Върнаха му го едва преди десетина дни. Във фюзелажа вече има издупчина и шахта като на бомбардировач...

Сега агентката прояви значително по-голям интерес.

Вече беше девет сутринта източно стандартно време и оборотите се увеличаваха. Група самолетни инженери и фирмени началници се опитваха да обяснят колко щастливи били да работят безплатно върху модификацията на самолета на Уейлън Макейб, защото щял да го използва, за да спуска храна и лекарства на гладуващите в Африка.

Самолетът вече беше напуснал американското въздушно пространство. Пилотът на Макейб бе обявил летателен план до летище „Шанън“ в Ирландия, което бе на ръба на обсега на самолета. Обаче данните от проследяването показваха, че всъщност се е отклонил много по на север, към Рейкявик в Исландия.

— Не можем ли да накараме някого в Държавния департамент да звънне на властите в Исландия, за да задържат самолета и арестуват Макейб? — попита Мулво, когато Яворски му предаде информацията.

— На какво основание? Уейлън Макейб не е беглец от правосъдието, не е извършил престъпление и ние нямаме основание да мислим, че пренася контрабанда, наркотици или оръжия.

— Да, но се готви да...

— Да направи какво? — прекъсна го Яворски. — Ние не знаем какво смята да прави. Това е проблемът.

В момента данните от телефонните разговори на Макейб, неговото пътуване и банковите му извлечения се подлагаха на изчерпателно проучване. Лекарите на тексасаца отказаха да обсъждат подробно здравословното му състояние, позовавайки се на задължението си да опазват лекарската тайна. Обаче посещенията му на клиники за лечение на рак в Хюстън и Ню Йорк подсказваха достатъчно. Не им трябваше и много време, за да открият дарения милион на преподобния Езекия Рей.

Мулво се зае лично с този разговор.

— Преподобни, мога ли да попитам за какво разговаряхте?

Рей се поколеба.

— Страхувам се, че не мога да говоря за това. Това е личен въпрос между мен и човек от моето паство.

— Разбирам, но тук не става дума за изповед, нали? Вие не сте длъжен да пазите разговорите си в тайна.

— Така е, но...

— Преподобни, високо оценявам вашето мнение, трябва да ви кажа, че става дума за националната сигурност. Ние трябва да разберем какви мисли се въртят в главата на Макейб. Можете поне да ми разкажете за какво сте си говорили. Най-общо, ако не желаете да навлизате в подробности.

Минаха няколко секунди в мълчание и след като въздъхна тежко, преподобният се съгласи.

— Да, мисля, че мога да направя това.

— Е?

— Предполагам, знаете, че моето служене е съсредоточено върху идеята за „грабването“, издигането в небесата на избраните при свършека на света, както е предсказано в Откровението на свети Йоан. Господин Макейб беше дълбоко развълнуван от идеята за „грабването“, подобно на хилядите достойни християни и християнки, които посещават моите проповеди.

Проповедникът криеше нещо. Макар да разговаряха по телефона и Мулво да не виждаше лицето му, то се чувстваше. Нещо, свързано с „грабването“, го беше накарало да заеме отбранителна позиция.

— Да, преподобни, сигурен съм, че е така — не се отказа Мулво. — Когато Макейб говореше за „грабването“, какво точно го вълнуваше? Защо е поискал да разговаря лично с вас? Сигурно е искал да разбере нещо. Нещо, което не е могъл сам да научи, докато само е слушал вашите проповеди или ви е гледал по телевизията.

— Искаше да знае... — Рей отново замълча.

— Да? — настоятелно го подкани Мулво.

— Искаше да научи повече за последната битка с антихриста. Свети Йоан я предсказва в своето откровение. Тя ще предизвика повторното идване на Христос.

— И какво толкова има в тази битка?

— Божичко... не зная дали да ви кажа това. Обаче Макейб искаше да знае какво би си помислил Господ, ако... ако сам Макейб я започне?

С всеки изминал час разследването набираше скорост. По обед агентите установиха връзката с Клинтън Тюлейн и срещата между Макейб и Душан Даркович. Вече беше ясно как Макейб възнамерява да се сдобие с бомбата и откъде. Единственото, което оставаше, бе да се изясни крайното ѝ местоназначение.

В Белия дом беше свикана среща за обмен на мисли и идеи. Бяха поканени всички агенции, които работеха по случая.

— Трябва да обмислим всички възможности, независимо колко идиотски може да звучат — каза Лио Хорабин, съветникът по националната сигурност. — Така че не се страхувайте да изложите и най-лудешката идея.

Том Мулво изчака своя ред, позволявайки на останалите да изложат своите мисли, преди да си каже мнението.

— Мисля, че трябва да вземем предвид религиозната страна — започна той. — Във ФБР известно време обмисляхме тази тема. Нали разбирате, религиозната лудост, която се опитва да предизвика Армагедон. Фактически планираме да проведем изследване в тази област. Възнамеряваме да кръстим проекта „Мегидо“, защото така се казва хълмът в Израел, където според Откровението Йоаново ще се състои последната битка. Така че ако търсим мястото, накъдето лудият с атомната бомба би се отправил, мисля, че е Мегидо.

— Том, разбирам идеята ти — включи се Яворски, — но може да е и всяко друго място. Мнозина от тези хора наистина мразят арабите. Може да иска да изтрие от лицето на земята Медина или например Ерусалим...

— А защо не базиликата „Св. Петър“ в Рим? — подхвърли един офицер от военното разузнаване. — Стотици хиляди се събират, за да слушат папата. Страхотна мишена.

Хорабин огледа присъстващите и накрая взе решение.

— Да, Том, мисля, че си прав. Мишената трябва има някакво религиозно значение. Логично е до нея да се стига лесно от Косово. Например Европа или Близкия изток. Искам пълен списък на всички възможни цели, които отговарят на тези два показателя. Освен това искам и планове за действие при извънредни обстоятелства.

84.

Над Македония вече се беше спуснала нощ, когато Карвър стана собственик на типичната за Балканите кола: един от безбройните очукани мерцедеси, които се изнасят на юг от Германия за по-бедните и непретенциозни пазари. Колата беше осемгодишна С-класа дизел с кремава каросерия, заради която приличаше на моторизиран крем карамел, от чийто изгорял ауспух излизаха черни кълба дим. Един от агентите на М16 в Скопие, столицата на Македония, Ронан Бидли, му го беше предоставил, когато същата вечер Карвър кацна, снабден с комплект паспорт, виза и акредитация, която го представяше като репортер от радио Би Би Си. В джобовете на поизносена кожена моряшка торба имаше диктофон, лаптоп, телефон, карта и бележници, чието съдържание потвърждаваше прикритието му. Агентът му бе доставил стандартния комплект, от който един убиец и саботьор се нуждаеше: набор инструменти, пластичен експлозив, нож, пистолет и муниции. Както обикновено, под дрехите си Карвър носеше колан за пари, в който съхраняваше валута в брой, облигациите и паспортите, които бяха негови постоянни спътници. Косата му беше подстригана късо. Отби се в една бръснарница във Франция и поиска да го подстрижат по военному. Беше му писнало всеки път, когато се погледне в огледалото, да вижда Кени Уинтър.

— За съжаление пистолетът не е „ЗИГ Зауер“ — каза Бидли, но от държането му не личеше да се срамува от неспособността си да намери оръжието, поискано от Карвър. — Грентъм каза, че си падате по тях, но ще трябва да се задоволите с „Берета 92“, най-доброто, което успяхме да намерим за толкова кратко време щом е добра за армията на САЩ, не може да е толкова зле. Намерихме ви и заглушител.

Бидли погледна Карвър сърдито.

— Не разбирам защо му е на Лондон да изпраца още някого — продължи той, — когато тук имаме първокласни хора. Включително момчета от САС, които познават Косово като собствената си длан. Но те никога не се доверяват на хората на място, нали?

Карвър вдигна рамене и отвори багажника на колата, за да намери най-доброто възможно скривалище за пластичния взрив. Нямахше желание да започва разговор. Няколко минути по-късно вече пътуваше по шосето от летището към Качанишкия пролом, разположен на юг от град Качаник, който беше един от малкото проходи от Македония в Южно Косово.

Опашката на границата беше дълга деветдесет минути и се състоеше от пъстра смесица камиони, леки коли, трактори с ремаркета и автобуси, натоварени със стоки от Македония, които бяха изчезнали, когато безредието и насилието започнаха да вилнеят из Косово. Хората пренасяха всичко, като се почне от пресни плодове и се стигне до телевизори. Чакащите на опашката стояха около колите си, пушеха, пиеха и разговаряха с останалите шофьори и пътници. Карвър не можеше да каже кои са етнически албанци и кои сърби. Нямахше никакви признаци на напрежение или поляризация. Хората се разбираха чудесно, мърмореха заради чакането, споделяха пакетите с цигари и бутилките и добронамерено хокаха децата, които тичаха между колите. Но скоро, щом пресечаха границата на тяхното Косово, щяха да се разделят на воюващи племена, които искат взаимно да се изтребят.

Карвър беше видял доста междуетническо насилие, докато служеше в Северна Ирландия и Ирак. Независимо къде и кога се случваше, то никога нямаше смисъл.

Граничните полицаи бяха грубияни с обръснати глави и сини униформи. Един от тях взе паспорта и останалите документи на Карвър и изчезна в ниска, дълга сграда, украсена с герба на Федеративна република Югославия, която се издигаше до пропускателния пункт. Няколко минути по-късно се появи отново и даде знак на Карвър да изкара колата си от лентата и да паркира встрани, така че останалите пътници да могат да минават през пункта.

Вече беше късно, но безмитният магазин и кафенето на ничия земя между Македония и Косово още работеха. Карвър влезе в кафенето, за да посети тоалетната и да си купи двойно еспресо. Четирима гранични полицаи бяха седнали вътре с подпрени на стената автомати и си делиха бутилка сливова ракия. Тя стоеше до още четири, но вече празни. У полицаите тлееше напрежението на пияници, които отдавна са прекрачили границата между веселото опиянение и

необузданото насилие. Когато Карвър мина покрай тях, за да влезе в тоалетната, те го изгледаха със злост, която търсеше каквото и да е извинение. Поглед, жест — каквото и да е, което би им позволило да го нападнат.

Когато му донесоха кафето, той го изнесе навън, защото искаше да помисли на спокойствие. Истината беше, че той самият беше толкова ядосан, че ако граничните полицаи му бяха предоставили възможност, щеше веднага да се възползва от нея. И това щеше да е передната му глупава грешка, чийто списък не беше много къс.

Въпреки че противоречеше на всички принципи, той продължаваше да мисли за миналото, съжалявайки, че не е постъпил по различен начин. Ако беше свършил по-добре работата си на летището в Инувик... ако беше казал на Консорциума да си навре задачата, където трябва, когато му наредиха да се качи на самолета за Париж... ако не се беше забъркал с Алекс... ако не бе поставил топките си над работата и беше предал шибания списък на Грентъм... Много „ако“ и той нищо не можеше да направи.

Алекс нямаше да се върне при него. Не и сега. Тя беше взела решение и едва ли щеше да го промени. Не я обвиняваше за това, което беше сторила. Когато го беше оставила в клиниката, той вегетираше. После ѝ бяха казали, че е мъртъв. Не беше изненадващо, че е харесала здравия, преуспяващ и влиятелен тип, който сега беше до нея. Надяваше се да има възможност да ѝ обясни, че разбира всичко и не я мрази, независимо колко го боли. Обаче кога ли ще се срещнат отново? Той не вярваше, че Вермюлен ще я набърка в онова, което възнамеряваше да прави с бомбата, така че тя едва ли щеше да е в Трепча. А вероятността до края на нощта той или генералът да са мъртви, а може би и двамата, беше голяма.

Тя сигурно беше на яхтата. Представи си как се качва на борда и се ухилва:

— Здравей, скъпа. Съжалявам, но току-що гътнах твоя човек. Нищо лично. — Това нямаше да се приеме добре, но въпреки това той се опита да го изиграе.

Разбира се, можеше просто да се върне. Ако той не пипнеше Вермюлен, някой друг щеше да го направи, и то по-скоро рано, отколкото късно. Твърде много хора имаха причина да искат смъртта

му. Ако Алекс отново се появеше на пазара на свободните жени, щеше да опита да я спечели отново.

Да ухажваш скърбяща вдовица не е особено благородна идея. Но така или иначе нямаше да се случи. Единственият начин да изкупи вината за своите грешки беше да оправи бъркотията, която причини. Това означаваше, че трябва да намери Вермюлен и да обезвреди него и бомбата му на всяка цена. А списъкът? Дали американецът го носеше със себе си? Отговорът му хрумна изведнъж и той беше напълно сигурен в него: не, сигурно беше в сейфа на яхтата, където бе Алекс.

Устата му се изкриви в иронична усмивка. Може би щяха да се срещнат отново, независимо дали го искаха или не.

В светлината, заляла ничията земя, Карвър видя един граничен полицаи да му маха с ръка. Документите му бяха приети и той можеше да влезе в Косово.

85.

По-рано същия следобед, когато всички на борда бяха изцяло заети с подготовката за акцията на Вермюлен, Алекс се промъкна в камбуза на яхтата и намери голяма торба за отпадъци, няколко по-малки плика за храна и няколкостотин метра канап. Мъжете вече ги нямаше и тя беше сама в главната спалня, подготвяйки своето бягство.

Носеше пенъоар, а под него бански. Яхтата беше закотвена на по-малко от двеста метра от брега. Алекс беше добра плувкиня и не се съмняваше, че може да преодолее това разстояние без всякакви затруднения въпреки чантата, която щеше да завърже на кръста си. Беше взела само най-необходимото: портмонето, паспорта и телефона, тениска, джинси и най-леките си мокасини. С изключение на джинсите и тениската, всички останали вещи бяха загърнати допълнително в пликче за храна, а целият багаж беше пъхнат в торбата за отпадъци, която тя затвори с безцветна лепенка. Възнамеряваше да тръгне към един сутринта, когато на мостика щеше да дежури само един човек. Ако успееше да стигне до брега, когато изгрее слънцето, щеше да е успяла да се измъкне.

На вратата се почука и се чу гласът на стюарда:

— Госпожо Вермюлен?

Тя пъкна торбата за боклук под завивките и отговори:

— Да?

— Съобщение от вашия съпруг, госпожо. Капитанът ме помоли да ви го предам лично.

— Един момент...

Тя отиде до вратата и я отвори. Там наистина стоеше стюардът, но в ръката си не държеше съобщение. Вместо това беше насочил пистолет към нея и в гласа му нямаше и помен от предишното му раболепие, когато каза:

— Облечете се. Ще отидем на малка разходка.

Тя отстъпи в спалнята и отвори вратата по-широко, за да му направи път да мине. Според стюарда тя беше малка руса женичка. Той беше напълно изненадан, когато тресна вратата в лицето му,

отвори я отново и го ритна силно в чатала. Когато той се преви на две от болки, Алекс пристъпи напред и стовари коляното си в лицето му. Тя нямаше представа защо екипажът изведнъж се беше настроил срещу нея, но точно сега нямаше време да се тревожи и за това. Втурна се обратно до леглото, грабна торбата за боклук и хукна по коридора.

Главната спалня беше на основната палуба. Алекс профуча през салона, където Вермюлен беше провел съвещанието, и излезе навън. Беше стигнала до задния релинг и точно се готвеше да го прекрачи, когато само на няколко метра от нея изтрака автомат и куршумите се забиха в дъските пред краката ѝ.

Тя погледна нагоре и видя капитана, застанал до релинга на горната палуба. Мъжът я гледаше над цевта на автомата.

— Госпожо Вермюлен, останете, където сте — нареди той. — Защото иначе ще се наложи да ви застрелям.

Преди петнадесет години оловният комбинат в Звечан беше част от процъфтяващ индустриален комплекс, където работеха двадесет хиляди души и осигуряваха богатството на нацията. Сега беше поредното съсипано комунистическо предприятие, рухнало не само заради лошо управление, но и поради социалния безпорядък. Площадката, където се намираше заводът, беше разположена на дъното на долина, заобиколена от гъсто залесени, богати на изкопаеми хълмове. Той самият излъчваше необратим упадък: ръждясали тръби, неработещи транспортни ленти, счупени и неподменени прозорци по сградите. Огромен, нашарен с червени и бели ивици комин бълваше кълбета задушлив черен дим — неуверено доказателство, че тук се работи денонощно. Случайни лампи над главите им хвърляха оранжева светлина върху заобикалящата ги действителност. Нямаше кой да провери екипа на Вермюлен, когато лендкрузърите минаха през главния вход на завода. По вътрешнозаводските алеи между огромните производствени халета не се мяркаха работници.

Бомбата и тук беше скрита зад фалшива стена. Тя се намираше в приземната канцелария на главния енергетик, който отговаряше за пароснабдяването на производствените халета.

Вермюлен бе поразен от скучната баналност на простия кожен куфар и удивителната мощ на неговото съдържание. Той беше свикнал с оръжейни системи, чиято мощност личеше по тяхната външност, независимо дали бяха могъщи бойни танкове или шумни артилерийски

установки. Обаче това тук беше съвършеното невидимо оръжие. То не излъчваше никакви сигнали за своята разрушителна мощ.

Слабите крушки в канцеларията и сиво-зеленикавата боя, с която бяха наплескани стените по казармен маниер, имаха своя принос за мрачната призрачна атмосфера, но Вермюлен видя, че очите на Франки Рива проблясват трескаво като на археолог, който търси съкровища и най-неочаквано попада на фараонска гробница.

— Удивително! — измърмори той, когато отвори куфара и видя металната, подобна на оръжейна цев тръба. — След толкова години... направо невероятно!

— Значи наистина е ядрено оръжие? — попита Вермюлен.

— О, да, най-общо казано, със сигурност е такова.

— В работно състояние?

Рива разпери ръце и вдигна рамене по класически италиански маниер.

— Кой би могъл да каже това? Има само един сигурен начин да се провери и той е да включим детонатора и да видим какво ще стане. Но така като го гледам, не виждам причини защо да не работи. Фактически това е едно много просто устройство. Едно парче уран се стоварва върху друго... — той разтвори широко ръце — и бууум!

Дон Марони беше бивш сержант от рейнджърите на американската армия, член на една от най-добрите пехотни сили в света, обучен до най-високите равнища на физическа годност и професионални умения. Обаче това беше някога. Марони се бе уволнил преди пет години и работеше за гражданска охранителна фирма, като вместо униформа носеше костюм. Той продължаваше да ходи три пъти седмично в боксовата зала и поддържаше равнището на стрелбата си според изискванията. При нормални обстоятелства Марони беше човек, с когото не е разумно да си мешаш шапките. Но със сигурност не беше в такава форма като мъжете, които се промъкваха през големите ръждясащи корпуси около него. Мъже, които през последните десет години се бяха сражавали за едно в безкрайно позорни и ненадминати по жестокост войни.

Най-доверените убийци на Душан Даркович се бяха изправяли срещу обикновени армии, отчаяни цивилни и фанатични муджахидини, докарвани със самолети от Пакистан, Афганистан и Саудитска Арабия, чиято пълна липса на задръжки беше равна единствено на тяхната собствена. Те се бяха сражавали със съзнанието, че смъртта е милост, стократно за предпочитане пред мъченията и обезобразяването, които неминуемо следваха от попадането в плен. Те бяха причинили много страдания, но и бяха страдали много. Освен това произхождаха от планински села, където ножът и пушката властваха от векове. Убийството беше в кръвта им.

Колкото и да беше добър, Дон Марони бе изненадан, докато патрулираше в пространството пред административната сграда, където беше укрита бомбата. Той усети миризма на тютюн и чесън, когато една ръка затисна устата му, за да заглуши писъците, след което ножът срязва гърлото му, а от смъртоносната рана бликна гейзер кръв.

Мъжете на Редин бяха разпръснати наблизко около сградата. Всички бяха добре въоръжени, разполагаха с радиовръзка, по която биха могли да повикат помощ, но до един умряха, без дори да гъкнат.

Видеокамерата беше монтирана в приземната канцелария, светлината от прожектора ѝ заливаше Вермюлен и отворения капак на куфарната бомба, която той и Рива бяха сложили на бюрото на главния енергетик.

— Готов ли си? — попита той Рива, който стоеше зад камерата.

— Да — отговори италианецът. — Камерата работи. Можеш да кажеш всичко, каквото поискаш.

Вермюлен се прокашля, за да прочисти гърлото си пое си шумно дъх и заговори право срещу камерата:

— Аз съм генерал-лейтенант Кърт Вермюлен. Уволних се от американската армия след двадесет и осем години служба като командващ офицер, през които бях горд и щастлив, че мога да служа на страната, която обичам. В момента се намирам в област Косово, Югославия, на територията на оловния комбинат в Звечан. На няколко километра оттук действа Армията за освобождение на Косово, подпомагана с хора, оръжия и пари, предоставяни от силите на международния ислямски тероризъм. А това — той посочи към куфара с оръжието — е тяхното най-силно оръжие. За онези, които не знаят, пред вас е...

Пред вратата на канцеларията се чу пукот на автоматично оръжие, на което веднага отговори дълъг откос от далечния край на коридора, където се намираше вратата на канцеларията. В същия миг се чу животински вой от болка. Вратата се отвори рязко и Маркърс Редин влезе заднишком в помещението. Той се олюляваше несигурно, а лявата му ръка висеше безполезна по тялото. Кръв течеше от проходната рана на рамото, която куршумите бяха разкъсали.

— Ред! — извика Вермюлен, извади пистолета от кобура на кръста си и се втурна на помощ на своя приятел.

— Съжалявам, друже... прецаках работата — задъхано промълви Редин. Вермюлен чу тропота на забързани крака, идващи по коридора на приземния етаж. Без да се обръща към Рива, той извика:

— Прикрий се! — Пусна пистолета с две ръце до лицето си и застана зад укритието на рамката на вратата, събирайки сили за мига, когато трябваше да излезе в коридора и да открие огън. Обаче той никога не извърши това героично действие. Защото изведнъж в гърба му опряха пистолет и глас с италиански акцент изсъска в ухото му:

— Генерале, свали оръжието.

На сто и двадесет километра западно от оловния комбинат един хеликоптер кацна на открито място близо до хърватското село Молунат. Групичка мъже го очакваха. Докато турбините продължаваха да работят, мъжете се затичаха към него, като инстинктивно се наведоха, макар перките на роторите да се въртяха високо над главите им. В средата на групичката имаше една по-дребна фигура. Това беше жена, чиято коса, блъскана от вихрушките, вдигани от роторите, закриваше лицето ѝ. Двама мъже я държаха за ръцете, които бяха вързани зад гърба ѝ. Тя залиташе, докато те я влачеха към хеликоптера и я качиха през страничната врата. След като я бутнаха да седне на мястото си, единият от мъжете протегна ръка през отворената врата и подаде във вътрешността на машината картонен плик. Един невидим отвън човек взе плика и плъзна вратата да се затвори, а хеликоптерът отново започна да се издига в облачното нощно небе.

— Добре дошли в „Рок Сити“, госпожо.

Кейди Джоунс беше пристигнала с пряк полет от Вашингтон във военновъздушната база „Рамщайн“ в Южна Германия. Там я информираха за положението. Имало причини да смятат, че още едно от руските преносими ядрени оръжия е открито в Косово. Тя трябваше да определи дали е истинско или не. Тонът на разговора бе настоятелен, но доста спокоен: нямало защо да се тревожи. След като срещата завърши, тя получи нареждане, в което я молеха да съобщи телесните си мерки: височина, гръдна обиколка, номер на обувките. Голямата врата се отвори и я поведоха право към един военен самолет, на който вече се намираше пълен армейски екип сапъори с оборудване. Друга група от десетина мъже във футуристични черни униформи седеше в мълчание. Щом излетяха, единият от мъжете в черни униформи дойде при нея, за да се представи.

— Аз съм майор Дейв Греч — представи се той. — Искан да знаете, че аз и моите момчета ще поемем тази нощ охраната на района. Възможно е да се стигне до сблъсък, затова правете, каквото ви кажем, и ние ще се погрижим да се приберете невредима. Междувременно, ако имате нужда от нещо, само кажете.

— Какви са момчетата ви? — полюбопитства Кейди.

Греч се усмихна извинително.

— Съжалявам, но не мога да ви кажа. Но трябва да знаете, че сме най-добрите.

— О... а къде отиваме?

— И това не мога да ви кажа. Още не са ми съобшили. Всъщност се надявах вие да знаете повече.

— Значи мога да питам, но вие не можете да ми отговорите?

— Да, така излиза, но в армията е така.

Беше десет вечерта, когато кацнаха на базата край Тузла в Босна. Докато войниците бяха заети да разтоварват своите оръжия и екипировка, нея я посрещна жена, старшина от военновъздушните сили, която я поведе към чакащото „Хъмви“^[1].

— Наричаме базата „Рок Сити“ заради всичкия натрошен камък наоколо — обясни тя. — Преди да пресушим терена, тук имаше море от кал. Определили са ви стая в офицерския блок, макар че не вярвам да успеете да се наспите.

Тя заведе Кейди в стаята, която представляваше малък куб, оборудван със сгъваемо легло, поставено в готовия модул. Любезно я посъветва да се преоблече и да чака по-нататъшни разпореждания. На леглото лежаха бойна униформа, тениска, бронезилетка и каска, а пред него бяха оставени войнишки обувки. Сега Кейди разбра защо я бяха попитали за мерките ѝ.

За кое ли бойно поле се беше запътила?

---

[1] Съкращението означава многоцелево колесно превозно средство и е Военната разновидност на популярния „Хамър“. — Б.пр.

↑

88.

В останалата част на Югославия гражданските войни се водеха с всички възможни сили: сблъсък на армии, военновъздушни сили и артилерия, обсада на градове, завоюване на територии, съпътствано с прогонване и избиване на инородното население. Засега в Косово нещата бяха различни. През цялото време сръбското малцинство беше мирно, така че и двете страна се изненадаха, когато започнаха убийствата, случайни и безсмислени. Нападения на бунтовници срещу различните, а не организирана военна кампания. Докато навлизаше все по-навътре в Косово, Карвър от време на време виждаше доказателства за ставащото: горяща в далечината сграда, камион, пълен с бежанци, който го караше да се притиска встрани на тесния двулентов път, когато минаваше с боботене край него.

Намираще се на километри от всяко населено място, на открито поле, когато телефонът му звънна. Беше Грентъм.

— Промяна на плана — обяви той вместо поздрав. — Забрави Трепча. Карай към прищинското летище, което е разположено на равнина на около два километра от самия град. Щом пристигнеш там, ще получиш допълнителни инструкции. А сега давам телефона на Тед Яворски, американски колега, който оглавява специалния екип за намиране на ядрените оръжия от страна на Вашингтон.

— Добър вечер, господин Карвър...

Карвър не отговори, защото в същия момент фаровете на колата осветиха пропускателен пункт на стотина метра пред него. Двойка сръбски четници в сини униформи като тези на граничните полицаи стояха около пропускателен пункт, изграден от дъски и празни варели за нефта. Мястото беше осветено от прожектори, насочени към пътя. Камионетката им беше паркирана зад пункта и запречваше пътя, сякаш за да подчертае посланието им: оттук никой не може да мине.

— Господин Карвър?

— Чувам ви...

— Чудесно. Трябва да знаете как се развиха нещата. Научихме, че човекът, който подкрепя Вермюлен, Уейлън Макейб...

— Знам кой е.

Мъжете, които стояха около пропускателния пункт, замахаха на Карвър да спре.

— Добре. Този Макейб изглежда планира измама.

— Типично.

— Моля?

— Искам да кажа, че нищо друго не съм очаквал от него. Задръжте. Имаме си компания...

— Карвър? Чуваш ли? Престани да се бързикаш!

Карвър остави телефона на шофьорската седалка и започна да отваря прозореца, за да изпълни желанието на един от четниците, който с въртене на пръст във въздуха му даваше знак да го свали. Докато безтелесният глас на Яворски се носеше откъм пътническата седалка, четникът го заговори на сръбски.

Карвър реши да се прави на глупав чужденец.

— Думичка не разбирам.

Облечен с ловджийски елек с много външни джобове на гърдите, той много бавно бръкна в един от нагръдните джобове и извади журналистическата си карта от Би Би Си.

— Би Би Си... британец, разбра ли? — каза той отчетливо, като посочи себе си. Четникът се обърна и замаха на един от другарите си да дойде. Това даде възможност на Карвър да вземе телефона и да каже набързо в слушалката:

— В момента съм на пропускателен пункт. След малко ще продължим разговора.

После отново насочи вниманието си към четниците, които вече бяха двама. Вторият, който се бе приближил, обяви със силен акцент:

— Път затворен. Връща обратно. Път затворен. Да?

— Да, разбирам. Но трябва да мина. Би Би Си.

Преди спорът да може да продължи, вниманието на сръбските четници беше отвлечено от пристигането на друга кола. Зад Карвър се подреди очукана „Школа“. На покрива ѝ имаше голям чувал, вързан с канапи през полуотворените прозорци, който беше пълен с пластмасови изделия. Това накара Карвър да си помисли, че колата е пресякла границата на същото място като него. Единият от сърбите посочи към флагчето, което се вееше на антената. На него беше изобразен черен двуглав орел на червен фон, националният символ на

Албания. Мъжът отиде до колата, откъсна го от антената, хвърли го на земята, изплю се отгоре му и го стъпка в прахоляка с тока на войнишката си обувка. След това с насочено към колата оръжие отвори вратата и измъкна навън небръснат тъмнокос мъж, който беше облечен в червен анцуг, а под горницето носеше раирана червено–черна футболна фланелка. Мъжът започна да се моли, сочейки назад, и залитна няколко крачки напред, преди сърбинът да го блъсне на земята. Докато първият четник държеше мъжа в шах с насочения към него къс автомат, другият надникна в колата. После замаха с ръце, карайки пътниците да слязат. От едната врата слезе жена, а от другата — старица. Карвър предположи, че са семейство. Вероятно съпругата и майката на мъжа. След тях слезе момченце, прегърнало абсурдно голямо мече, сякаш го беше спечелило на някое панаирджийско стрелбище. Майката беше загърната в шал. Мъжът, който ги бе свалил от колата, ги накара да се подредят в прахоляка, след което се обърна, за да гледа как неговият другар риташе лежащия на земята. Никой от четниците не забеляза какво става. Но Карвър видя как младата жена пусна шала си на земята, а старата го отметна назад и извадиха пистолети. Жените и за секунда не се поколебаха да ги използват срещу четниците.

Единият веднага рухна на земята, сгънат на две от болка, а другият се опита да избяга в тъмнината, но не успя да направи и няколко крачки, когато куршумът пръсна черепа му, както чаената лъжичка пуква черупката на току–що сварено яйце, и той се строполи мъртъв на земята. Няколко от изстрелите бяха неточни и куршумите прелетяха покрай Карвър, разбиха задното стъкло на колата му и се забиха в ламарините.

Гласът от телефона се развика:

— Ей, какво, по дяволите, става? — Обаче Карвър вече го нямаше, за да го чуе. Той беше отворил вратата на колата и се бе търкулнал на асфалта сред прахоляка и мръсотията. Докато се прикриваше в крайпътната канавка, измъкна беретата. В ръката на лежащия на земята албанец изведнъж се появи нож и той се наведе над пространия на земята сърбин, хилейки се на виковете му с изражение, което подсказваше на жертвата, че ще умре от възможно най-бавната смърт. Но сърбинът можеше да почака. С крайчеца на очите си албанецът бе забелязал бързото движение на Карвър, затова вдигна от

земята автомата на сърбина и тръгна към Карвър, като се взираше в тъмнината.

Жените го последваха. Предполагаемата съпруга вървеше приведена и стиснала пистолета в две ръце пред себе си, а възрастната маршируваше напред, без да обръща внимание на възможната опасност.

В пристъп на отвращение Карвър осъзна, че ще трябва да убие и тримата. Мъжът, както и двете жени.

Не бива да се колебаеш. Ти си на стрелковата позиция. Два изстрела в главата на мъжа. След това се търкулваш наляво. Отново откриваш огън. По два изстрела за всяка от жените. Три повалени мишени.

Стрелбата не продължи повече от пет секунди. След шестте изстрела единственият шум бяха виковете на ранения сърбин, които постепенно преминаха в хленч. Скоро щеше да изпадне в безсъзнание Карвър се върна обратно при колата си. Гадеше му се от безсмислието на случилото се. Запита се колко ли подобни сцени са се разиграли в страната през последните няколко години, колко хора са загинали и колко още ще ги последват в идните години.

Преди минути хората от колата вероятно бяха мърморили на опашката пред граничния пункт, разговаряйки със съседите си по чакане като всички останали. Били са живи, имали са бъдеще. Сега всичко това беше свършило.

Той взе отново телефона. Първият глас, който чу, беше на Яворски.

— Къде по дяволите изчезна?

— Млъквай. Току-що умряха петима души — озъби се Карвър.

— Добре, нека почнем отначало, учтиво и възпитано — отговори Яворски, с преиграна любезност. — Тук при нас се разбра, че Уейлън Макейб е кацнал в Прищина преди няколко часа. Самолетът му е преустроен така, че да може да хвърли бомба. Освен това Макейб е сключил съюз с един от сръбските военни главатари — Душан Даркович. Ние смятаме, че те ще отнемат оръжието от Вермюлен, твърде възможно е вече да са го направили, и ще го предадат на Макейб. Самият той иска да го използва, за да предизвика Армагедон.

Карвър изпръхтя от удивление.

— Смята, че така ще изпълни предсказаното в Откровението на Йоан — продължи Яворски напълно сериозно.

— Христос направо ще се разплаче.

— Да, малко неуместно изказване, но наистина може да се разплаче, ако знае какво се върши в негово име.

— И какво трябва да направя?

— Отиди на летището и намери самолета. Летището се намира по пътя за Слатина. Знаем, че самолета е кацнал и още не е излетял. Не сме го засекли на никой от радарите. Ако все пак го е направил, няма никаква следа от него.

— След като намеря самолета, какво да правя?

— Просто наблюдавай и ни съобщавай какво става. Повярвай ми, ще изиграеш достатъчно важна роля в тази операция, като ни предоставяш информацията, от която имаме нужда. Обаче искам да разбереш, че става дума за вътрешен въпрос, който трябва да бъде уреден от американските служби и от никого друго. Това не е твоя работа. Мястото ти е зад сцената. Така че моля да не се намесваш и да ни съобщаваш какво става.

— Карвър, разбра ли? — гласът сега беше на Грентъм. — Никакви огнени фойерверки от тези, по които си падаш.

— Добре, разбрах — отегчено отговори Карвър.

Той извади екипировката си от надупчения „Мерцедес“ и я натовари на камионетката на мъртвите сърби. След това се върна при простреляния в главата сърбин. С крак обърна тялото му по гръб и огледа униформата. Четник. Нямаше петна от кръв. Това беше прекалено добра възможност, за да я пропусне. Той съблече сърбина и навлече униформата върху своята риза и панталони. Дрехите му станаха сравнително добре, но войнишките обувки бяха вероятно с един номер по-малки. Налагаше се да потърпи болката в пръстите. Мъртвият сърбин не приличаше много на него, освен това беше с десетина години по-млад. Карвър отиде при другия труп. Този мъж беше по-възрастен и снимката по-лесно можеше да мине за негова, затова взе портфейла с документите му. Така стана Никола Краснич, на тридесет и две години.

Вдигна автомата на Краснич и отиде при камионетката. След като хвърли изгърканата си кожена моряшка торба и бракувания ловджийски елек на празното място пред седалката на пътника, видя

на арматурното табло уокмен. От чисто любопитство си сложи слушалките. В мозъка му като куршум се заби шумен, немелодичен твърд рап, който направо щеше да му откъсне главата. Ако това беше последното нещо, което сърбинът беше слушал, сигурно бе почувствал смъртта като облекчение.

Карвър запали двигателя на машината и пое отново по пътя към летището. Докато шофираше, започна да съставя своя план. По същество той имаше твърде малко общо с информирането и наблюдението.

ВЕЛИКА НЕДЕЛЯ

89.

В черквата на Свещения гроб в Ерусалим полунощ отбеляза началото на великолепното честване на Великден от Гръкоправославната църква. Сградата беше претъпкана с хора от всички християнски изповедания, когато патриархът обяви възкресението на Исус на същото място, където гробът беше опразнен. Сред виковете „Христос воскрес“ и „Во истина воскрес“ се празнуваше величието на Възкресението и началото на новия живот с утринно богослужение, което отекваше в стените на 980-годишната огромна базилика в акт на боготворене, обединил ужасяващата сила на вярата и величието на ежегодното чудо.

90.

Кърт Вермюлен не беше ранен. За негов срам го бяха пленили, без да успее да даде дори един изстрел. Седеше на задната седалка на джипа, който допреди малко беше негов. Сега той му беше отнет от мъжа, който толкова майсторски го бе победил и му се бе представил като Душан Даркович.

— Имаме среща — каза Даркович, когато, седнал на седалката до шофьора, вдигна очи и погледна Вермюлен в огледалото за обратно виждане. — С твоя приятел господин Макейб. Той ми плаща двадесет милиона американски долара, за да му доставя куфара. Може би ти можеш да платиш повече. Аз винаги съм готов да склуча по-изгодна сделка. Още не е твърде късно.

Вермюлен не отговори.

— Така и предполагам — продължи Даркович. — В такъв случай ще се наложи да те предам на господин Макейб. Съжалявам за хората ти, трябваше да умрат. Моля да проявиш разбиране. Това е само бизнес. Нямам нищо против теб. Обичам Америка, тя е велика страна. Разбирам, че не искаш да говориш. Аз също имам да обмисля доста неща. Цигара?

Даркович си запали, а шофьорът му вече пушеше. Вермюлен можеше да види проблясването на оранжевите огънчета в тойотата пред тях. Май в Сърбия никой не обръщаше внимание на опасността да заболее от рак на белите дробове или да получи сърдечен удар. Мъжете на война всъщност рядко го правеха, защото предполагаха, че няма да живеят достатъчно дълго, за да се разболеят.

Вермюлен се опита да разбере как беше допуснал да попадне в капана, който Макейб бе заложил за него.

Старецът го бе лъгал от самото начало и го беше забъркал в плановете, които сега му се струваха налудничави. Да прекара месеци в търсене на ядрени бомби, наемане на крадци, излагане на своите момчета на смъртна опасност. Как е могъл? Може би хората във Вашингтон, които се бяха опитали учтиво да му подсказват, че болката от загубата на Ейми го е изкарала от релси, са били прави? Обаче дори

да беше така, той нямаше никакво съмнение, че любовта на Наталия към него е истинска. Безброй пъти си беше задавал въпроса дали не е поредният стар глупак, който е позволил на млада и красива жена да го прельсти. Може би в самото начало беше имало нещо подобно. Може би тогава се беше преструвала. Но не и сега. С всеки изминал ден увереността му нарастваше. Очевидно беше прав, че ѝ се довери.

Само една страна от катастрофата оставаше неясна. Не можеше да разбере защо му беше на Макейб да го мами? През цялото време трябва да е имал нещо на ум, някаква цел, за да извърши такова предателство.

Вермюлен не можеше да разбере защо му беше да го прави. А и да разбере, какво полза? Беше работил достатъчно дълго като професионален войник, за да разпознае поражението, когато усети вкуса му.

91.

Значи затова самолета го нямаше на радарите.

Карвър се беше свил в дългата трева покрай пистата на летище „Прищина“. Тя се простираше от север на юг в тясна долина, заградена с планини от двете страни. Всички летищни сгради бяха струпани в северния край: контролната кула, пътническият терминал, самолетните хангари и резервоарите с гориво. Обаче Карвър, който се движеше с изгасени фарове, беше поел по служебен път, който водеше до самия южен край на пистата. Там едно разклонение за маневриране излизаше от основната писта и завиваше на запад, където завършваше с широка асфалтова площадка, над която на стотици метри в мрака се извисяваше връх. Едва когато слезе от камионетката, след като спря встрани от пътя и се промъкна до високата ограда от телена мрежа с корона от бодлива тел отгоре, която обикаляше целия летищен комплекс, Карвър забеляза, че в лицето на скалата има монтирани две огромни бронирани хангарни врати. Докато ги гледаше, кацна хеликоптер, който приближи по пътеката за маневриране и зачака, докато дебелите врати започнаха бавно да се плъзгат настрани, разкривайки огромен хангар, изкопан в скалата. После машината бавно влезе в изкуствената пещера. Щом се озова вътре, вратите се плъзнаха обратно на местата си, но Карвър успя да види частния самолет, чийто търбух беше леко издут малко зад крилата. Това беше самолетът на Макейб и той или вече бе приютил смъртоносния плод в своята утроба, или очакваше всеки момент да го получи.

Налагаше се да влезе в хангара. Но преди да помисли как да стане това, трябваше да преодолее летищната ограда. Служебният път завиваше към скритата военна база, но Карвър трябваше да мине през пропускателен пункт, охраняван от двама часови. Оградата пресичаше пространството за маневриране и там, където стъпваше на асфалта, имаше колелета, така че когато някой самолет получи разрешение за кацане или излитане от тази част на пистата, да може да се отвори. Следи, оставени на равни разстояния, показваха, че територията се охранява от кучета. Единственият начин беше да мине през главната

порта. Карвър си вдъхна кураж, защото знаеше, че ще се наложи да убие охраната. Точно тогава обаче видя фарове в далечината, които се приближаваха към него. Той се втурна обратно в камионетката и изгледа минаващите два открити камиона с мъже, насядали на пейки в каросерията, и един „Ленд Крузър“. Остави ги да се отдалечат по пътя, след което подкара след тях все още със загасени фарове.

Когато първият камион спря на пропускателния пункт, Карвър запали фаровете и се нареди на опашката. Един от часовите отиде при шофьорската врата на първия камион. Карвър извади пистолета си, нави заглушителя на цевта и го остави на пътническата седалка така, че да му е удобно да го грабне. След това си сложи слушалките на уокмена, стисна зъби и пусна машинката.

Рапът го превърна в стар човек. Тази музика му се струваше немелодична, несвързана какофония и единствените думи, които успяваше да разбере, бяха мръсотиите. Прекарал беше предостатъчно време по парадни плацове и учебни полигони, на които му крещяха побеснели фатмаци, чиято готовност за словоблудство и физическо насилие би впечатлила и засрамила всеки малък уличник.

Обаче нуждата диктува своите правила.

Най-накрая часовоят застана и до неговата врата.

Карвър внимаваше да държи главата си в сянката на кабината и му подаде личната карта на Касанич.

Часовоят го попита нещо, но той не отговори.

Мъжът опита отново. Карвър се наведе към него и показва слушалките на ушите си и заклати глава в такт с ритъма. Ухили се като идиот и изрева със, както се надяваше, нещо подобно на сръбски акцент: „Страйт оут ъв Кемптън, матафъкъ“.

Няколко секунди часовоят го гледа с празен поглед, след това се ухили и така спаси собствения си живот. Заклати глава в такт с ритъма, който се лееше с известно съскане от слушалките на Карвър. После му върна личната карта и му махна да минава.

Другите превозни средства вече почти бяха преполовили мястото за маневриране и противозривните врати бяха започнали бавно да се отварят, за да ги пропуснат. Карвър натисна газта, за да успее да се включи в редицата, и с облекчение спря музиката, усещайки, че от раменете му пада тежест, защото се беше прегърбил от напрежение. Трясъкът в ушите наистина му тежеше и дори му се бе догадило от

силната музика. Скърцаше със зъби, тялото му се заливаше в пот и се чувстваше странно разстроен, сякаш шумът бе предизвикал реакцията на някакъв мрачен безформен спомен, който се криеше в неговото подсъзнание.

Точно тогава обаче влезе в хангара, всички мисли за неговите проблеми се изпариха и той се огледа с учудване.

В скалната планинска маса беше изкопано огромно пространство. В предната му част беше паркиран самолетът на Макейб, а до него стоеше хеликоптерът. Двете изключителни машини, които струваха милиони и бяха способни на удивителни неща, в тази обстановка приличаха по-скоро на играчки. Хангарът се простираше назад, докъдето му виждаха очите. Малко по-нататък в две редици бяха спретнато подредени още машини. Поне две ескадрили военни самолети на югославската армия бяха скрити тук: стари МИГ 21, чиито конусообразни носове излизаха от набити тромави фюзелажки, и много по-новите МИГ 29, със стройни двуопашни тела на грабливи птици.

Един от наземния екип в гащеризон посочи на Карвър да паркира камионетката в района вляво от входа, точно до трите новопристигнали превозни средства. Когато Карвър се приближи, видя от каросериите да скачат мъже, облечени в разнообразни бойни униформи, джинси, кожени якета и дори анцузи и маратонки, но всички бяха въоръжени. Повечето от тях останаха край камионите и облежани на каросериите, запалиха цигари, безгрижно пренебрегвайки забраната да се пуши въпреки огромните количества авиационно гориво, които сигурно се съхраняваха наблизко. В отговор на заповед, кресната от лендкрузъра, един от тях се запъти натам с праметнат през рамо автомат, отвори една от задните врати и издърпа навън изпоцапана русолява фигура за вързаните с белезници ръце. Беше Вермюлен. Значи Макейб наистина го беше измамил. Карвър не му съчувстваше много-много. Проницателен човек с опита на Вермюлен би трябвало да предвиди това. Беше сам, все пак бе проявил достатъчно съобразителност да остави Алекс на сигурно място. И това беше нещо.

Още един мъж слезе от японския джип. Той носеше черната си коса сресана назад по италианската мода, а безупречното му облекло подсказваше, че неговият притежател никога няма да види друго лице, което да обикне повече от своето собствено. Мъжът разпръсваше

самодоволството си като ухание на скъп лосион за след бръснене, докато крачеше към задната част на колата със защитено срещу удари алуминиево куфарче, и се спря, за да наблюдава как двама мъже много внимателно измъкнаха от товарния отсек на лендкрузъра ожулен кожен куфар. Те го сложиха на товарна количка с две колела и дълги ръкохватки и я забутаха, докато мъжът с излъчване на латино любовник продължаваше да ги надзирава. Мъжете поеха към една редица канцеларии, подредени покрай далечната страна на хангара на поне четиридесет и пет метра от паркиралите превозни средства.

От лендкрузъра слезе още един пътник, притиснал с буза към рамото си мобилен телефон. Той свърши разговора си, пъргаво закричи след мъжете, които бутаха количката, и още в движение започна да сипе нареждания. Това трябва да е Даркович, помисли си Карвър. Личеше, че той е командирът. В това време Вермюлен оформи ариергарда, полагайки усилия да върви изправен и с достойнство, макар че неговият пазач го водеше с притисната в кръста му цев.

Карвър видя как двама мъже с бръснати глави излязоха от една канцелария, за да посрещнат малката процесия. Носеха слънчеви очила и слушалки в ушите — невъзможно бе да се сбърка външният вид на частни телохранители, които много искат да ги мислят за Сикрет Сървис. Саката им бяха издути на обичайните места, където хората носеха личното си оръжие. Телохранителите останаха неподвижни и наблюдаваха как мъжете с количката и следващите ги влязоха в помещението. После затвориха вратата и застанаха със скръстени ръце от двете ѝ страни като биячи пред нощен клуб, правейки всичко възможно, за да изглеждат страховити.

Чекиджии, помисли си Карвър. Обаче те му подсказаха една идея. В мига, когато Яворски му бе казал да стои настрана от тази „вътрешна работа“, той предположи, че американците планират някаква акция, за да вземат бомбата и да елиминират Makeйб, Вермюлен и който друг им се изпречи на пътя. Обаче той нямаше да се размотава, докато дойде 7-а кавалерийска дивизия, за да спаси всички. Веднъж вече беше позволил на Makeйб да се измъкне и това нямаше да се повтори. Така беше решил, докато чакаше край пропускателния пункт. Освен това знаеше в основни линии какво иска да направи.

Сега успя да измисли и как да го стори.

Трите хеликоптера „Блек Хоук“ поеха на юг от Тузла. Пилотите летяха с пределна скорост, изминавайки сто и двадесет километра за малко повече от двадесет минути, преди да завият на югоизток към границата. Влязоха от Босна в Черна гора южно от Фоча и поеха по протежение на река Тара на югоизток към летището край Слатина. Хеликоптерите се плъзгаха ниско над долините, прехвърляха короните на дърветата, избягваха електропроводите, слаломираха над върховете на хълмовете и планините, разсичащи този скалист терен, избягвайки селата и градчетата като нощни създания, които се плашат от досега с хора. Кейди Джоунс беше в третата машина заедно със сапърския екип. Тя разговаряше с командира на групата, изяснявайки последователността на работа при проучване на бомбата, когато по интеркома се чу гласът на пилота:

— Е, приятели, вече сме на вражеска територия. Сега започва интересното.

В Ситуационната зала на Белия дом Тед Яворски нададе победоносен вик:

— Пипнах ли те, копеленце!

През последния четвърт час един безпилотен самолет „MQ-1 Придейтър“ от военновъздушната база в Тузла беше пристигнал над Слатина и започна да предава инфрачервени кадри в реално време, които се приемаха в САЩ. Камерите му бяха засекли пристигането на хеликоптера и проблясането на ярка светлина, когато вратите на хангара се плъзнаха настрани, за да го пуснат да влезе. Сега, когато знаеха къде се е скрил Макейб, задачата им доста се опростяват. След няколко минути един армейски генерал се свърза с Дейв Греч, който се намираше във водещия „Блек Хоук“, и му даде нови заповеди. Междувременно офицери от американските военновъздушни сили започнаха да вдигат по тревога изстребителни ескадрили в района на Балканите и Близкия изток, за да бъдат готови да прихванат и унищожат самолета на Макейб, в случай че излети, преди хеликоптерите да стигнат до Прищина.

Когато генералът свърши с Греч, Яворски взе микрофона.

— Майоре, аз съм Тед Яворски от Агенцията. Искан само да ви съобща, че британците може да имат човек на терена, където ще действате. Беше му възложена задача да влезе в летището, но не знаем дали е успял. Казва се Карвър. Той е малко нещо неофициален. Не фигурира в никакви списъци. Ако може, не го наранявайте. Но и да го направите, няма да е много страшно. Да го знаете от мен, никой няма да заплаче за него.

93.

Карвър започна да пресича издълбания в скалите хангар и си каза, че най-после започва отново да си върши работата. След всичко, което се случи, той отново правеше това, което можеше най-добре: да прониква незабележимо в живота на много лоши хора, да ги премахва от лицето на земята и след това да изчезва така, както е дошъл.

Различните групи хора, разпръснати из хангара, улесняваха намеренията му. Хората на Даркович се размесиха с персонала от югославските военновъздушни сили, а телохранителите на Макейб стояха и гледаха, докато механиците и екипажите сновяха насам–натам и си вършеха работата. Никой не забелязваше и не се интересувахе от Карвър. Беше строшил на две слушалките на уокмена, оставяйки едната в ухото си. Отново беше в цивилни дрехи, пистолетът му беше пъхнат под колана на панталоните, а моряшката торба праметната през рамо.

Можеше да бъде, който и да е.

Късметът му изглежда отново проработи. Един механик стоеше покачен на стълба в задния край на самолета на Макейб, наврял глава до раменете в задния инсталационен отсек, за да долее хидравлична течност от пластмасова туба. Карвър се спря в подножието на стълбата и се провикна нагоре:

— Ей, ти!

Механикът се обърна и сбръчка учудено челото си.

— Задръж — нареди Карвър на мъжа и притисна с една ръка слушалката, сякаш се опитваше да чуе какво му казват въпреки шума в хангара, а след това заговори уж в микрофон, скрит в ръкава на ризата му.

— Аха, да, ще се заема с това. Точно на мястото съм... Да, ще бъде изпълнено. Край. — Погледна отново нагоре към механика и попита: — Говориш ли английски?

Мъжът поклати глава.

— Хайде да видим дали ще разбереш това... Ти — Карвър посочи към него — слизаш от самолета. — Той повтори движението

още веднъж, ясно показвайки на мъжа да слезе от стълбата.

Механикът остана на мястото си, несигурен как трябва да постъпи.

Карвър театрално въздъхна и се престори на ядосан.

— Слушай сега. Самолет — той посочи машината — американски. Аз — сега се потупа по гърдите — американец.

Би ли могъл сърбин, който не знае английски, да долови разликата между английския и американския акцент? Карвър се надяваше да не може и отново повтори своята малка мантра:

— Самолет американски, аз американец. — И добави: — Ти слизаш, аз се качвам на самолета.

Механикът го изгледа, изпухтя сърдито и вдигна рамене. Нямаше нужда да казва каквото и да било, защото посланието му беше ясно и без думи: очевидно смята Карвър за смахнат, но изобщо няма намерение да спори с него, затова слиза и го оставя да прави каквото иска.

— Ей, аз ще взема това — обяви Карвър и взе тубата с хидравлична течност от ръката на мъжа. След това се изкачи по стълбата в задния инсталационен отсек, остави моряшката торба на самолетния под и допълни хидравличния акумулатор. Извади инструментите си от чантата: ключ, с който да разхлаби връзката между тръбите за горещ въздух, и кабелни клещи, за да освободи колкото може повече изолационно покритие от кабелите. Нямаше намерение да осигури повторно оцеляване на Макейб. Този самолет щеше да падне с гръм и трясък. И за да засили ефекта, остави наполовина пълната туба със силно запалителната хидравлична течност с незатворено гърло в инсталационния отсек, когато затвори капака и си тръгна.

Върна се обратно при камионетката си, като за миг се изкуши да си сложи отново сръбската униформа и просто да се върне по пътя, откъдето беше дошъл, и да се измъкне, преди някой да разбере, че е бил тук. Но подтикът да остане беше по-силен. Искаше да види как Макейб се качва на самолета, как машината излиза на пистата, за да се засили, и как се издига в небето и изчезва от погледа му. Този път беше напълно уверен, че никой няма да успее да се спаси. Сега самолетът беше смъртоносен капан. В мига, когато пилотът включи турбините,

съдбата на самолета ще бъде решена. Просто искаше да бъде сигурен, че плячката му е на борда.

Някакво движение привлече вниманието му. Свръхкрасивият мъжага, когото Карвър мислено бе нарекъл Любовника, излезе от канцеларията в другия край на хангара. След него се появи един от хората на Даркович, който буташе количката с кафявия куфар върху нея. Докато вървяха към самолета, люкът в долния край на фюзелажа се отвори и увисна право надолу, за да ги посрещне. През отвора беше спусната метална рамка, която приличаше на кош, и спря на около метър от бетонния под на хангара. В коша вече имаше някакъв зеленикав вързоп, който заприлича на Карвър на парашут. Бяха нужни двама души, за да вдигнат куфара от количката и да го сложат в коша, през което време Любовника надзираваше операцията. Той провери дали куфарът е добре разположен и дали е закачен правилно за парашута, след което подаде сигнал на някого в самолета и металната рамка започна да се прибира обратно във фюзелажа, последвана от люка, който се затвори.

Бомбата беше натоварена.

94.

Франческо Рива се върна в канцеларията, където чакаше Уейлън Макейб. По пътя се размина със сърбина Даркович, който точно излизаше от нея с доволна усмивка на лицето като добре нахранена хиена. Рива отвори вратата и влезе вътре, последван от двамината въоръжени телохранители, които пазеха пред вратата.

— Свърши ли? — раздразнено попита Макейб.

На Рива му беше ясно, че това е един много болен човек, който се намира на крачка от смъртта. Лицето му, което винаги е било слабо, сега приличаше на череп, покрит с толкова опъната кожа, сякаш всеки момент ще се скъса. От време на време неволно се свиваше в болезнена гримаса, когато поредният пристъп на болка пронизваше тялото му. Раменете му бяха прегърбени, а юмруците стиснати. Обаче очите му проблясваха с дива увереност и мъжете под негово командване, всеки от които би могъл да го убие с един удар, бяха все още под пълната му власт.

— Да — кимна Рива. — Бомбата е натоварена и разположена в бомбената шахта в задната част на самолета. Още не е въведен пусковият код, но е въведен кодът за дистанционното радиоуправление. Когато самолетът излети, трябва само да натиснеш червения бутон и пусковият код ще бъде въведен автоматично. Щом стигнеш до мишената, отвори люка и освободи оръжието. То ще пада свободно до височина хиляда и петстотин метра, когато ще се задейства парашутът. Както видя, малко преди да бъде натоварено на самолета, монтирах на оръжието сензор за измерване на въздушното налягане. На височина деветстотин метра той ще изпрати електрически импулс, който ще сложи начало на процеса по взривяването. Ти каза, че мишената е малко под осемстотин метра. Мога да те уверя, че ще бъде напълно разрушена от взривната вълна на оръжието.

А сега, господин Макейб, ще ме извиниш, но трябва да си вървя. Ти беше твърде щедър и бих искал да започна да се наслаждавам на парите си.

Макейб кимна на един от телохранителите си, който препречи пътя на Рива.

— Не мога да позволя това. Моята съвест не ми позволява да те лиша от спасение и вечен живот в обществото на Христос и неговите ангели. Знаеш ли за къде сме поели днес? За самия рай!

Телохранителите на Макейб измърмориха „амин“, а Рива беше прекалено шокиран, за да може да говори. Следващото нещо, което усети, беше как единият телохранител изви едната му ръка зад гърба и насочи пистолет срещу него.

— Но ти пусна Даркович да си върви! — опита се да възрази Рива, като гласът му стана пронизителен до писък, защото телохранителят го сграбчи още по-здраво.

— Разбира се — съгласи се Макейб. — Този човек го чака проклятието на ада за извършените от него грехове на насилие, кражби и измами тук на земята. Единствената му надежда за спасение е да остане тук и да се бие срещу силите на антихриста в битката, която предстои.

— Ти си луд! — изпищя Рива и започна да върти глава насамнатам с надеждата да види някого, който би могъл да му помогне.

Генерал Вермюлен беше захвърлен в единия ъгъл на помещението. Той имаше вид на победен и деморализиран. Жена му седеше до него и почти докосваше тялото му, но въпреки това гледаше встрани с измъчен и празен поглед, потънала в своите собствени мисли и на светлинни години от него.

— Хора, хайде да тръгваме — нареди Макейб. — Д-р Рива, искам да знаеш, че ще се моля за душата ти въпреки че ти липсва вяра. А вас, генерале, моля да помислите отново, ако кроите някакви планове да се биете. Зная, че сте смел човек, и смятам, че не ви е страх да поемете куршума. Обаче погледнете красивата си съпруга. Ако се опитате да направите нещо, моите момчета имат заповед да застрелят първо нея, в или извън самолета. Трябва да знаете, че те никога не пропускат целта.

В Ерусалим утринната служба беше свършила и започваше даването на светото причастие, което щеше да продължи до ранна утрин. Точно преди съмване повикът за молитва щеше да се понесе из

града, когато мюсюлманите трябваше да изпълнят фажр, молитвата на зазоряване за споменаването на Господ, която е първата от петте официални молитви през деня. В ранната утринна светлина първите евреи щяха да се съберат край Западната стена и да се окажат в голямо малцинство спрямо гледащите ги туристи неевреи. Това беше поредният ден в живота на най-почитания, сложен и възпламеним град на света.

На двадесет километра от Слатина хеликоптерите „Блек Хоук“ се подготвяха за приближаването на летище Прищина. Бойните части зареждаха и поставяха оръжията си на предпазител. Специалистите по разминиране проверяваха за последен път своята екипировка. Стомахът на Кейди Джоунс се обръщаше, откакто бяха пресекли границата откъм Босна. Сега тя се съсредоточи върху това да успокои дишането и да отпусне мускулите си, точно както беше направила край езерото Гъл. Беше стояла лице в лице с атомна бомба. След нещо такова със сигурност щеше да успее да се справи с всичко.

В планинския самолетен хангар Уейлн Макейб излезе от офиса и тръгна към своя самолет. Екипажът вече беше на борда. Системите бяха проверени, резервоарите допълнени. Бяха готови за тръгване.

95.

Карвър наблюдаваше как Душан Даркович върви към мъжете с изражение, което подсказваше, че току–що бе сключил много сладка сделка. Даркович изкрещя няколко думи на онези, които се размотаваха край паркираните камионетки, и те се заловиха да товарят нещата си сред силни възгласи, смехове и тупане по гърбовете, което подсказваше, че тази вечер баровете, кръчмите и публичните домове в Прищина ги чака натоварена, но печеливша нощ.

Карвър не се впускаше да празнува, щом изпълнеше задача. Той предпочиташе да се махне колкото може по-далеч, да намери покой и да се опита да приеме онова, което току–що е направил: да спечели пари, като убие друг човек.

Няколко минути нищо повече не се случи, докато изведнъж от канцеларията не излезе приличен на труп прегърбен човек, който очевидно изпитваше болки при всяка крачка, въпреки че едва си влачеше краката. На Карвър му трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че това е Уейлн Макейб. Последния път, когато го беше видял на летището в другия край на света, той излъчваше аурата на корав, заплашителен, шумен и устат водач на стадото. А сега имаше вид на ходещ мъртвец. Независимо дали Карвър щеше да го убие или не, той нямаше да изкара и до края на месеца. За миг Карвър изпита пристъп на разочарование, сякаш някой го беше измамил. Трябваше да си напомни, че не Макейб е важният, а бомбата, скрита в онзи куфар. Това трябваше да бъде спряно.

Турбините заработиха и изпълниха хангара с пронизителен, оглушителен рев. Карвър си помисли за тръбите за горещ въздух и как температурата започва да се покачва. Самолетът се беше превърнал в цъкаща бомба, която скоро щеше да избухне.

И в този миг светът му се разпадна.

Малко след като Макейб напусна канцеларията, оттам се излезе Любовника, хванат здраво от единия от телохранителите. След тях се показаха Вермюлен и неговият пазач. Карвър плъзна по тях

безразличен поглед. Цялото му внимание беше съсредоточено върху последния човек от процесията — Алекс!

Той си прошепна:

— Ти не би трябвало да си тук! — След това го каза на глас, блъскайки при всяка дума върху волана: — Ти... не би... трябвало... да си тук...

Какво щеше да прави сега?

Можеше да я спаси. Ако се придвижеше бързо и тихо, би могъл да се доближи достатъчно до пазача, който я държеше, за да го гръмне два пъти в главата. Ако използваше заглушител, на другите пазачи щеше да им трябва малко повече време, за да реагират. Щеше да застреля и тях. Може би щеше да улучи и останалите двама затворници. Това не можеше да се избегне. Ако извадеше късмет, можеше да гръмне и Макейб.

Ако никой не го забележеше как прекосява хангара с пистолет в ръката...

Ако никой от тримата пазачи не беше достатъчно нащрек, за да реагира веднага на неговото нападение...

Ако Макейб не успееше да стигне до самолета и не вземеше да отлети сам...

Ако Даркович не възразеше, че убива негов ценен клиент...

И ако сърбинът не сметнеше момента за подходящ да прибере както парите на Макейб, така и бомбата...

Е, тогава планът можеше и да проработи.

Но ако само едно от тези неща се случеше, Карвър със сигурност щеше да умре. Алекс вероятно щеше да умре заедно с него, но което беше по-важно, бомбата нямаше да бъде обезопасена.

Онзи американец Яворски му беше казал какъв е залогът. Макейб планираше да предизвика война, която да доведе до Армагедон. Карвър и за секунда не можеше да повярва, че небесата ще се отворят и Христос ще слезе на земята само защото някакъв религиозен маниак като Уейлън Макейб го моли затова. Обаче беше сигурен, че хиляди, ако не и милиони хора ще умрат в хаоса, който той може да предизвика.

Без да вземе някакво съзнателно решение, той слезе от камионетката и отиде до място, откъдето имаше чисто зрително поле до групичката, която следваше Макейб. Почти бяха стигнали до

самолетната стълба. Оставаха им може би около тридесет метра. За миг Карвър си помисли, че ще има чиста огнева линия до Макейб, който крачеше пред тях. Обаче в същия миг по стълбичката се спусна член на екипажа, за да го посрещне, и го хвана под ръка, така че закри огневата линия.

Обаче Карвър все още можеше да спринтира. Да стигне до Алекс, преди вратата на самолета да се затвори след нея. Късаше му се сърцето да вижда болката, изписана по лицето ѝ, и да наблюдава как пазачът ѝ се хили цинично, очевидно наслаждавайки се на усещането за власт над една красива, безпомощна жена. Майната на превъзходството, майната ѝ на бомбата, майната на всичко — Карвър просто искаше да отиде и да спуска от бой тази задник. Искаше си момичето. Копнееше да усети тялото ѝ и неговия аромат, да почувства как косата ѝ се плъзга между пръстите му, да види прекрасните ѝ очи, вперени в него, и да усети устните ѝ върху своите. Изпитваше нужда да ѝ каже колко много я обича, колко високо цени месеците, прекарани до болничното му легло, колко му е мъчно за всичко, което е изстрадала заради него.

Искаше да ѝ каже колко много съжалява, че ще я убие.

Тя вече се качваше в самолета. Той се беше вторачил в нея, забил очите си в нейния гръб. Трябва да беше усетила погледа му, защото се обърна. За миг очите им се срещнаха. Видя изненадата по лицето ѝ и след това нещо по-дълбоко, копнеж и отчаяние, които я накараха да извика:

— Карвър!

Реакцията му беше инстинктивна. Той не можа да спре, направи крачка към нея, отдаден на желанието си. Това беше трогателно аматьорска постъпка. Обаче може би именно тя му спаси живота, защото дори не беше посегнал да извади пистолета си. Затова нито телохранителите на Макейб, нито хората на Даркович, които се въртяха зад него, не откриха огън. Не че това имаше голямо значение, като се има предвид колко циви се насочиха към него.

Даркович кимна на един от мъжете, който дойде при Карвър, отупа го от горе до долу, намери беретата и я хвърли със звън на пода на хангара.

Макейб се беше спрял в подножието на самолетната стълбичка и гледаше към Карвър.

— Доведете го.

Даркович излая няколко команди и двама мъже хванаха Карвър под мишниците и го задърпаха през откритото пространство към самолета. Самият Даркович ги придружаваше от страни, стиснал пистолет в ръката. На лицето му беше изписана по-скоро веселост, отколкото враждебност, сякаш беше движен от равни дози любопитство и желание да обезопаси пленника.

Макейб погледна към Алекс, когато четиримата мъже приближиха.

— Значи познаваш този мъж?

Тя не отговори и той изсумтя раздразнено, а после насочи вниманието си към Карвър, втрещвайки се в него. Очите му се присвиха, след това по лицето му се разля дивашка усмивка.

— Не може да бъде... Ние се познаваме, нали, момко? Ти си причината да съм тук.

Карвър отвърна с безразличие на погледа му.

— Не зная за какво говорите.

— Ти си Лундин... онзи механик.

— Нали чухте жената. Тя ме нарече Карвър.

Макейб се закашля силно, след това изплю кървава хрчка на бетонния под между тях.

— И този самолет ли подреди, момче? — изхриптя той.

— Както вече казах, бъркате ме с някого.

Макейб не обърна внимание на Карвъровите думи. Направи няколко несигурни крачки, докато лицето му почти се опря в това на Карвър, сякаш бяха любовници, и прошепна в ухото му:

— Би ли ми показал какво направи?

— Нищо не съм направил — тросна се Карвър. Имаше само един начин да спаси Алекс и той не се поколеба да го използва.

— Ако не ми вярваш, качи ме на самолета.

Преди Макейб да успее да отговори, откъм входа на хангара се чува викове и пазачът от главната порта влетя вътре. Той крещеше нещо на сръбски, а гласът му издаваше силна тревога.

Даркович изслуша трескавия поток от думи, след което се обърна към Макейб:

— Той казва, че идват хеликоптери. Намират се само на няколко километра. Ще бъдат тук след две минути или дори по-малко.

Макейб започна да обмисля тази информация. Той насочи отново вниманието си към Карвър.

— Нямаме време да обсъждаме този въпрос. Предполагам, че е най-добре да се качиш на борда.

— Няма проблеми — отговори Карвър.

После пое нагоре по стъпалата, които водеха в самолетната кабина.

Хеликоптерите долетяха от североизток, прекосиха пространството между хълмовете и стигнаха до края на летищния терминал на около два километра от хангара. Самолетът на Макейб вече беше на пистата и се движеше към тях, набирайки скорост за излитане. Майор Дейв Греч нареди хеликоптерите да се престроят в линия ниско над пистата, за да му преградят пътя. Но самолетът продължи да се приближава.

Единият от хеликоптерите „Блек Хоук“ беше модел „Дайрект Екшън Пенетрейтър“, въоръжен с картечница „Гатлинг“. Греч му нареди да даде предупредителен откос над самолета. Нямаше резултат от стрелбата и разстоянието между самолета и хеликоптерите намаляваше с повече от шейсет метра в секунда.

— Стреляй на месо! — изкомандва Греч.

Въртящите се цеви на гатлинга започнаха да бълват куршуми по носещия се срещу тях самолет, който ги предизвикваше да поиграят на руска рулетка, защото носът му се отлепи от земята и се насочи към нощното небе.

— Разпръсни се, разпръсни се! — изкрещя пилотът на водещия хеликоптер и машините се стрелнаха встрани пред излитащия с рев самолет не като хищни черни ястреби, а като уплашени гълъби. Роторите им плющяха във вихрушката, вдигната от ревящите турбини на самолета, за да измъкнат машините от пътя му.

Сапъорският екип бе разтърсен и захвърлен от едната на другата стена на хеликоптера си, докато пилотът най-сетне успя да си върне контрола върху машината.

Един от мъжете се развика:

— Ей, какво беше това?

Кейди Джоунс се опитваше да накара стомаха си да се успокои, но въпреки това успя да измърмори:

— Предполагам, че беше нашата бомба, която току-що се сбoguва с нас.

Карвър изчака, докато двигателите се изключиха и вече се чуваше само свистенето на въздуха отвън, писъците на пътниците и молитвите, отправяни от тях към Господа, в който вярваха. Самолетът се спускаше бързо и това щеше да продължи, докато не се удареше в скалистата земя на североизточна Македония. Тук нямаше да намерят писта, която да ги посрещне, и нямаше да има чудотворно кацане. Всички го знаеха, но въпреки това хората около него си сложиха коланите, както нареди пилотът, и когато първите струйки дим започнаха да се вият из кабината, посегнаха към кислородните маски.

Сякаш коланите и кислородните маски можеха да променят крайния резултат.

Карвър бе сложен да седне на най-вътрешното място на триместна седалка близо до задната част на кабината. Алекс беше до него, а Вермюлен седеше от другата страна. Двамина от телохранителите на Макейб седяха срещу тях, а третият пазеше своя началник и държеше под око Франческо Рива. Мъжете седяха в седалки, които повече приличаха на кресла. През първите минути на полета облечените в костюми горили държаха оръжията си насочени срещу тримата пленници на тройната седалка с неприязън, изписана на лицата им, и се опитваха да изглеждат зли и страшни. Обаче в мига, когато пилотът обяви, че е възникнал проблем, те престанаха да бъдат заплаха. Моментално се превърнаха в уплашени пътници в метална тръба, която пада от небето, и вече не мислеха за нищо друго, освен за себе си.

Алекс хвана Карвър за ръката.

— Не се тревожи — каза той и стисна дланта ѝ окуражително. — Нещата още не са приключили. — После ѝ помогна да си сложи кислородната маска. — Дишай дълбоко, за да вкараш колкото може повече кислород в кръвта си.

Над главата на Алекс Карвър видя, че Вермюлен го гледа.

— Кой си ти? — попита той и поклати развеселен глава, сякаш се питаше как преценката му за хората може толкова да се обърка.

Протегна ръка на Алекс и когато тя не отговори на жеста му, потъна в своето разочарование.

Карвър не се интересуваше от проблемите на Вермюлен. Той държеше кислородната маска плътно прилепена към лицето си и дишаше дълбоко и равномерно, докато наблюдаваше двамината мъже срещу себе си. Единият имаше някакви проблеми със своята маска и се опитваше да привлече вниманието на другия. При него обаче всичко беше наред и той нямаше намерение да раздели скъпоценния чист кислород със своя колега. С едната ръка придържаше маската, а в другата небрежно стискаше пистолета.

Двамата бяха изгубени в своя умиращ свят. Те дори не забелязаха, че Карвър се изправи и с една голяма крачка прекоси пътеката помежду им, измъкна пистолета от безчувствената полюшваща се ръка и го стовари два пъти по розовите им бръснати черепи. Единият се смъкна на мястото си в безсъзнание, а другият изстена и насочи разфокусиран поглед към него. Карвър го удари отново и той изгуби съзнание. Върна се при седалката, която сега едва се виждаше, макар че беше на по-малко от половин метър, сложи си маската, пое няколко пъти дъх и дръпна Алекс силно за ръката. Тя разбра посланието му, откопча колана и се изправи. Над нея се издигна някаква черна сянка. Това вероятно беше Вермюлен и Карвър замахна с дръжката на оръжието. Усети, че потъва в нещо меко, не беше много сигурен какво е то, но сянката рухна назад. Карвър отново дръпна Алекс за ръката и я поведе назад към опашката на самолета.

Докато се препъваха сред облаците отровен дим, Карвър усети, че Алекс тръпне, беше започнала да се задушавя. Той също кашляше, очите му сълзяха, а носът и гърлото пламтяха. След три крачки стигнаха до вратата на тоалетната, където пое няколко глътки въздух от маската, която висеше над тоалетната чиния.

Хайде, не губи присъствие на духа... Напълни си дробовете с кислород и мисли... мисли... каква е скоростта на спускане? Не мога да го направя твърде рано, докато височината е твърде голяма и студът и липсата на кислород ще ме убият за секунди... Но ако изчакам твърде дълго... Не искам да мисля за това... Добре, още една глътка кислород... вдишай толкова дълбоко, че чистият кислород да ти замае главата...

Карвър подаде маската на Алекс и изчака няколко секунди, за да се увери, че може да я държи както трябва върху носа и устата си. След това излезе от тоалетната и се изправи пред люка, който отделяше кабината от бомбената шахта. Трескаво завъртя колелото, за да задейства механизма на бравата. Чу се щракане и щом дръпна с все сила, люкът бавно се завъртя на пантите си и тънка струя мразовит въздух започна да нахлува в кабината, кондензира всичката влага във вътрешността и я превърна в непрогледна мъгла.

Самолетът се гмурна още по-стръмно и фюзелажът започна да се люшка насам-натам, докато пилотът се опитваше да овладее машината.

Карвър се протегна, хвана Алекс за ръката и се промъкна през тесния стоманен отвор на люка. И двамата си удариха главите, лактите и глезените, ударите ги караха да стенат от болка, прахосвайки скъпоценния кислород. Минаха още няколко мъчителни секунди, докато той затвори люка и го заключи, така че да забави всеки, който осъзнае, че единственото им спасение е в отвора за хвърляне на бомбата.

Карвър беше застанал на колене, а ръцете му шареха из отровния леден въздух, докато търсеше лоста за ръчно отваряне на люка, в случай че електрическата система, задействана от пилотската кабина, се повреди. Ето я гумената ръкохватка, закрепена на дълъг метален лост, с който трябваше да се помпа нагоре-надолу.

Нищо не става... люкът не помръдва... трябва още да помпам... о, Боже, толкова искам да си поема дъх, но не бива... във въздуха няма кислород... само горящи химикали, от които ми сълзят очите... Толкова ме болят дробовете, мускулите ми се молят да си поема дъх, а нищо не става... може би просто трябва да зарежа всичко и да приема, че няма надежда... Не, не мога... трябва да живея, за да си отмъстя... Чакай, какво е това...

Люкът се отвори, в бомбената шахта нахлу като вихрушка леденостуден въздух, но чист и пълен с кислород, който те задишаха на отчаяни глътки между пристъпите на раздираща кашлица и напъните за повръщане. През цялото време Карвър не престана да помпи въпреки болките в ръцете и дробовете, докато двете половини на люка не се разтвориха докрай. Долу под тях се видяха неясните очертания на кафеникава земя. Над нея се носеше бомбата в своя метален кош,

грубовато закачена за парашута. Една ръчка на рамката отваряше долния край на коша. Добре че опипващите му напосоки ръце не дръпнаха първо нея.

Очите на Карвър се застрелкаха из бомбената шахта и се спряха на еластичните въжета, навити и закачени на куки по стените, за да се връзва с тях благородният товар, заради който инженерите, преустроили самолета, наивно бяха работили без пари. Той грабна края на едно от въжетата и го прекара през тези, които свързваха бомбата и парашута. След това притисна Алекс плътно до себе си и я накара да го прегърне през кръста. Тя лекичко го стисна, докато той нави въжето осем пъти около тях и после го съедини с въжетата на парашута, свързвайки се като чрез пъпна връв с бомбата.

Самолетът, който вече не реагираше на командите на пилотите, бе започнал да се тресе още по-силно. Нямаше да мине много време и съвсем щяха да изгубят контрол, а спускането, макар и стръмно сега, щеше да се превърне в свободно падане.

Карвър долови някакво движение откъм люка, свързващ бомбената шахта с пътническата кабина. Колелото, отварящо ключалката, беше започнало да се върти. Някой стоеше от другата страна на люка и когато той се отвори, откъм пътническата кабина застана Вермюлен. Очевидно се беше съвзел и стискаше пистолета на телохраниеля. Сега започна да стреля, но напосоки, защото самолетът силно се тресеше. Куршумите рикошираха в металната рамка на коша с бомбата и алуминиевите ребра на самолета.

Самолетът потрепери като жив, когато и последните стоманени въжета от системата за управление се скъсаха. Карвър чу Алекс да надава приглушен вик и почувства как тялото ѝ трепна. Сега машината се гмурна право надолу и Вермюлен падна назад в кабината. Карвър нямаше какво друго да прави, освен да дръпне ръчката, която щеше да освободи бомбата, и след това да прегърне Алекс, за да я предпази, докато земното притегляне поеме нещата в свои ръце. Бомбата, парашутът и двамата вързани един за друг и за нея любовници бяха издърпани навън през бомбената шахта и запратени в зиналото нищо, политайки към земята с хиляда и двеста километра в час.

Парашутът беше регулиран така, че да се отвори на височина хиляда и петстотин метра преди бомбата да се взриви над ерусалимския Храм хълм. Хълмовете обаче и планинските върхове в

Северна Македония се издигат до хиляда и седемстотин метра. Земята бързо се приближаваше и изведнъж Карвър се чу да крещи от страх и отчаяние, защото нищо от онова, което се случи през последните пет минути, не успя да промени хода на събитията.

Коравата камениста земя беше вече съвсем близо. Карвър притисна Алекс още по-здраво към себе си.

Заради тъмнината не можеше да види очите ѝ. Когато последните им мигове наближиха, а съзнанието му отказваше да се изключи, той стисна клепачи, така че само чу взрива на падналия някъде наблизо самолет, но не го видя.

Все по-близо и все по-близо... Изведнъж усети внезапно дърпане, толкова силно, че за малко не измъкна раменните му стави, когато парашутът най-сетне се отвори на не повече от сто метра над земята. Това не беше достатъчно, за да забави падането на бомбата и двамата души, вързани за нея. Когато паднаха на земята, започнаха да се търкалят надолу по планинския склон, блъскайки се в камъни и мачкайки храсталаци, докато най-накрая се спряха на дъното на клисурата в меката влажна земя до планинска рекичка.

Единият глезен на Карвър се беше пукнал, а другият бе силно изкълчен. Болката, която го пронизваше всеки път, когато си поемаше дъх, му подсказа, че и няколко от ребрата му са пострадали. Той се протегна и развърза въжетата, които ги свързваха с бомбата и с парашута. Когато освободи Алекс, тя се претърколи до него и остана да лежи неподвижно с лице към земята.

В първия момент реши, че е изгубила съзнание от удара. Обаче изведнъж осъзна, че ръцете му са покрити с нещо мокро и тъмно. За секунди си помисли, че сигурно е кал, но тогава видя, че гърдите му са покрити със същото, и разбра, че е кръв.

— О, Боже, не... — изстена и започна да се опипва, надявайки се отчаяно да открие раната, от която да е изтекла тази кръв. Това се случваше често. Докато си погълнат от нещо, можеш да се порежеш, и то дълбоко, без дори да усетиш.

Обаче Карвър не се беше порязал. Знаеше го.

Тогава погледна към Алекс и на размитата лунна светлина видя големия назъбен червено-черен отвор високо на едната ѝ плешка, дело на пистолета на Вермюлен. Карвър постави пръст на врата ѝ, за да види има ли пулс... Да, имаше, но не равномерния пулс на здрав човек,

а по-скоро едва доловимо потрепване... Той се заслуша за гъргоренето и бълбукането, съпровождащо рана в белите дробове, но не чу нищо подобно. Това беше известно облекчение, макар и не голямо. Входящата рана беше много по-голяма и назъбена, отколкото Карвър очакваше, сякаш някой я беше пробил с юмрук. Вероятно куршумът, който я бе улучил, вече е бил деформиран, след като е рикоширал в някое от алуминиевите ребра на самолета. Това обясняваше защо е останал в нея, а не е преминал през тялото ѝ, пронизвайки и Карвър. Той се опита да не мисли за вътрешните наранявания, които разплесканият куршум беше причинил. Дори да не беше увредил жизненоважни органи, тя беше изгубила много кръв и продължаваше да губи.

Карвър свали ризата си, без да обръща внимание на болките в гръдния кош, и я накъса на ивици. Внимателно вдигна Алекс да седне и когато тя изстена несъзнателно, той изхлипа. Предпазливо свали нейната тениска и разкри разкъсаната ѝ плът. В дупката се виждаше строшената кост. Той направи от ивиците нещо подобно на тампон и го притисна в отворената рана, надявайки се да спре кръвотечението. Използва другите ивици, за да направи бандаж около рамото ѝ, който да държи тампона на място.

В най-добрия случай това беше само временна превръзка. Не разполагаше със средства да почисти раната, да облекчи болките ѝ, да не говорим за лечение на пораженията. Ако Алекс не получи скоро квалифицирана лекарска помощ, щеше да умре. Намираха се на километри от цивилизацията, а телефонът му беше останал в кожената моряшка торба на летището. Не можеше да направи нищо друго, освен да бъде тук при нея, както тя беше стояла до него. Той я взе на ръце и тихичко започна да ѝ говори всички онези неща, които през месеците на раздяла беше копнял да сподели с нея. От време на време имаше чувството, че тя чува думите му, защото очите ѝ потрепваха, а устните помръдваха, но не това беше целта му.

Те продължаваха да лежат там, когато един от хеликоптерите ги откри. Машината кацна на равен къс земя и Карвър видя светлините на фенерчетата, които прорязваха мрака, докато хората вървяха към тях. После пред него застана фигура в черно.

— Добре ли сте?

Гласът беше женски. Карвър вдигна очи и видя дребна жена, която очевидно беше цивилна и не се чувстваше добре в униформата си.

— Да — отговори, макар гласът му да беше по-скоро шепот, — много сме добре. — След това се изправи и все още с Алекс на ръце тръгна със залитане надолу към мястото, където ги чакаше хеликоптерът.

ПОСЛЕПИС

Това също е вярно...

На правителството на САЩ беше показан предварителен запис на твърденията на генерал Лебед, че руснаците са изгубили стотина куфарни ядрени оръжия, и то успя да приготви своя отговор преди излъчването на интервюто в предаването „60 минути“. Говорителят на Държавния департамент Джеймс Фоли заяви: „Правителството на Русия ни увери, че упражнява пълен контрол върху своя ядрен арсенал... взети са подходящи мерки за физическата охрана на тези съоръжения и оръжия... няма повод за безпокойство“.

Обаче на 1 октомври 1997 г. Лебед повтори своите твърдения на заседание на подкомисията на Конгреса за военни изследвания и разработки. На следващия ден думите му бяха подкрепени от известния руски учен и еколог, член на Националния съвет за сигурност на Русия, Алексей Яблоков, който заяви пред подкомисията, че през 1970-те години КГБ е произвело умалени атомни бомби, които е трябвало да бъдат използвани като терористични оръжия.

Тази тема беше обсъждана в Конгреса през есента на 1999 г., когато конгресменът републиканец Кърт Уелдън, познавач на руската тематика, заяви, че руснаците са изработили 132 куфарни атомни бомби. Освен това Уелдън спомена и за разговор с директора на ФБР Луис Фрий, който бил признал, че „съществува вероятност на територията на САЩ да има скрити куфарни бомби“. Уелдън продължи: „Няма съмнение, че Съветите са складирали материали в тази страна. Въпросът е къде и какви са те“.

Никъде по света не са се появявали съобщения за откриването на някоя от изчезналите куфарни бомби. Обаче се смята, че ФБР е претърсило район близо до Брайнърд, Минесота, търсейки скрити оръжия. Брайнърд е близо до езерото Гъл.

Александър Лебед загина на 28 април 2002 г. при катастрофа на хеликоптер в Саянската планина в Русия. Официално като причина за катастрофата се посочва сблъскване с електропроводи поради мъглата.

На 20 октомври 1999 г. ФБР публикува своя доклад за проекта „Мегидо“. Проучени са многобройни християнски екстремистки групи и в заключенията се казва, че „разузнавателната инициатива проект «Мегидо» е разкрила признаци за възможни насилствени действия на част от екстремистите в страната“, обаче „има много малко данни за конкретни заплахи за вътрешната сигурност“.

Изминалото от тогава време показва, че докладът е бил точен в своите заключения, защото истински Уейлър Макейб не се появи.

През юни, юли и август на 1998 г. агенти на ЦРУ в столицата на Албания Тирана проведоха операция по задържането и извеждането от страната на петима старши членове на „Египетски джихад“, организация с много близки и отдавнашни връзки с „Ал Кайда“. Мъжете бяха закарани в Египет, където бяха подложени на мъчения, съдени и осъдени за тероризъм. Двамина бяха разстреляни, един осъден на доживотен затвор, а останалите на различни срокове.

Въпреки присъствието на тези известни терористи в Албания, етническа родина на Армията за освобождение на Косово, и въпреки присъствието на бойци джихадисти в Босна американската и британската политика продължава да почива на убеждението, че не е имало и няма връзка между косовските албанци и ислямските терористи. Тази гледна точка силно се оспорва от сърбите и техните традиционни съюзници Русия и България. Съществуват множество доказателства, че АОК е получавала пари и е обучавана от американски организации, както граждански, така и индустриални и официални, и че е поддържала подобни връзки с германското разузнаване BND. Ще бъде много неловко, да не кажа нещо повече, ако излезе, че западните сили отново са подпомагали онези, които най-много искат тяхното унищожение.

Какво да кажем за терористичната заплаха, от която толкова се страхува Кърт Вермюлен?

През юли 1998 г. Комисията по национална сигурност на САЩ публикува първия от три широкомащабни анализа на глобалното развитие до 2025 година за това какви са заплахите за САЩ и какви мерки трябва да се вземат, за да могат те и техните съюзници да се справят с тях. В нито един от тези доклади на Харт и Рудмън, чиито по-късни издания се появяват през 1999 и 2001 г., не се споменава и дума за ислямския тероризъм и че той може да бъде заплаха за САЩ и

техните съюзници, да не говорим за атаки срещу националната им територия и техните граждани.

На 7 август 1998 г. терористи, действащи от името на „Световния ислямски фронт за джихад срещу евреите и кръстоносците“, коалиция от групички, водени от „Ал Кайда“ и Осама бин Ладен, нападнаха посолствата на САЩ в Найроби, Кения, и Дар ес Салам, Танзания, с камиони, натоварени с експлозиви. Загинаха повече от двеста души, а над четири хиляди бяха ранени. Повечето от жертвите бяха местни жители.

На 12 октомври 2000 г., в последните месеци на администрацията на Клинтън, американският ракетоносец „Коул“ бе нападнат с лодка, управлявана от двама атентатори самоубийци от „Ал Кайда“, когато корабът правеше посещение на добра воля в Йемен. Загинаха седемнадесет американски моряци и двамата атентатори — Ибрахим ал Тавр и Абдула ал Мисава. Моряците от „Коул“ не са могли да стрелят по нападателите заради правилата за водене на бойни действия, които им разрешават да открият огън едва след като е стреляно по тях. Около кораба не е имало защитен периметър, защото правителствената политика изисква „да не се демонстрира голямо присъствие, за да не се дразнят арабските държави“. Разследването, проведено от Военния флот, заключи, че „капитанът на «Коул» не е разполагал с разузнавателна информация, специално обучени хора или подкрепа от местните сили за сигурност, за да предотврати или възпрепятства такова решително, предварително подготвено нападение срещу неговия кораб“.

На 11 септември 2001 година...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.